

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
CÔNG-BÌNH BẮC-ÁI TỬ-BI

Lòng Từ Mẫu

THÁNH GIÁO SƯ TẬP

ẤT TỴ (1965) — KỶ DẬU (1969)

CƠ-QUAN PHỔ-THÔNG GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO

Ebook được làm theo Ấn-Bản do **CỘNG-ĐỒNG CAO-ĐÀI-GIÁO VIỆT-NAM TẠI CỘNG-HÒA LIÊN-BAN ĐỨC** Ấn-tổng 1989. Mọi góp ý, đề nghị thay đổi, sửa chữa những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi email vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **CƠ-QUAN PHỔ-THÔNG GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, đánh máy, in ấn ngõ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, cùng lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 24/08/2012

Tâm Nguyên

LÒNG TỪ MẪU

THÁNH GIÁO SƯ TẬP

ẤT TỴ (1965) — KỶ DẬU (1969)

Mục Lục

1. **HUẤN-TỪ XUÂN CỦA ĐỨC MẸ**
*CHƠN-LÝ ĐÀN (VAN-QUỐC-TỰ), Tuất thờ Mừng 2 tháng
Giêng, Ất-Tý (3/2/65)..... 11*
 2. **ĐẠO CỨU ĐỜI**
*THÁNH-TỊNH HUỲNH-QUANG-SẮC (CHỢ LỚN), Tuất
thời Mừng 4 tháng Giêng Ất-Tý (5/2/65)..... 15*
 3. **MẸ KÊU GỌI TRỞ VỀ VỚI MẸ VÀ DẠY VỀ HỘI LONG HOA**
*CHÙA DI-LẠC, Trúc-Lâm Thiên-Điện Vinh-Long, Ngọ
thời Mừng 6 tháng Giêng, Ất-Tý (7/2/65) 23*
 4. **HÃY NOI GƯƠNG HẠ MÌNH CỦA THÁNH XỨA**
THIÊN-LÝ-ĐÀN, Tuất thời Mừng 1 tháng 4 Ất-Tý (1/5/65) . 31
 5. **ĐỨC MẸ TIÊN TRI TẠI BIỂN SẮP TỚI...**
*THIÊN-LÝ-ĐÀN, Chí-Hòa, Tuất thời Rằm tháng 4 Ất-Tý
(15/5/65)..... 37*
 6. **THIÊN-LIÊNG VẤN HỘ-TRỢ**
*THIÊN-LÝ-ĐÀN, Chí-Hòa, Tuất thời 20 tháng 5 Ất-Tý
(19/6/65)..... 41*
 7. **KHÔNG VÌ ĐẠO ĐANG CHIA RẼ, MÀ KHÔNG HOẰNG
HÓA NĂM CHÂU**
*VAN-QUỐC-TỰ, Sài-gòn Tuất thời Rằm tháng 6 Ất-Tý
(13/7/65)..... 43*
 8. **HUẤN-TỪ ĐỨC MẸ TRUNG-THU: PHẢI CÂN TU HỌC VÀ
THỰC-HÀNH CHƠN-LÝ**
*VAN-QUỐC-TỰ, Sài-gòn, Ngọ thời Rằm tháng 8 Ất-Tý
(10/9/65)..... 47*
 9. **HÃY XÂY-DỰNG VỀ MẶT TINH-THẦN**
*THÁNH-THẤT TÂN-ĐỊNH, Tý thời Rằm rạng 16/8 Ất-Tý
(10/9/65)..... 53*
 10. **PHẢI TRUYỀN CHÁNH PHÁP CỦA THẦY RA NĂM
CHÂU...**
-

- HƯỜN-CUNG-ĐÀN, Tuất thời 29 tháng 8 Ất-Tỵ (24/9/65) . . . 59*
- 11. ĐẠO PHÁP RẤT HUYỀN-BÍ**
*VĂN-QUỐC-TỰ (CHƠN-LÝ-ĐÀN), Tuất thời 20 tháng 11
Ất-Tỵ (12/12/65) 69*
- 12. ĐẠI NGUYỆN CỦA CÁC TIỀN BỒI KHAI ĐẠO**
*THÁNH-THẤT TÂN-ĐỊNH, Tuất thời mùng 6 tháng Giêng
Bình-Ngo (26/01/66) 73*
- 13. HÃY TƯƠNG THÂN, TƯƠNG TRỢ VÀ KHUYÊN NỮ
PHÁI...**
*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH-ĐÀI, Vĩnh-Hội Sài Gòn, Tuất
thời Rằm tháng 3 Bình-Ngo (05/04/1966) 77*
- 14. KHÔNG NÊN ĐỘC THIỆT CẦU AN**
*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH-ĐÀI, Sài Gòn, Tuất thời Rằm
tháng Tư Bình-Ngo (03/06/1966) 81*
- 15. HÃY THƯỜNG ĐỌC THÁNH-NGÔN THÁNH-GIÁO**
*THÁNH-THẤT TÂN-ĐỊNH, Hợi thời Rằm tháng 8 Bình-Ngo
(29/09/66) 85*
- 16. VÌ TÌNH THƯƠNG VÔ-CỰC, MẸ PHẢI ĐẾN THẾ-GIAN
THỨC TỈNH CÁC CON**
*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH-ĐÀI, Tuất thời Rằm tháng
Mười Bình-Ngo (26/11/66) 91*
- 17. CHỈ CÓ CHƠN-LÝ LÀ TUYỆT ĐỐI**
*THIÊN-LÝ ĐÀN HÒA-HƯNG, Tuất thời 20 tháng Giêng
Đinh-Mùi (28/2/67) 97*
- 18. KHÔNG NÊN XÂY CẤT NGÔI ĐIỀU-TRÌ BỬU-ĐIỆN
NGOÀI TÒA-THÁNH VÌ...**
*THÁNH-THẤT BÌNH-HÒA, Ngọ thời Rằm tháng 8 Đinh-
Mùi (18/09/67) 105*
- 19. HÃY NÂNG ĐỖ VÀ TƯƠNG TRỢ CÁC HỘI TỪ-THIỆN**
*ĐIỀU-TRÌ BỬU-ĐIỆN THÁNH-THẤT BÌNH-HÒA, Gia-Định
Ngọ thời, 28 tháng 8, Đinh-Mùi (1/10/67) 113*
- 20. HUẤN-TỪ TRƯỚC CẢNH LOẠN-LY TANG-TÓC...**

*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH ĐÀI, Tuất thời Rằm tháng
Tư Mậu-Thân (11/5/68)..... 121*

21. HUẤN-TỪ XUÂN NĂM KỶ-DẬU

*MINH-LÝ THÁNH-HỘI, Tuất thời Mùng 3 tháng Giêng
năm Kỷ-Dậu (19/2/69)..... 129*

LỜI TỰA

Hằng năm, hễ đến ngày Rằm tháng Tám Trung-Thu là chư tín-đồ Cao-Đài đều lo sắp đặt nghi lễ, phẩm vật để thiết lễ “HỘI YẾN BÀN ĐÀO” tại Diêu-Trì Bửu-Điện là nơi trang nghiêm thờ phượng đức Diêu-Trì Kim-Mẫu Vô-Cực Từ-Tôn và cử vị Tiên Nương. Ngài là Mẹ Linh-Hồn của nhơn loại, đầy lòng đại-từ, đại-bi, vô lượng, vô biên.

Trước năm 1975 ở Việt-Nam, mỗi lần Vía Đức Mẹ Trung-Thu ngày Rằm. Đức Từ-Mẫu thường giáng cơ để khuyên lơn an-ủi vô-vê dạy Đạo cho con cái của Ngài với những lời lẽ êm-ái, ngọt-ngào, thấm thiết rất cảm động.

Để tưởng niệm công đức của Đức Từ-Mẫu và cũng để chư tín-hữu ở hải-ngoại ôn lại những Huấn-Từ năm xưa của Đức Vô-Cực Từ-Tôn Kim-Mẫu.

Ban Biên-Tập Cao-Đài Giáo-Lý trích lục các Thánh Giáo của Đức Mẹ giáng cơ do bộ phận thông công của Cơ-Quan Phổ-Thông Giáo-Lý Cao-Đài từ năm Ất-Tỵ (1965 đến năm Kỷ-Dậu (1969) tại các Thánh-Thất, Thánh-Tịnh ở Miền-Nam Việt-Nam, gom lại thành tập để cống hiến quý vị.

Trân trọng kính giới thiệu và nguyện cầu:

*“Kim ngôn cảnh tỉnh khách trần gian,
Giác ngộ mau chơn kéo trẻ tràng,
Phước Huệ song tu cho vẹn kiếp,
Trở về hội hiệp cảnh Tiên Bang.”*

NAM-MÔ CAO-ĐÀI TIÊN-ÔNG ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT

*Ban Biên Tập Cao-Đài Giáo-Lý
Tây-Đức*

I. HUẤN-TỬ XUÂN CỦA ĐỨC MẸ

CHƠN-LÝ ĐÀN (VẠN-QUỐC-TỰ), Tuất thờ Mùng 2 tháng Giêng,
Ất-Tý (3/2/65)

Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con.

THI

*Xuân này có phải về Xuân xưa,
Sao cảnh tang thương vẫn mịt mờ!
Đại-Đạo hoằng dương nơi cõi Việt,
Cứu con qua khỏi nạn chiêu trư.*

Hỡi các con! Đã bốn mươi xuân chẵn, các con đem lại những kết quả gì để hôm nay làm quà Xuân dâng cho Mẹ?

Ôi! Mẹ nhìn thấy các con, không khỏi ngậm ngùi thay số kiếp tàn linh đang đắm chìm trong mọi bề khổ sở của trần gian, mà con Mẹ cùng trong cảnh ấy. Nhưng các con còn được yên lành bên gối Mẹ để nghe lời giáo-huấn, để giúp Đạo cứu đời, tu công lập vị, hầu tìm một tương lai huy-hoàng vững chắc, Rồi con có nhìn lại bao nhiêu nhơn loại còn đang mơ giấc vinh quang, mơ vòng trần lụy, để thương hại chăng? Mẹ miễn lễ, các con an tọa.

Xuân Ất-Tý, tình mẫu tử nặng oằn. Mẹ không nỡ nhìn con trong cảnh điêu linh thảm khốc, mới vào nơi Chính-Bệ, thỉnh sắc khai Xuân, cho các con đều được hưởng chút hồng ân, vượt qua bớt nỗi hãi hùng kinh cụ. Nếu các con nhìn thấy những đau khổ của nhơn sanh, thì

đối với sự cực nhọc trong mấy ngày Xuân, ắt hẳn không
mấy-may cân xứng.

Hỡi các con! Khi Phổ-Thông Giáo-Lý ra đời, các con
đều có bốn phận. Từ đây các con phải để thì giờ xem kinh,
học điển luật, hầu lo cho Giáo-ly Đạo ngày mai.

THI BÀI

*Tình Mẫu-tử sâu như biển cả,
Kiếp tàn linh đày đọa trần gian,
Mẹ nhìn dòng lệ ngập tràn,
Biết làm sao được cứu an muôn loài.*

*Luật Tạo-Hóa sắp bày trị thế,
Cân công bình sẵn để phân minh,
Nặng lòng mình biết với mình,
Hỡi con! Con có tánh linh chẳng là.*

*Tánh linh ấy Mẹ Già ban bố,
Vì ngôi xưa là chỗ tao-phùng,
Vì con tham luyện trần hồng,
Lạc loài đường lối, đau lòng Từ-Tôn.*

*Nay cơ hội vẫn còn cứu cánh,
Gặp dịp này con lãnh công trình,
Đừng quen những thói thường tình,
Nuôi thân, dưỡng xác, hồn linh nặng nề.*

*Giáo-ly Đạo đem về nhân loại,
Đức háo sanh phúc tải vô biên,
Nếu con là bực nhân nguyên,
Sớm lo liệu để được yên những ngày.*

Dầu cực khổ, chớ nài, chớ nệ,

*Gặp gian lao, đừng trễ, đừng chầy,
Làm cho rạng tiếng Cao-Đài,
Thần con mới đặng có ngày an vui.*

*Năm Ất-Tỵ gặp hồi biến chuyển,
Khấp nhơn loài đều diễn tang thương,
Để xoay vần lại lập trường,
Đúng theo vận số trên đường Thiên cơ.....*

*Khuyên tất cả sớm chiều tu niệm,
Khuyên cần lo kiểm điểm đạo tâm,
Rủi ra một chút lỗi-lầm,
Sa chơn trái bước ngàn năm đọa đày.*

*Thương con giáng đàn này nhắc nhở,
Dặn dò con cho đỡ nhớ nhung.
Mong sao con cái trùng phùng,
Mới yên lòng Mẹ Diêu Cung phản hồi.*

Mẹ ban ơn lành các con:

*Ban ơn tất cả con hiền,
Đàn Xuân vừa dứt, Cung Thiên Mẹ về.*

TOÁT-YẾU: Lời dạy của đức Mẹ. Vì thấy con trẻ bị đày đọa khổ sở ở thế-gian bởi tham luyện hồng trần. Đức Mẹ ngập tràn lòng xót thương, nên giáng đàn nhắc nhở;

*Khuyên tất cả sớm chiều tu luyện,
Khuyên cần lo kiểm-điểm đạo tâm,
Rủi ra một chút lỗi-lầm,
Sa chơn trái bước ngàn năm đọa đày.
Và mong sao con cái trùng-phùng với Mẹ nơi Diêu-Cung,*

Đức Mẹ mới yên lòng.

Mẹ khuyên hãy nhìn thấy những thống khổ của nhơn sanh trong khi các con được an-ổn gần-gũi nghe Mẹ dạy dỗ mà coi sự công quả cực nhọc trong các buổi đi lập đàn cơ Xuân các nơi, thì thấy không thấm thía vào đâu.

Riêng Mẹ dạy các nhơn viên Cơ-Quan Phổ-Thông Giáo-Lý phải để thì giờ xem kinh, học điển-luật, hầu lo truyền bá Giáo-lý Đạo ngày mai.

2. ĐẠO CỨU ĐỜI

*THÁNH-TỊNH HUỲNH-QUANG-SẮC (CHỢ LỚN), Tuất thời
Mùng 4 tháng Giêng Ất-Tỵ (5/2/65)*

Mẹ linh-hồn các con nam nữ, Mẹ mừng các con
đăng đẳng.

THI

*Vô-vi con muốn Mẹ soi đường,
Cực-lạc mong về chốn cứu bang,
Từ bỏ tư tâm cùng bản ngã,
Tôn thờ Đại-Đạo kịp lần sang.*

Mẹ miễn lễ, các con an tọa nghe lời Mẹ dạy. Các
con ôi!

THI

*Mẹ đến đàn Xuân với các con,
Đương cơn chiến họa nạn tai còn,
Tiên y phủ lấy thân phàm tục,
Đem Đạo ra mà cứu nước non.*

THI

*Nước non chẳng phải góc nầy thôi,
Mà khắp năm châu cũng rời bời,
Khéo, vụng do tay người sắp xếp,
Đạo yên nước trị thuận cơ Trời.*

Hỡi các con! Mẹ đến với các con trong mùa Xuân Ất-Tỵ để an-ủi vỗ-về các con suốt trong một năm qua đầy khổ lụy. Dầu các con không dám thỉnh cầu, nhưng vì nguyên căn đương giữa thời hiện tại, Mẹ thấy cần kêu gọi các con sớm biết sứ mạng của mình, cùng sớm tránh những hố sâu vực thẳm đương ở trước mắt các con. Mẹ không nỡ ngồi yên nơi Diêu Điện mà nhìn con cái của Mẹ sắp phải đương đầu với thế cuộc điêu tàn Mẹ nhận thấy các con đã biết chọn nhiệm vụ của mình trên phương diện đạo đức, cứu đời, vì vậy nên Mẹ cho chuyển lệnh nơi Huỳnh-Quang-Sắc để dạy con mấy lời:

Con ôi! Đời đương giữa hồi tai ương dôn-dập, lòng người cũng như lòng Đạo các con, hoang mang, xáo trộn. Đời thì như phong ba bão táp, biết bao cạm bẫy đang chờ chực các con. Tiếc thương vì các con đã mang một thân phận cát đàng, một vóc-dáng liễu-mai, đang đối đầu với những hãi-hùng do kết quả của chiến tranh khốc liệt. Vì vậy nên Mẹ nhắc các con:

“Hảo Nam Bang, hảo Nam Bang”
“Tiểu quốc tảo khai hội Niết-Bàn”

Các con may được diễm phúc sanh làm người, đã là con của Thầy Mẹ, tín-đồ của Đại-Đạo, Thiên-sứ của nhơn sanh; thế nên các con cần nhận thức rõ-rệt sứ-mạng của mình. Các con muốn tự cứu, cứu đời ư? Các con muốn lập nhiều công đức với nhơn sanh hầu sớm trở về dâng lên Thầy Mẹ ư? Tốt lắm, nhưng phải làm sao và phải làm gì hồi các con?

Các con nhìn chung quanh các con... Ôi! Biết bao là thảm trạng, biết bao những tâm hồn cô đơn non nớt yếu ớt, đói lạnh, đầu đàng, xó chợ, không nhà, thiếu áo,

hụt cơm, thiếu bao sự an ủi vỗ-về của những bậc từ ái ra công cứu trợ. Họ đang chờ những bàn tay dịu hiền, những tấm lòng từ ái của các con. Việc làm đã và sẽ đòi hỏi năng lực, phương tiện cùng tinh thần vĩ đại, không phải một con làm nên, cần phải có sự hợp quần. Vì vậy giờ này Mẹ đến đây với các con, trước là sưởi ấm cảnh vật, lòng người trong thời gian qua, chìm lạnh với thời gian, sau nữa vạch một con đường rõ-rệt để các con nhận thấy và lãnh lấy trách nhiệm của mình.

Các con là chơn linh đã giác ngộ sớm, các con phải nhận thức đâu là chánh-tín đâu là mê-đồ, đâu là nhân nghĩa, đâu là cạm bẫy, nào là danh vị ảo-huyền, toàn là những cái giả tạm, đâu là hạnh phúc! Các con hãy nhìn với thực tại mà các con đang hưởng thụ. Hạnh phúc ở đâu hỏi các con? Không phải từ cõi vô-hình rớt xuống, không phải tự nhiên Thầy Mẹ ban cho, không ở chốn điện ngọc đài son, nhà cao cửa rộng, gối bạc, giường ngà, mà chính hạnh phúc ở tự lòng con cùng công đức của con đem lại đời con những gì lạc thú, siêu nhiên, tâm hồn thanh thoát.

Các con lo cho đời, cho chúng sanh nhân quần, xã hội, đem lại nguồn an ủi tinh thần cho họ, đem lại sự cơm no, áo ấm, nhà ở, trường học, bệnh viện v. v.... Đó là nguồn hạnh phúc cho họ, mà chính là hạnh phúc của các con đó, vẫn vĩnh cửu trường tồn, mưa không lụt, nắng không phai, trộm không cắp, cướp không giựt, lửa không cháy, phong ba bão táp không hề hấn gì. Vậy đó các con. Nếu các con đánh rơi hạnh phúc thực tại đó tức là chính đời con sẽ sống trong toàn là những cơ hồ giả dối, tạm bợ, sa đọa, luân hồi...

Giờ này, Mẹ gọi lại bốn chữ: “*Nữ Chung Hòa Phái*”

đanh từ đã lùi theo quá khứ, bị phủ mờ dưới thời gian gió bụi...

Giờ đây các con hãy tha thứ cho nhau, xóa bỏ tất cả những lỗi lầm hoặc vô tình hay hữu ý. Sang năm mới những gì dĩ-vãng hãy trả về cho dĩ vãng. Nên bắt tay nhau nhìn nhau, thông cảm nhau, kết hợp lại thành một khối, một lực lượng tinh thần vững chắc, rồi kế tiếp sẽ bắt tay vào việc chấn chỉnh, xây đắp kiến thiết lại những tu viện, phước thiện, Đạo-đức Học-đường, những nơi Chùa, Thất đã bị chiến tranh tàn phá, gây lại niềm tin tưởng cho đạo hữu của các con, cho nhân thế chứng minh việc làm cụ thể là “**Đạo Cứu Đời**”. Lúc bây giờ các con mới có thể không ngại ngùng e-thẹn mà hô to bốn chữ “**Đại-Đạo cứu thế**”.

Các con hãy hợp quần rồi tùy khả năng soạn thảo nội qui, chương trình cùng phương pháp thực hành, để duyệt sau này. Mẹ sẽ đến một lần nữa với các con. Có như vậy, các con mới hãnh diện, khoan-khoái tâm trung việc làm rất thích hợp với tâm hồn từ ái nữ giới các con. Dựa vào đó, các con mới có công quả đủ đầy và đem về dâng lên cho Thầy Mẹ. Con ôi!

THI

*Xây dựng đi con, vững móng nền,
Cho đoàn nữ giới khỏi chông-chênh,
Lái lèo sẵn có nơi tay Mẹ,
Vượt bể độ đời rạng tuổi tên.*

THI BÀI

*Tuổi tên đã ngàn xưa ghi để,
Phật, Thánh, Tiên, hồ dễ mấy ai,*

Nhớ chẳng lời trước dạy bày,
Chừng nào đất đổi Trời thay sẽ tường.

Phật, Tiên, Thánh hồng trần chuyển kiếp,
Độ Nhơn loài qua nhịp trăm luân,
Rồi ai, ai đó nguyên nhân,
Ai là Tiên, Phật, Thánh, Thần hồi con!

Có phải chẳng giữ tròn phẩm hạnh,
Đạo luân thường đẹp cảnh gia phong,
Gìn câu tứ đức, tam tông,
Đó là Thánh-nữ Lạc-Hồng Nam Bang.

Nghĩa cúc-dục ân thâm mang nặng,
Nợ áo cơm dành sẵn cao-dày,
Gánh gồng gái cũng như trai,
Liều thân cứu quốc nên vai Nữ-thần.

Sanh cõi tục nhưng tâm thoát tục,
Lạc chợ đời không chút luyến đời,
Thuyền từ bể hoạn dòng khơi,
Tu tâm luyện tánh về nơi Đảo-Bồng.

Cội phiền não trở bông Cực-Lạc,
Nguồn thất-tình Bô-Tát hiện thân,
Không tư dục, chẳng tham sân,
Liên Đài chứng quả kẻ gần Lô-Âm.

Phật, Tiên, Thánh cũng phạm như trẻ,
Cũng linh hồn nhục thể như nhau,
Có gì đâu! Con tìm đâu?
Cho loài tà-mị cơ cầu rủ ren,

Đạo-lý vốn là đèn đêm tối,
Đức nhân là nguồn cội vi nhân,
Là Tiên, Phật, là Thánh, Thần,
Là giếng trị quốc an dân thái bình.

Đêm Xuân Mẹ gọi tình mẫu tử,
Mượn Huỳnh Quang nưng đỡ con hiền,
Tình thần con hãy kết liên,
Sơ tam giờ Tuất niên niên thi hành.

Thời biến loạn cam đành nhiệm vụ,
Cảnh gian-nguy cần đủ tinh thần,
Mau mau kết chặt tình thân,
Nhịp cầu nối tiếp vẹn phần nữ lưu.

Con đừng vọng ngoài câu đạo-lý,
Con đừng ham danh vị hảo huyền,
Đừng nghe tranh chấp thêm phiền,
Và đừng tạt đổ tài hiền rẽ chia,

Từ bi dẫn con về đạo lý,
Bác ái dành ngôi vị tối cao,
Nhân kiên thêm đẹp sắc màu,
Tình thương cao cả phong trào gầy nên.

Thuyền Đại-Đạo chông chênh sóng gió,
Nữ giới ôi! Con có đau lòng!
Làm sao cứu lấy non sông,
Làm sao vớt được muôn dòng sanh linh.

Mẹ nhờ con hy sinh mọi lẽ,
Tình thần con chặt chẽ kết liên,

*Khoan dung đức độ nữ hiền,
Kiên hùng cương quyết vượt thuyên ra khơi.
Vớt những kẻ chơi vơi vì Đạo,
Vớt những người điên đảo vì đời,
Đem về đường lối Đạo Trời,
Thực hành chánh tín độ đời tế nhân,
Năm, tháng, ngày, lần lần mất dạng,
Kiếp sinh tồn định hạn bao năm,
Tơ kia rút ruột con tầm,
Con ôi! Cố nhớ, nhớ làm cho nên.*

THI

*Cho nên chức vụ nữ liên đoàn,
Khởi hồ hồng quân côi Việt-Bang,
Đời Đạo chỉ cần trong một lúc,
Thái bình trần tục ấy Thiên-Đàng.*

THI

*Diêu Điện Mẹ về tạm biệt con,
Tri tâm tu sửa méo ra tròn,
Kim ngôn chạm dạ hành cho đúng,
Mẫu tử tương phùng chốn côi son.*

Mẹ ban ơn lành các con đấng đấng. Mẹ hỏi Diêu Điện.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ dạy: Các con là con của Thầy Mẹ, tín đồ của Đại-Đạo, Thiên-sứ của nhơn-sanh, cần phải ý-thức sứ-mạng của mình đối với nhơn-sanh đang khổ sở, đói khát, lạnh-lẽo, thiếu áo, thiếu cơm, không nhà ở vất-vưởng đầu làng xó chợ, yếu ớt cô đơn...

mà hợp quần đoàn kết nhau lại để cứu trợ, đem lại nguồn an-ủi về tinh thần lẫn vật-chất, đem lại cơm no áo ấm, nhà ở, trường học, bệnh viện v. v... **Đó là nguồn hạnh phúc cho họ mà cũng chính là hạnh phúc của các con đó, đem lại cho đời con tâm hồn thanh thoát, lạc thú siêu nhiên.** Đó là hạnh phúc chân chính, vĩnh cửu trường tồn, chớ không phải chốn điện ngọc đài son, nhà cao cửa rộng...

Để chứng minh là ĐẠO CỨU ĐỜI, là ĐẠI-ĐẠO CỨU THẾ.

Đức Mẹ nhắc lại bốn chữ NỮ-CHUNG-HÒA PHÁI, trước kia đã phai mờ, bây giờ các con Nữ-phái hãy bắt tay nhau lại, tha thứ khoan-dung bỏ qua những sai lầm cũ mà kết hợp lại thành một khối, một lực-lượng để thực hiện những điều Mẹ vừa nhắc ở trên. Đừng tạt đổ tranh chấp nhau cho thêm phiền, mà hãy dụng đức Từ-bi, Bác-ái, Nhân-kiên, mà cương quyết kiên hùng vượt thuyên ra khơi.

3. MẸ KÊU GỌI TRỞ VỀ VỚI MẸ VÀ DẠY VỀ HỘI LONG HOA

CHÙA DI-LẠC, Trúc-Lâm Thiên-Điện Vĩnh-Long, Ngọ thời Mừng 6 tháng Giêng, Ất-Tỵ (7/2/65)

THI

*Vô-vi Đại-Đạo định Càn-Khôn,
Cực-Lạc là nơi sống vĩnh tồn,
Từ-ái nặng lòng cơn loạn-lạc,
Tôn-ty nhẹ bước buổi hoàng hôn.
Kim-Loan nhớ trẻ vòng siêu đọa,
Bàn-điện thương con cánh vịnh cồn,
Phật, Thánh, Thần, Tiên đều giáng thế,
Mẫu dìu con trẻ đại nên khôn.*

Nhân tiết Xuân về, Mẹ đến với các con trong thời đất nước còn đao-binh chiến-loạn, để sưởi ấm lòng con, vỗ-về các trẻ đỡ khỏi hồi tang thương chồn-chồn. Hỡi con ôi! Hỡi tàn linh!

THI

*Hỡi tán linh ôi! Hỡi tàn linh!
Có nhớ quê xưa chốn Ngọc-Đình;
Quày gót mau về nơi cựu vị,
Thôi đừng dan-dấu kiếp phù sinh.*

ĐỘNG-ĐÌNH NGÂM-KHÚC

*Phù-sinh bá tuế đa như mộng,
Thế cuộc nhứt trường khán tợ vô,
Dấn thân trong nẻo hoạn-đồ,
Chim lông ai biết, cá hồ ai hay!
Số kiếp đọa đày,
Nhơn-sanh đọa-đày,
Họa-phúc trả vay,
Lòng Mẹ thăm thay!
Hỡi ai có trí có tài,
Vẫy-vùng thân-thế ra ngoài trâm-luân.
Muội tánh thị ưng lưu dục hải,
Minh tâm hề giải-thoát mê-đồ,
Muốn về đến cảnh Hu-vô,
Trường Tiên nẻo Phật ra vô côi Trời.
Nay con xuống giữa thời Nguơn-Hạ,
Gặp Đạo Vàng ân-xá kỳ ba,
Kìa con ngồi vị Chương-Tòa,
Sẵn dành con trẻ khi xa tục-trần.
Giáng đàn ngày Xuân,
Đề khúc thơ Xuân,
Cho con vui mừng,
Quên hết gian truân,
Con ôi! Giữ vững tinh thần,
Trau-giồi đạo hạnh, kẻ gần Phật Tiên.
Phật tức Tâm, Tâm hiển tức Phật,
Phàm tánh do tánh xuất phi phàm,
Muốn tìm cho gặp Lão ĐAM,
Non Bồng nước nhược phải am lối vào.*

*Đạo-lý tối cao,
Vô thượng chí cao,
Không biệt sắc màu,
Và thương yêu nhau,
Tìm lên chín cõi Thiên-Tào,
Thoát vòng trần lụy bước vào Ngọc-Kinh.
Đàn Xuân Mẹ để chút tình,
Cho con trẻ hiểu phận mình mà tu.*

Các con nhớ lời Mẹ dạy mà thi hành cho đúng rồi
sẽ thấy diệu-huyền ứng hiện.

THI

*Mẹ biết nói gì với các con!
Giữa khi non nước họa-tai còn,
Tinh-thần tự-tín dường như hết,
Thân-thể phù sinh tựa mỗi mòn.*

BÀI

*Hỡi con trẻ Cung Sơn có nhớ,
Chốn Diêu-Cung trẻ nỡ quên sao?
Dấu khi mang sứ mạng vào,
Dấu khi bị đọa trần-lao đến bù,*

*Thì cũng nhớ mùa Thu năm ấy,
Mẹ dặn dò con hãy ghi lòng,
Vào đời độ chúng lập công,
Rồi quay trở lại hiệp cùng Mẹ con.*

*Dấu thân tục mắt còn, giàu có,
Dấu xác phàm sướng khổ vui buồn,
Nhân-kiên chịu đựng qua trường,*

Một bòn công quả vai tuồng nhơn-sanh.

Thì phải nhớ căn lành trở lại,
Thì phải gìn nhơn-ngãi âu lo,
Xả thân làm Bát-Nhã đồ,
Độ đời nào xá cam-go bụi trần.

Con có nhớ non nhân nước trị,
Mẹ thường thường thủ-thỉ dặn dò,
Nguyên căn há dễ cơ hồ,
Vô-vi trở lại Hà-đồ đời chân.

Nhưng khi con vào trần tục lụy,
Rời buông theo chẳng nghĩ, chẳng suy,
Vào đời mê cái hữu-vi,
Lăn theo mãi-mãi chẳng khi nào rời.

Luật tiến-thoái con ôi có biết,
Nghịch luân-hồi càng siết càng căng,
Bánh xe luân chuyển dặm ngàn,
Xuống lên mãi-mãi con đàng tử sanh.

Ngàn muôn kiếp loanh-quanh trần-cấu,
Như kiến bò miệng chậu khôn ra,
Nào là chủng-tộc quốc-gia,
Nào con vợ đẹp, của nhà sinh tươi.

Nào lạc thú vui cười danh lợi,
Nào hơn thua khi tới, khi lui,
Nào ngon-ngọt, nào béo bùi,
Thập tam lấp lũng mãi vùi thân con.

Nào có biết mất còn thế sự,

Nào có tường lành dữ nghiệp duyên,
Dây oan trôi buộc triền-miên,
Trong vòng nhân-quả dây chuyên xuống lên.

Con hỡi con! Xây nền đạo hạnh,
Con hỡi con! Tu tánh, tu công,
Đừng mê-luyến hẳn hồng-trần,
Nương đời mà biết lập công trở về.

Sớm tránh khỏi sông mê bể khổ,
Tâm thuyền từ Mẹ độ các con,
Tu đi, méo sửa ra tròn,
Tu đi cho nhẹ linh hồn của con.

Đó là giữ vẹn tròn lời Mẹ,
Tình Mẫu-tử cặn-kẻ phân qua,
Đệ-huynh giữ được chữ Hòa,
Đắt dìu nhau chốn ta-bà tu công.

NGÂM

Con mong đến Hội Hoa-Long,
Để xem thế sự quay mông đổi thay,
Hỡi con! Con có phúc dày,
Để hầu chịu đựng những ngày đổi thay.
Đất Trời rung chuyển Núi bay,
Bao nhiêu đêm tối chẳng ngày con ôi!
Giữa cơn hỗn-độn rối bời,
Biết đâu Ma- quỷ đất Trời Phật Tiên,
Nếu con thiếu đức vô-duyên,
Đừng mong tồn-tại ở yên cõi này.
Phật Tiên xác đổi hồn thay,

*Lập đời Thượng-đức, lập ngày Thuấn, Nghiêu.
Lọc-lũa sàng-sảy tiêu điều,
Là ngày dữ ít lành nhiều đó con.
Để con sống hưởng vương tròn,
Một đời hạnh-phúc nước non dịu hiền.
Khỏi cơn đời Đạo đảo-diên rồi cuốn.
Con ôi! Hễ lành vai tuồng,
Độ đời nào nệ vui buồn thế gian.
Kiên tâm bền chí bền gan,
Luyện-phanh tâm nội minh-quang tháng ngày.*

THI

*Tháng ngày bền chí với bên công,
Khảo-thí gian lao chớ nản lòng,
Việc khó cố làm nên giá bữu,
Kiếp người sứ mạng phải cho xong.*

THI

*Cho xong mới trở lại ngôi xưa,
Trần-cầu dạn lòng chớ thích ưa,
Nghịch quả rán lo mau trả hết,
Tập lần thanh-nhã muối cùng dưa.*

TẢN-VĂN: –Nơi đây là một nơi xây đắp bởi một nguyên nhân từ trước, vì nhơn-tình thể-thái đành lánh mặt ẩn thân.

Hỡi các con! Đó là một khuyết-điểm lớn của người hành đạo. Nay Mẹ tỉnh sắc khai Xuân là để dành lại ân huệ cho các con cùng toàn cả các con ở địa-phương hầu đem lại tình thương yêu để lo cho tiên-đồ Đại-Đạo.

Thế-gian là một trường huấn-luyện các cấp Phật,

Tiên, Thánh, Thần, mà tất cả nhơn loại đều là thí sinh và các Tòa-Thánh, Hội-Thánh, Thánh-Thất, Thánh-Đường, Chùa, Am, đều là các lớp học và Cơ-quan bảo trợ tinh thần. Nếu một ai muốn tự hy-sinh ở mục-đích cao cả này, thì phải hoàn-toàn có một tâm linh của Thượng-Đế phát ban, với một nguồn thương yêu cũng như sinh lực, mới thấy rõ sự tối cao nhiệm-mầu trong cơ Đạo và không phí uổng công-trình đã cực nhọc từ xác thịt lẫn tinh-thần. Mẹ giải thích đây là muốn các con được toàn thiện, toàn mỹ, khỏi ngày hối hận ở chỗ suy vong.

Nơi đây, Mẹ rất vui là nhìn thấy biết bao điểm hồng quang chói-lọi, nguyên-nhân xuất tánh phi-phạm. Nếu kẻ hướng đạo nào dẫn-dắt sai đường lạc-lối thì phải chịu luật Thiên-Điều trọng tội.

Mẹ đã dạy toàn hết các con và thi hành trách nhiệm với con đường Đạo. Đến Xuân sang Mẹ sẽ tùy cơ duyên mà điểm công. Thôi các con đàn tiền hãy chung hợp vui-vẻ mà đón tiếp ân-huệ Mẹ sẵn dành. Mẹ ban ơn lành toàn tất. Mẹ hồi Cung.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ kêu gọi các con hãy nhớ lại quê xưa vị cũ của mình ở chốn Ngọc-Đình mà mau quay gót trở về. Thấy con trẻ mãi dẫn thân đọa đầy trong kiếp cá hồ, chim lồng, Mẹ đến ngày XUÂN để vỗ-về, sưởi ấm lòng con cho đỡ khổ và khuyên hãy vẫy vùng thoát ra khỏi cảnh trầm luân bằng cách trau-giồi đạo hạnh, diệt trừ phàm tánh để kể gần Phật Tiên.

*Mẹ dặn dò con hãy ghi lòng,
Vào đời độ chúng lập công,
Rời quay trở lại hiệp cùng Mẹ con,*

Mẹ luôn luôn kêu gọi với chơn tình thâm thiết đậm đà:

*Con hỡi con! Xây nền đạo hạnh,
Con hỡi con! Tu tánh lập công,
Đừng mê luyện hần hồng trần,
Nương đời mà biết lập công trở về.*
và khuyên hãy:

Tu đi méo sửa ra tròn,
Tu đi cho nhẹ linh hồn của con,
*Đó là giữ vẹn tròn lời Mẹ,
Tình Mẫu-tử căn kẻ phân qua,
Đệ huynh giữ được chữ HÒA,
Dắt dìu nhau chốn ta-bà tu công.*

Mẹ cũng có dạy về HỘI LONG-HOÀ mà mọi người đều trông đợi. Mẹ cho biết là chừng đó thì đất Trời thế sự sẽ đổi thay, sẽ rung chuyển, chẳng có ngày, chỉ có đêm tối, nếu các con thiếu đức khó ở yên cõi này:

*Phật Tiên xác đổi hồn thay,
Lập đời Thượng-đức, lập ngày Thuần, Nghiêu.
Lọc lửa sàng-sây tiêu-điều,
Là ngày dữ ít, lành nhiều đó con!
Để con sống hưởng vương tròn,
Một đời hạnh-phúc nước non dịu hiền.
Khỏi còn chinh chiến liên miên,
Khỏi còn đời Đạo đảo-điên rối bời.*

Phần tản văn sau: Đức Mẹ lại dạy thêm: Thế gian là trường học để huấn luyện Nhơn loại để trở nên hàng Thần, Thánh, Tiên, Phật và các Tòa-Thánh, Hội-Thánh, Thánh-Thất, Thánh-Đường cũng như những Chùa, Am tự là những lớp học để bảo trợ tinh thần. Nếu các hàng hướng đạo dẫn dắt sai đường lạc lối thì chịu trừng phạt theo luật Thiên-Điều trọng tội.

4. HÃY NOI GƯƠNG HẠ MÌNH CỦA THÁNH XỨA

THIÊN-LÝ-ĐÀN, Tuất thời Mừng 1 tháng 4 Ất-Tý (1/5/65)

THI

*Điều-Trì Kim-Mẫu Mẹ lai cơ,
Vô-Cực Từ-Tôn gọi trẻ khờ,
Hợp sức chống chèo thuyền Đại-Đạo,
Hầu đưa khách tục khỏi bờ-vờ.*

Mẹ linh hồn các con. Mẹ mừng các con lưỡng phái Mẹ cho phép các con an tọa nghe Mẹ dạy:

Các con ôi! Cơ-Quan là một bộ máy, trong đó gồm cả trục xoay, bánh trón, dây chuyên, các bánh phụ tùng, những con ốc nhỏ và nhiên liệu, huợt liệu v. v...

Bộ máy chạy điều hòa, không nhứt thiết chỉ nhờ một phụ tùng, mà phải nhờ toàn thể bộ phận liên đới. Không một biển cả nào mà chẳng nhờ những sông nhỏ, rạch con, suối cạn. Không một việc làm nào trọng đại mà chẳng nhờ những bộ phận cùng chi tiết nhỏ mọn.

Việc làm của các con trên Cơ-Quan Đạo hiện giờ cũng vậy. Một khi các Đấng Thiêng liêng đã vạch sẵn đường lối giao phó, các con hãy dùng sáng kiến cùng sự khôn ngoan của mình trong tập thể mà thi hành cho trôi chảy, trật-tự, cho hữu-hiệu, cho khoa học đỡ khỏi phí thì giờ của các con và của sanh linh.

Kỷ-nguyên này là kỷ-nguyên chót trong luật tuần hoàn Ngũơn Hạ. Thời gian không còn cho phép các con điều-trị nữa “*Một tắc quang-âm một tắc vàng*”.

Không nên nhứt thiết từng chi tiết một phải cầu hỏi Thiêng liêng, mà phải do óc sáng suốt của các con từ Thiêng liêng ban bố.

Cơ Đạo trải qua ngọt bốn mươi Thu, các cơ cấu tổ-chức phần nhiều là hữu danh vô thực. Những con thiết tha vì đại cuộc phổ-truyền giáo-lý, hướng dẫn quần sanh, hằng than phiền rằng không có nơn tài, thiếu người đức độ ra lãnh trách vụ cầm cờ chạy hiệu, đứng mũi chịu sào cho Cơ-quan Đạo. Vì thế, cơ Đạo chưa hoàn thành đúng niên ngoạt dĩ định.

Mẹ tiếc vì chưa thấy ai là hiện thân của Võ-Vương, nghe lời lành liền cúi lạy, vì vậy mà chưa gặp được minh quân. Chưa thấy ai kiên tâm đứng đép ba lần, vì thế chưa gặp hàng lương tể. Chưa thấy ai phục thiện, hạ sĩ bất vạn báí Thần-Đổng, vì thế nên chưa gặp Thánh-Nhơn xuất thế độ đời...

Hỡi các con! Có phải các con đặt mình vào cửa Đạo, mong lập công bồi đức một kiếp này, chỉ một kiếp này thôi, để trở về hiệp nhứt cùng Thấy Mẹ chăng?

Mẹ trả lời thế cho các con rằng “*Phải*”, rằng “*Đúng*”. Nhưng các con tự vấn cõi lòng coi có thực hành công đức để xứng với nguyện vọng ấy chưa, hay chỉ mới sử dụng những ngày giờ nhàn rỗi thừa thãi, cùng hơi rán một ít, vì một động lực thúc đẩy, vì một tự ái hoặc vì một háo danh, để chen mình làm những việc đạo nghĩa nhứt thời nào đó.

Các con ôi! Một kiếp người chỉ lối năm bảy mươi

năm, khoảng thời gian này, những con người đó cố gắng giải trừ nghiệp cũ, đó là hàng giác ngộ, không gây nghiệp mới, nhưng vô tình hay hữu ý, nghiệp cũ đã chưa mòn nghiệp mới lại gây thêm.

Các con có muốn chỉ giữ bực tâm thường là hiền nhân một kiếp này, để kiếp lai sanh hưởng muôn điều vinh hoa phú quý. Thoảng qua thì có con thích làm như vậy, nhưng biết kiếp lai sanh còn nhớ căn cội của mình mà tiếp tục sự nghiệp đạo đức ấy chăng?

Vậy thì đừng mong vọng điều đó, mà chỉ tận dụng mọi khả năng, mọi hoạt cảnh, dốc thực hành cho kỳ được một kiếp này mà thôi.

Các con hãy xem, rất đỗi các Đấng Phật, Tiên, Thánh, Thần còn phải xuống trần bắt lộn ngày đêm, để lập công bồi đức thêm, hướng hồ chi các con chỉ được công đức là bao. Vì vậy mà các con chớ nên tự mãn, hãy cố gắng thêm lên, hãy thắng mọi sở thích của thể xác và chơn thần mới hành được nghĩa vụ trọng đại ấy.

Các con hãy tập làm những việc tâm thường để trở nên phi thường. Hãy thắng mọi sự lười biếng tập tục của dĩ vãng.

Ngày nay, các con đã được Thầy Mẹ cùng các Đấng Thiêng-liêng vận chuyển, có người tài năng đức độ để rước lối đưa đường cho con hầu sớm hoàn thành nhiệm vụ trọng đại ấy. Các con chớ khinh thường mà lỡ mất cơ hội.

THI-BÀI

*Các con hãy xem vắng Nhựt Nguyệt,
Lẽ khuyết tròn ai biết nay mai,
Tấm thân trần cấu đọa đày,*

Gian truân lắm lúc, mông dài bao phen.

Như châu-chấu bóng đèn lặn xả,

Đời điêu tàn phúc họa biết đâu,

Đieu-linh chấn động hoàn cầu,

Hỏi con tài đức đương đâu được không?

Thời mạt kiếp trần hồng đã vậy,

Buổi Hạ Nguơn nhìn thấy càng hơn,

Con đường đạo đức mau chơn,

Ngàn năm một thuở chập-chờn sao nên.

Con muốn được tuổi tên hậu thế,

Con muốn cháu Thấy Mẹ ngôi xưa,

Bao nhiêu chĩnh mằng rán chùa,

Trên đường công quả phụng thừa hăng say.

Cơn biển loạn trả vay, vay trả,

Sớm chiều trưa phúc họa liên tay,

Hỡi con! Con có rõ hay,

Hay còn trong giấc ngủ say mộng huyền.

Tiếng giục thúc chuông linh cảnh tỉnh,

Kêu con còn chưa định tâm trung,

Lẽ đâu bước thẳng bước dùn,

Rày đây mai đó ngại-ngùng cho con.

Nhìn vầng Trăng đang tròn lại khuyết,

Nước đang đầy ai biết rồi vơi,

Sống trong kinh cụ cõi đời,

Lấy chi bảo đảm giữa thời Hạ Nguơn.

Con hỡi con! Mau chơn bước nhặt,

*Con hỡi con! Dù dắt lẫn nhau,
Đừng vì việc nhỏ đổi màu,
Phải vì việc lớn Đạo Cao cứu đời.*

*Năm bảy mươi tấc hơi không hện,
Đôi ba năm cũng vẹn một đời,
Một hai tuần nhứt con ôi!
Biết đâu số kiếp một đời nhân sanh.*

*Con đã có căn lành sớm giác,
Thiệt phúc ân bát-ngát biết bao,
Thương cho đám trẻ tiến sau,
Còn trong lẩn quẩn máu đào tuôn rơi.*

*Cũng là con Đất Trời gầy dựng,
Cũng là con một Đấng Thiêng Liêng,
Bởi chúng đũa dũa đũa hiền,
Căn nào nghiệp nấy triển-miên đến bồi.*

*Con đã hiểu Đạo rồi rón bước,
Đừng ngại điều xuôi ngược dò chơn,
Có duyên lòng hiểu giọng đồn,
Canh khuya Mẹ khải thiết hơn phù-trâm.*

THI

*Vô-Cực Từ-Tôn dạy các con,
Công phu, công quả rón lo tròn,
Tiên phạm tuy cách lòng không cách,
Xây dựng Đạo Trời cứu nước non.*

NGÂM

Ban ơn con trẻ nhiệt tình,

Thế gian hành Đạo, Thiên-Đình Mẹ lui.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ kêu gọi các con lo chống chèo thuyền Đại-Đạo. Dạy Cơ-Quan Phổ-Thông Giáo-Lý, nhưng cũng là bài học chung cho các Hội-Thánh, Giáo-Hội, Ban Cai-Quản, Ban Trị-sự các Thánh-Thất, Thánh-tịnh Cơ-quan Đạo v. v... Mẹ khuyên hãy xem tất cả như viên trong mọi tổ-chức, từ lớn chí nhỏ, cũng đều quan hệ tất cả, **nếu một con vít hay một con ốc nhỏ có hỏng thì cả bộ máy dầu to lớn hay tinh vi tới đâu cũng bị tê liệt.** Do đó tất cả đều quan trọng cho sự tiến triển của Cơ Đạo, đừng quan trọng quá, cũng đừng khinh thường một ai.

Mẹ khuyên hãy hạ mình chịu người lấy gương của Võ-Vương tức là Vua Hạ-Vũ được Vua Thuấn truyền ngôi, là người đức hạnh nổi tiếng, nghe lời lành của hiền triết liền cúi lạy vâng theo. Gương đứng dèp ba lần là nói đến Trương-Lương, hạ mình đứng dèp cho Huỳnh-Thạch-Công mới được trao bộ binh-pháp, Gương hạ-sĩ bất vận báii thần Thân-Đổng là Mẹ muốn nhắc đến đức Khổng-Tử một bậc Thánh mà còn chịu hạ mình trước đứa trẻ Hạng-Thác để vấn về lý Đạo.

Đức Mẹ cho biết Kỷ-Nguyên này là **Kỷ-nguyên chót của thời Hạ-Nguồn**, không còn thời gian để ta diễn trì mà phải xem một tác quang âm là một tác vàng, hãy cố gắng, hãy thắng mọi sở thích của thể xác và chơn thần, để thi hành nhiệm vụ của mình. Chính các Đấng Phật Tiên Thánh Thần còn phải xuống trần bất luận ngày đêm để độ thế hưởng hồ vì chúng ta công đức không đặng là bao, Mẹ dạy phải tập làm những việc tầm thường để trở nên phi thường.

5. ĐỨC MẸ TIÊN TRI TẠI BIỂN SẮP TỚI...

THIÊN-LÝ-ĐÀN, *Chi-Hòa, Tuất thời Rằm tháng 4 Ất-Tý (15/5/65)*

Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ linh hồn các con.

THI

*Vô ý các con vương lỗi hoai,
Cực lòng chẳng những kiếp trần ai,
Từ tâm lập đức bòn công để,
Tôn tử khỏi phiền buổi hậu lai.*

Giờ nay Mẹ đến để nhắc nhở các con, nhứt là nữ phái, hãy chú tâm vào bước đường tu công lập đức của mình. Mẹ miễn lễ, các con an tọa.

Con ôi! Một kiếp phù sanh tuy ước hẹn ba vạn sáu ngàn ngày, nhưng trăm năm nào có mấy ai hưởng đặng. Thiếu quang giục thúc, bóng quang âm đưa đẩy, lại qua, bao gió tạt nắng tấp mưa sa, tấm nhục thể cần cỗi yếu già, mà lòng ham sống chưa hay nắm mỡ gân bên cạnh. Ai ai cũng lo trau chuốt tương tui gìn giữ mảnh hình hài cho sung-sướng, mà lại quên gìn giữ chơn tánh với bốn căn. Gặp lúc loạn ly, thế thời tai biến, lo chạy đó, chạy đây để tìm đường an-ổn cho chính bản thân mình và cho toàn gia quyến, nhưng nào hay duyên nghiệp đưa đẩy về đâu, có biết đặng mỗi người trong gia quyến đó đồng căn đồng kiếp, đồng phúc đồng duyên, hay là phải nghiệp ai nấy gánh:

Trong cảnh tang thương sắp đến, tài cán cũng khoanh tay.
Để nhìn luật trả vay cùng nghiệp duyên vay trả.
Dẫu bon ba hồi hã, cũng khó tránh được lưới trời,
Luật công bình vao quát khơi khơi,
Cán công lý để máý tay phàm chen sửa đổi.
Mãi bảo vệ tấn tuồng giả dối,
Từ giả nấy liên tục những giả kia,
Tham, sân, si tạo mãi quê cũ khó mong về,
Hi, lạc, ái, ố, củ quanh quẩn chốn sông mê đành lặn hụp.
Vun Trời đã úp, tài giỏi khó thoát ra,
Tuy rộng quát bao la nhưng một mảy hào không sơ lọt.
Khi biết được đâu là giả, đâu là thật,
Thì sự còn sự mất chẳng màng chi.
Chỉ e cho chơn tánh bị loạn ly,
Lòng hoảng hốt chẳng biết đường ngay cùng khúc khuỷu.
Mảng tham vọng giả trần càng bận bịu,
Kiếp luân hồi lên xuống, xuống lên,
Quanh quẩn, quẩn quanh như miệng chậu kiến bò,
Không lối thoát để gặp đò Tạo-Hóa.
Lo là lo tâm hồn sa đọa,
Lo là lo vấp ngã bởi lợi danh,
Sợ e cho mất hẳn tính lành,
Quên căn cội để thân hành về chốn cũ.
Cất tiếng kêu nữ nhi con còn mê ngủ.
Giấc mộng huỳnh sớm thức tỉnh hồi tâm.
Nghe chuông linh khi bỗng lúc trầm,
Đờn Mẹ khai tri âm mà ghi dạ.
Đường công quả khá tua hồi hã,
Cùng chị em giục giã mau lên,

*Kìa nạn tai tới tấp kể bên,
Sao còn ở bấp bênh dùn thẳng,
Rủi con trẻ quên lời Mẹ dặn,
Nghịch oan khiến mãi tạo tơ vương,
Dấu lòng Mẹ đây từ ái xót thương,
Nhưng con thiếu đức làm sao cứu rỗi.
Do con trẻ sớm toan tự hối,
Tự cứu mình chớ ý lại Trời cao,
Từ dưới trên Bắc-Đẩu Nam-Tào,
Gìn công luật khôn hề sửa chữa...
... Mẹ ban ơn lành các con, Mẹ hồi Diêu-Điện.*

TOÁT-YÊU: Đức Mẹ dạy; Đòi người không mấy ai sống được trăm tuổi, thiếu quang nhật thức, thắm thoát thấy tóc bạc răng long, thể xác yếu già cằn cõi, chỉ lo ham sống mà quên nắm mồ nắm bên cạnh. **Ai cũng lo trau chuốt từng tiu gìn giữ mảnh hình hài cho sung sướng mà lại quên gìn giữ chơn tánh với bốn căn.** Không nghĩ đến cảnh tang thương sắp đến. Như vậy đức Mẹ đã tiên tri từ 10 năm trước, đến năm 75 chiến cuộc xảy ra khốc liệt làm cho tài sản, sự nghiệp tiêu tan, gia đình tử thương hoặc ly tán khắp nơi thật thảm thương như chúng ta đã chứng kiến (luật vay trả nhân tiền...) Rồi Mẹ cất tiếng kêu gọi các con còn mê ngủ trong giấc mộng huyền;

*Kìa nạn tai tới tấp kể bên,
Sao còn ở bấp bênh dùn thẳng?*

để hồi hã, giục giả nhau mau lên lập công quả hành đạo giúp đời, chớ đùng:

*Mãi bảo vệ tấn tương giả dối,
Từ giả nấy liên tục những giả kia...*

Đức Mẹ lưu ý, dấu cho Mẹ có từ-ái xót thương các con thiếu đức làm sao cứu rỗi. Phải tự cứu mình chớ ý lại Trời cao luật công-bình Thiên-Điêu không tư vị.

6. THIÊNG-LIÊNG VẤN HỘ-TRỢ

THIÊN-LÝ-ĐÀN, Chí-Hòa, Tuất thời 20 tháng 5 Ất-Tỵ (19/6/65)

Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con.

THI

*Canh trường giảng bút dạy con thơ,
Trong buổi loạn ly chớ hấn hờ,
Một bước sai lầm, muôn kiếp đọa,
Bên lòng với Đạo rõ nguồn cơ.*

Hôm nay Mẹ đến với các con. Mẹ miễn lễ, các con an tọa. Vì Mẹ thấy các con đã hết tâm hành đạo mà lắm lúc phải chịu thử thách gian lao, từ trò đời biến chuyển, từ tật bệnh biến sanh, từ luận thuyết bất bình, chẳng những như vậy, lại còn nội khảo ngoại hành, làm cho các con cơ hồ muốn sa chơn lạc bước, đổi ý, dời tâm, nên Mẹ đến dạy các con cần phải ý-thức trong việc hành đạo.

Các con hằng phiến trách ở Thiêng liêng về sự nguyện cầu không được thỏa nguyện. Con ôi! Con đâu biết rằng bao nhiêu huyền lực được Thiêng liêng đem đến thế gian để cứu rỗi các con toàn cả trở về đường siêu, tránh nẻo đọa, thì Mẹ đâu tiếc gì những sự ủng hộ các con đã có công với Đạo, với nhơn sanh, nhưng không được ở lời nói Thiêng liêng, kỳ thật Thiêng-liêng đã nhiều hộ-trợ khi các con lâm vào cảnh nguy cơ thành tâm khẩn đảo.

Đây Mẹ dạy các con có sứ mạng trong Cơ-Quan Phổ-Thông Giáo-Lý, dầu nam hay nữ, cần đem hết sức mình phục vụ cho trách nhiệm, đừng sơ sót, vì thời giờ qua không còn trở lại, nhứt là nữ phái vẫn không được điểm nào tiến bộ trên bước đường hợp tác liên giao. Các con rán lên, sẽ có Thần linh hộ trợ...

Mẹ ban ơn lành tất cả các con. Mẹ hồi cung.

TOÁT-YẾU: Lưu-ý lời Mẹ dạy: Các con hằng phiến trách ở Thiêng-liêng về sự nguyện cầu không được thỏa nguyện... kỳ thật Thiêng-liêng đã nhiều hỗ trợ khi các con lâm vào cảnh nguy cơ thành tâm khẩn đảo.

**7. KHÔNG VÌ ĐẠO ĐANG CHIA RẼ, MÀ KHÔNG
HOẰNG HÓA NĂM CHÂU**

VẠN-QUỐC-TỰ, Sài Gòn Tuất thời Rằm tháng 6 Ất-Tỵ (13/7/65)

THI

*Muôn nhánh Sen trắng kết xe Loan,
Đỡ gót tìm con chốn khổ nàn;
Giữa lúc biến thiên người khốc hại,
Trong cơn hỗn loạn vật điều tàn.
Cứu đời cây Đạo gây nhân trí,
Lập Đạo nhờ đời trái mật gan,
Con hỡi! Gái trai đồng nhiệm vụ,
Làm sao cõi tục hóa Thiên-Đàng.*

Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ linh hồn các con. Mừng các con. Giờ này Mẹ đến trần gian trong cảnh mưa dầm gió lạnh, để nhận tâm nhiệt thành của các con sưởi lòng Mẹ được phần an ủi.

Hỡi các con! Vạn vật trong thế gian đều là do nơi đức háo sanh Tạo-Hóa. Mẹ là Mẹ chung tất cả, không phải riêng một nơi nào, một giống dân tộc nào hay một nước nào, nhưng luật thiên nhiên, Tam Ngươn vận chuyển, đến thời kỳ phải dùng Tiểu quốc để khai hội Niết-Bàn, nên mượn Việt Nam ban truyền Chánh-Đạo. Mẹ miễn lễ, các con an tọa.

Đạo là một con đường sâu rộng của Càn-khôn Vũ-trụ , của vạn vật sanh linh, chẳng riêng một ngôi thứ nào, nhưng phải tùy thời đặt danh từ để lập Đạo, là lẽ dĩ nhiên.

Các con! Mẹ nói trên đây là muốn cho các con hiểu từ chỗ rộng đến chỗ hẹp, từ chỗ lớn đến chỗ nhỏ, từ thế giới đến một quốc gia, từ nhân loại đến một dân tộc, thì Tôn-Giáo Việt Nam cũng như các Tôn Giáo đã qua trong hai thời kỳ, cũng xây thành một đại môn Thiên Đường, hầu rước các con về nơi Thượng Giới, trở lại khối linh-quang để từ từ buông ra, lập đời Thượng-cổ Thánh-đức.

Trong thời kỳ thứ ba, các con vạn hạnh nói riêng, dân-tộc Việt-Nam nói chung, đã ra lãnh sứ mạng thế Thiên hành hóa, đem hạnh phúc đến cho nhơn loại, cứu cảnh tiêu diệt trong kỳ Ngươn Hạ.

Tuy hiện tình của Đạo đang hồi chia rẽ, nhưng không phải vì lẽ ấy mà cơ Đạo không hoằng hóa năm châu để đi đến mục đích là “*Vạn thù qui nhứt bản*”.

Các con đừng vội bi quan mà sinh lòng trễ biếng hãy xem kìa mọi vật đổi thay, thế sự đang hồi trầm trọng, càng ngày càng diễn ra tấn tuồng tận diệt, thì các con phải tự lo bốn phận cũng như trách nhiệm người tu và trách nhiệm một nhân sinh nơi cõi thế.

Thời buổi này, các con còn được ân-huệ của Thượng-Đế riêng dành, đến **một ngày kia mòn gót sắt chưa tìm ra lời Thánh-giáo**. Các con phải học để tự lập cho mình, cũng như cơ Đạo hiện giờ, Thiêng-liêng phải vận dụng nhân tài, trí thức lèo lái thuyền từ điều động bộ máy Giáo-lý cho toàn Đạo được sống lên tinh-thần tự lập trên đường lối Chánh Đạo. Đó là qui nguyên.

THI

Mẹ khuyên các trẻ rán bình tâm,
Giữa lúc Thu sang cảnh trọng trâm,
Ngọn đuốc Thiên quang soi tỏ rõ,
Đừng theo ý tục bước sai lầm.

BÀI

Ban ơn chung các con hiền,
Trở về tu niệm cho riêng phận mình.
Dặn lòng nhớ đến chúng sinh,
Nhớ nơi nguồn cội chơn linh thượng tưng.
Từ lâu lạc lối hồng trần,
Biết bao khổ cực chưa phân nẻo về.
Hư-vô ân điển tư bề,
Bố ban nhân loại không hề riêng tư,
Rồng Tiên vì tánh thiện từ,
Thời kỳ Mạt pháp lãnh dư đồ Trời.
Nhớ rằng chẳng phải một nơi,
Lòng Trời hay Mẹ không rời chúng sanh.
Con ôi! Vừa học vừa hành,
Tài chưa mấy chút, dễ khinh lỗi lầm.
Thương con Mẹ giáng canh thâm,
Thì giờ có ít, cần chăm lo lường.
Giả từ con cõi trần dương,
Thiên Cung Mẹ ngự lo lường độ con...

Các con an lòng suy nghĩ lời Mẹ dạy để thi hành cho tròn bổn phận. Mẹ không vì thương con mà vạch rõ Thiên-cơ, cùng Giáo-Tông không vì thương con mà quên luật Đạo. Con nhớ nghe, Mẹ ban ơn lành các con,

Mẹ hồi cung.

TOÁT-YẾU: Lưu ý đoạn Mẹ dạy: Mẹ là Mẹ chung tất cả, không phải riêng một nơi nào, một giống dân-tộc hay một nước nào, nhưng luật định Tam-Nguơn vận chuyển, **đến thời kỳ phải dùng Tiểu quốc để khai hội Niết-Bàn, nên mượn Việt-Nam ban truyền Chánh-Đạo.** Trong thời kỳ thứ ba, dân tộc Việt Nam nói chung đã ra lãnh sứ mạng thế Thiên hành hóa đem hạnh phúc đến cho nhơn loại, cứu cảnh tiêu diệt trong kỷ Nguơn Hạ. Tuy hiện tình đang hồi chia rẽ, **nhưng không phải vì lẽ ấy mà Cơ Đạo không hoằng hóa năm châu để đi đến mục đích là Vạn thù qui nhứt bản.**

Và điều hết sức quang trọng là Mẹ lưu ý... **đến một ngày kia mòn gót sắt chưa tìm ra lời Thánh-giáo.** Các con hãy học và tự lập cho mình...

Sau chót Mẹ căn dặn phải suy nghĩ kỹ lời Mẹ đã dạy mà thi hành cho tròn bốn phận. **Lưu ý Mẹ không vì thương con mà vạch rõ Thiên-cơ, cũng như Giáo-Tông không vì thương con mà quên luật Đạo.** Con nhớ nghe! Thật là lời của một Từ-mẫu thương con cái vô cùng! Dạy không sót điều gì cả!

8. HUẤN-TỬ ĐỨC MẸ TRUNG-THU: PHẢI CẦN TU HỌC VÀ THỰC-HÀNH CHƠN-LÝ

VĂN-QUỐC-TỰ, Sài Gòn, Ngọ thời Rằm tháng 8 Ất-Tý (10/9/65)

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con.

THI

*Trời Thu diu-dịu ánh Thiên-quang,
Kim-Mẫu Từ-Tôn đến thế gian,
Muôn trượng điển lành rơi bút ngọc,
Một tòa chiêm ngưỡng chứng lòng vàng.
Đức thần cây trẻ soi chơn lý,
Đèn huệ nhờ con rọi Niết-Bàn,
Cá vượt long môn rồi có thuở,
Hóa rồng vùng vẫy cõi Nam Bang.*

Nhân tiết Trung-Thu, Mẹ đến trần gian để chứng lễ tâm thành hiến dâng của các con và ban hồng ân cho toàn cả các con trong thế giới đều được thấm nhuần tình thương Vô-Cực để dịu dân cơn dục vọng, hầu sống chung một bầu nhưn loại đạo đức.

Con ôi! Nhìn thấy vạn linh sanh chúng, lòng Từ Mẫu rất đỗi lệ xót thương. Nhìn nên Đại-Đạo đang xây đắp cõi thế gian lại càng bi-ai thống thiết.

Hỡi các con! Tình Vô-Cực vô biên, Mẹ ước mong

sao lòng các con cũng phải chí thành vô hạn, mới có thể thấy được lý nhiệm mẫu siêu việt và hoạch định một tương lai đạo-đức cứu cánh toàn linh.

Con ôi! Nơi thế gian này, bao nhiêu thủy tú sơn kỳ, địa linh, là Mẹ dành để làm nơi đào luyện các con trong cơ tiến hóa. Các con sẽ thọ hưởng thanh tú để tâm linh được nhẹ nhàng trực giác nguyên nhân, mà sống chung một bầu Trời an định, một thế giới hòa bình. Nếu các con xem đó và dụng đó như một miếng mồi ngon để nhử hàng xa mã, thì thế gian này sẽ biến thành những cánh rừng già, mà các con lại xâu xé lẫn nhau.

Ví như các ngôi Thánh-Đường được xây dựng lên để thể hiện lòng chiêm ngưỡng tối cao của các con, và làm nơi hội đồng biểu dương chánh pháp, thì các con phải cần tu học cho hoàn toàn đạo-đức.

Các con sanh vào thời kỳ biến thiên hỗn loạn, nên Đại-Đạo mới trùng hưng chánh pháp ổn định thế gian. Các con phải xác nhận mục đích và tôn chỉ để đặt mình vào cương vị lãnh đạo giáo đồ, **phải chánh tín để đem chánh tín cho mọi người, phải thực hành chơn-lý để mọi người đều đến với chơn lý**. Các con còn mang một thân hình huyết nhục, còn sống trong cõi tạm hồng trần đang tu luyện chờ chưa đạt đến cơ siêu mẫu của Tạo-Hóa. Nếu như các con hiếu kỳ, tự xem mình là một Bác-học để thí nghiệm Tôn-giáo, thì các ngôi Thánh-Đường sẽ biến thành những nơi đấu phép mầu, giành đạo-hữu, sanh chúng phải đại nguy. Chừng ấy dầu có đền đài, am tự nguy nga đồ sộ chẳng nữa, đối với Thiêng liêng đạo đức đều vô nghĩa cả.

THI

*Thành Đạo do con trọn chí thành,
Ngăn ngừa tư dục ở tâm sanh,
Bụi trần chớ để mờ chơn tánh,
Ngôi vị Tiên cung Mẹ sẵn dành.*

BÀI

*Mẹ sẵn dành hồng ân cho trẻ,
Chẳng riêng mình nặng nhẹ chung lo,
Thế đồ muôn dặm quanh co,
Kể vai gánh Đạo, gánh cho vững vàng.*

*Thu sang rồi, Thu sang đây nữa,
Thu sang Thu lần lựa Thu sang,
Bên mình nhật thức thiếu quang,
Con ôi! Lòng Mẹ chứa chan cảm hoài.*

*Con giữa chôn trần ai lẩn-lóc,
Mẹ Thiên-cung lụy ngọc rơi rơi,
Đành rằng khai Đạo cứu đời,
Đạo cho nên Đạo thì đời mới yên.*

*Đạo muốn yên mỗi giếng năm giũ,
Giữ mỗi giếng căn sứ tu thân,
Con tu trước có mấy phần,
Trí tri cách vật chánh tâm ý thành.*

*Thành ý vốn không sanh tà niệm,
Tà niệm không là điểm chánh tâm,
Chánh tâm không tưởng sai lầm,
Môi tường chánh Đạo cao thâm ý Trời.*

*Học Đạo phải do nơi chơn lý,
Tu hành chánh kỹ hóa nhân,
Đạo mẫu vô thượng thâm thâm,
Lý mẫu siêu việt, tinh thần Phật Tiên.*

Con ôi! Hiện tình cơ Đạo còn đang phân phân bất nhứt, mà các con chưa thẳng được mị quyền. Vì thế mà Mẹ rất thương các con phái nữ, chúng nó có một tâm hồn yếu ớt và một hình vóc liễu bô. Lúc thiếu thời thì ít giác ngộ tu thân, đến lúc mỗi gánh oằn vai lại tìm về với Mẹ. Có đứa sớm phát tâm mộ Đạo, chẳng thích việc hồng trần, tránh xa đời khổ lụy, rất đáng ngợi khen.

Mẹ thương là thương các con trong thời biến chuyển, tiếc là tiếc các con thiếu dạ can trường, nên trong việc tu học lại lười biếng, chỉ quen tánh vui đầu chúc đó, còn đứa giỏi giẩn siêng năng, vừa vượt bực lại tự kiêu tự ái. Nhưng bịnh sanh thì tinh thần phải mờ ám, **thần quyền mới thừa cơ chế ngự, mưu chước sắp bày, chỉ trích, tặng phong, nhóm nầy, nhóm nọ**. Dầu chưa đến nỗi hờn giận rẽ chia, nhưng mỗi đứa đều tách một lối riêng, phải hay không vẫn tưởng mình là cao siêu bí pháp. Nhưng con ôi! Đâu ngờ kẻ trộm thừa đêm tối mới trộm đồ vật, quỷ ma cũng thừa lúc người đang tham mê dục vọng mới vẽ trò tà mị.

Mẹ đã dạy các con nhiều lần: Trời đất không riêng, đạo-lý có một. **Đã là một thì không riêng, mà tư riêng là không còn một của đạo-lý nữa**. Con hãy học đức từ-bi của Phật, bác-ái của Tiên, công-bình của Thánh, cùng hợp ý chung tâm để tìm lẽ Đạo, thì tất nhiên điều sai lạc sẽ được phô bày tỏ rõ. Con sẽ được niềm bảo vệ của các đồng đạo và khi nhơn dục tịnh tận, Thiên-lý sẽ lưu hành.

Đó là chơn-lý của công bình, công quả và công phu vậy.

THI

*Đạo lý chỉ cần lẽ thiệt thôi,
Đừng mơ ảo ảnh chốn xa xôi,
Trong con sẵn có cơ phàm Thánh,
Lặng lẽ lòng con rõ máy Trời.*

NGÂM

*Mừng con trong tiết Trung-Thu,
Lời vàng Mẹ để con tua học hành,
Điện tiền từ giả con thơ,
Diêu-Cung Mẹ ngự trông chờ các con.*

TOÁT-YẾU: Nhân tiết Trung-Thu tháng Tám hàng năm ngày Rằm là ngày vía của đức Mẹ, từ Tòa Thánh đến các Thánh Thất, Thánh Tịnh của Đạo Cao Đài đều thiết lễ trọng thể **Hội Yến Bàn Đào** để tưởng niệm đức Từ Mẫu giúp Thầy mở Đạo cứu rỗi con cái trong Tam-Kỳ Phổ-Độ. Mẹ ước mong con cái phải **chí thành vô hạn** mới có thể thấu triệt ý nhiệm mầu của Đạo và hoạch định một cứu cánh tương lai đạo-đức cho toàn linh. Các con **phải cần tu học cho hoàn toàn đạo-đức, phải thực hành chơn lý để mọi người đều đến với chơn lý.** Đừng lợi dụng Thánh-đường, Tôn-giáo để làm nơi đấu phép giành giựt đạo-hữu, làm cho sanh chúng đại nguy, thì **dầu cho đến đài Am-tự nguy nga đồ-sộ chẳng nữa, đối với Thiêng liêng đều vô nghĩa cả.** Chúng ta nên tâm niệm bài thi của Mẹ ban cho để hành đạo không lỗi lầm:

THI

*Thành Đạo do con **trọn chí thành,**
Ngăn ngừa tư dục ở tâm sanh,
Bụi trần **chớ để mờ chơn tánh,**
Ngôi vị Tiên-Cung Mẹ sẵn dành.*

Mẹ lại còn thương tiếc con cái của Mẹ **thiếu dạ can trường, nên việc tu học lười biếng, chỉ quen tánh vui đâu chúc đó, còn đũa giỏi giắt siêng năng lại tự kiêu, tự ái,** nên thân quyền thừa cơ hội bày mưu chước để gây chia nhóm nầy, nhóm nọ chỉ trích nhau. Con hãy học đức từ-bi của Phật, Bác-ái của Tiên, Công-bình của Thánh, cùng hợp ý chung tâm để tìm lẽ Đạo và khi nhơn dục tịnh tậ, thì Thiên lý sẽ lưu hành.

9. HÃY XÂY-DỰNG VỀ MẶT TINH-THẦN

THÁNH-THẤT TÂN-ĐÌNH, Tý thời Rằm rằm 16/8 Ất-Tý (10/9/65)

Mẹ linh hồn các con nam nữ. Mẹ mừng các con
đăng đẳng.

THI

Một tòa **Vô-Cực** chiếu tâm linh,
Thể hiện **Từ-Tôn** chốn Ngọc-Đình,
Trước bộ **Diêu-Tri** hoa lóng lánh,
Trong thêm **Kim-Mẫu** ngọc rung-rinh.
Hạc châu **giả ngự** diu con trẻ,
Đèn huệ **ban ân** độ chúng sinh,
Nay hỏi **các con!** Thu mấy độ,
Trông chờ **nam nữ** vẹn công trình.

TIẾP THI BÀI (Ngọ thời Rằm tại Vạn-Quốc-Tự)

Tam giáo bởi căn nguyên Đại-Đạo,
Kìa Thích Nho Gia Lão lân-bang,
Mấy ngàn năm đã mấy ngàn,
Tay phạm dẫn dắt con đảng siêu linh.
Nay Thượng-Đế chính mình giáng thế,
Vì chúng sanh trong bể Hạ Nguơn,
Trong cơ sàng sậy định phần,
Hoàng khai Chánh Đạo xá ân Tam Kỳ.

Mấy mươi Thu có chi hồi trẻ,
Mấy mùa Thu lặng lẽ trôi qua,
Thấy con lặn hụp ái hà,
Đứa trong cửa Đạo, đứa xa dặm trường.

Đến xin Mẹ tình thương tuyệt đối,
Giữa khi con mới gởi oằn vai,
Đạo đời mặn lạt chua cay,
Mắt chưa ráo lệ tóc phai sắc huyền.

Đứa giàu có bạc tiền sang cả,
Đứa uy-quyền môn hạ nghinh ngang,
Con ôi! Hạnh phúc ai ban?
Phải chăng nhiều kiếp tu thân mới là.

Đứa thiếu thốn thiết tha than thở,
Đứa cơ bản sớm nợ chiều nần,
Khổ đâu con máng vào thân,
Phải chăng kiếp trước quả nhân tạo gây.
Sách có dạy: “Dục tri tiên kiếp”,
“Thì phải trông duyên nghiệp hiện thời.
“Muốn cho hậu quả đổi đời,
“Hãy trông những việc tự nơi con làm”

Trên Tạo-Hóa cân cân công luật,
Đều phát ban rất mực công bình,
Con ôi! Trời đất rộng thình,
Mấy lông chẳng lọt, công bình thưởng răn.

Con muốn yên, ngày hằng lo Đạo,
Tu hiện thời mà tạo tương lai,
Tránh bao nhiêu nghiệp trần ai,

Khỏi bao nhiêu cảnh họa tai khổ sầu.

*Tu tìm hiểu cơ mầu vô thượng,
Tu cho thân khỏi vương luân hồi,
Nơi đường chánh Đạo con ôi!
Thực hành chơn lý mới rồi phận tu.*

*Chánh Đạo chẳng âm-u mờ tối,
Chơn-lý không lừa dối mị tà,
Đã sanh trong kiếp người ta,
Bao nhiêu lẽ thiệt trước tòa lương tri.*

*Khi hiểu được những gì chơn lý,
Thì không còn ích kỷ hại nhân,
Đạo không tách khỏi lý chơn,
Đạo càng hiểu Đạo, keo sơn tu-trì.*

*Con đừng mơ những gì huyền ảo,
Cho mị tà lộn-lạo rử-ren,
Cửa Trời sẵn để khóa then,
Thì con cũng đã có riêng tự mình.*

*Mùa Thu nầy với tình mầu tử,
Đến Thu sau tuần tự tiến lên,
Con ôi! Hoa nở trước thêm,
Ước mong con Mẹ đoàn viên một ngày.*

Hỡi các con nam nữ! Các con đã xây dựng xong về mặt hình thức đối với sở hữu các con. Tuy rằng khó mà còn có thể làm được, còn xây dựng về mặt tinh thần đạo-đức thì lại càng khó hơn.

Hôm nay, các con hãy tô đậm hai chữ “XÂY DỰNG”

để làm bài học hàng ngày trên bước Đạo. Về mặt hình thức cũng kể tạm yên, rồi đây các con còn phải mất nhiều thì giờ để xây dựng về mặt tinh thần đạo đức.

Sở dĩ ngày hôm nay có một ngôi hữu hình đồ sộ là do các con đã gia công ruồng bỏ, phá vỡ những gì xấu xa, mục nát, hư hoại. **Vậy thì về mặt tinh thần, trước khi muốn xây dựng cũng phải ruồng bỏ những gì gọi là xấu xa, ích-kỷ, chia rẽ, xuyên tạc, nhỏ nhen, cố chấp, mà phải xây dựng lại tinh thần tốt đẹp, vị tha, quảng đại, khoan dung, phá chấp. Xây dựng từ bản tâm, bản thân, cá tính, đến xây dựng gia đình, phu thê tử tôn, lần hồi xây dựng đến tình đồng đạo, bạn hữu gần xa.** Nếu những con có quyền thế, qui luật trong tay, hãy dùng đạo đức mà xây dựng lại dân tâm quảng đại quần chúng, từ gia đình, quốc gia, xã hội. Một người là một đơn vị nhỏ, được xây dựng kiện toàn về mặt đạo-đức, mười người được xây dựng như vậy, trăm ngàn muôn, triệu, triệu người được xây dựng như vậy, thì lo chi nhà chẳng yên, Đạo chẳng thành, nước chẳng quyền, nhân loại chẳng an cư lạc nghiệp.

Hiện trạng ngày nay, như loại điều đứng khổ sở vì Thiên tai, chiến họa, cũng bởi tại xa Thượng-Đế thiếu tinh thần xây dựng về mặt đạo đức. Ai cũng tưởng tự lo riêng cho mình, cho gia đình mình, tinh thần ích kỷ hại nhân là nằm bọc phát những cảnh lâm than khóc hại như hiện trạng.

Thượng-Đế đã phát ban cho mỗi người có đủ điều kiện như Thượng-Đế, chỉ tại người xa lẽ thiệt, điểm linh căn bị vùi lấp dưới lớp tham, sân, si, ái, ố mà lu mờ lẫn, khiến bản thân người như đi đêm không đèn. Nếu

mỗi chúng sanh đều làm đúng lời đạo-lý truyền dạy từ ngàn xưa, thì ngày nay hơn loại sẽ được hưởng cảnh Thiên-Đàng Cực-Lạc ở thế gian.

Các con giờ đây mới thấy rõ rằng Thiên Đàng hoặc Địa-ngục ở trần gian không phải Thượng Đế đem đến cho, mà chính tự nơi con người xây dựng mà nên.

Bài học Xây Dựng Mẹ đã ban vừa rồi, đó cũng là một phần thưởng các con, món quà quý giá. Các con đã thắm nhuần bài học hôm nay, thì cõi lòng mỗi con như ngọn đèn sáng tỏ, tự soi đường lối cho đi...

Mẹ ban ơn lành toàn tất các con hiện diện đàn tiên, Mẹ hồi Diêu-Điện.

TOÁT-YẾU: Đã xây dựng rồi ngôi Thánh-Đường hữu-hình, cần tiếp tục xây dựng thêm về mặt tinh-thần cho tốt đẹp, phá vỡ những gì xấu xa ích-kỷ, cố-chấp, nhỏ nhen, chia rẽ...

Thượng-Đế đã ban cho con người có đủ điều kiện như Thượng-Đế hãy tự mình xây dựng cảnh Thiên-Đàng tại thế gian.

**10. PHẢI TRUYỀN CHÁNH PHÁP CỦA THẦY RA
NĂM CHÂU...**

HỒN-CUNG-ĐÀN, Tuất thời 29 tháng 8 Ất-Tỵ (24/9/65)

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ linh hồn các con. Mẹ mừng các con nam nữ.

THI

*Từ thử dạy khuyên đã quá nhiều,
Hỏi con còn nhớ được bao nhiêu?
Nỗi đời nỗi Đạo hai vai chít,
Lỡ đệ lỡ thấy một bước xiêu.
Đứa dở bôn chôn ngay buổi sáng,
Người hay luộm-thuộm đến ban chiều,
Non đoài ác lặn chuông linh giục,
Bớ trẻ đường ngay kíp dắt-dìu.*

Các con nam nữ! Mãi đến hôm nay, qua khỏi ngày lễ kỷ niệm khai Đạo một tuần. Mẹ mới giáng đàn nơi đây, để kiểm điểm lại cho quá trình cơ Đạo, làm một bài học chung, để các con ghi nhớ ngày kỷ niệm đó. Mẹ miễn lễ, toàn tất các con an tọa.

Các con ôi! Đến nay cơ Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đã trải qua ngót bốn mươi thu, sự phổ truyền chánh-giáo hướng dẫn quần linh buổi Hạ-Nguơn trên bước đường tu học, các con đóng góp một phần công quả rất lớn trong

sử Đạo. Về phương diện thể Thiên hành hóa, các con đã được một điểm son, nhưng còn về phương diện hiệp nhưt qui-nguyên một thể thống Đạo tại nước nhà các con còn vấp phải bao nhiêu trở ngại, những dẫu sớm, dẫu muộn, những trở ngại đó các con sẽ vượt qua, có như vậy, phương thức hành đạo, kinh điển, đạo-luật mới có cơ hội soạn thảo duy nhưt, từ đó mới có thể phổ-truyền năm-châu bốn biển. Còn như trước hiện trạng, các con chưa thể làm gì được hầu thực hiện sứ mạng cao cả đó.

Giả thử hiện giờ, nếu có một ngoại nhơn từ phương Trời Âu, Mỹ, Úc đến hỏi sự tổ chức trong Đạo Cao-Đài, các con phải nói làm sao? Giải thích làm sao? Dựa vào tiêu chuẩn đạo luật nào để giải thích cho ngoại nhơn đó khỏi thắc mắc lăm lăm một khi được hỏi đến một con thứ hai ở chi phái khác.

Hôm nay, các con hãy bình tâm cùng Mẹ kiểm điểm, ôn lại trong quá trình với những sứ mạng thể Thiên hành hóa, gồm mấy lãnh vực và mấy xu hướng trong hàng huynh đệ các con.

Cũng thời một cõi lòng thiết tha thương Thầy mến Đạo, con nào cũng muốn sáng danh Thầy, rạng danh Đạo, **nhưng chính trong mỗi con còn thiếu những điều kiện và hoàn cảnh, do đó là một trở ngại rất lớn.**

Con có đứa khi đặt mình vào Đạo, hầu muốn đem chánh pháp, đạo luật, kinh điển phổ truyền khắp nơi để cho nhơn sanh tỉnh thức tu học, để tạo lập một cõi Thiên Đường ở thế gian toàn là hiền nhơn đạo đức. Cũng có đứa nóng lòng vì việc Đạo, bước xa hơn một bước, là tạo thế lực bên đời để dễ bề phổ truyền chánh Đạo, nhưng không hay rằng mình đã vướng chân trong lưới rập thường tình

của thế nhân. Cũng có đứa nóng lòng vì quốc gia đại sự, muốn chen chơn vào đó để làm phương tiện hoạt động phổ biến Đạo Trời. Cũng có đứa vì tiền đồ Đại-Đạo và danh nghĩa Đạo-Giáo, giữa buổi thế sự phân tranh, muốn được tiếng nói Đạo Thầy làm trung gian để giải hòa mọi mặt. Cũng có đứa muốn tại gia tu học, gìn-giữ tân-pháp, cũng có đứa thường xuyên đi đến Chùa, Thất để học hỏi điều hay lẽ phải trong hàng huynh đệ tiên phong. Cũng có đứa trong tâm chẳng muốn đi đâu, nhưng lại sợ e vắng mặt lâu ngày rồi huynh đệ cho mình là ngã Đạo, nên ngày Sóc Vọng rán trời bước đến Chùa, Thất cho có lệ. Cũng có đứa không quản của, công, đem đóng góp vào Cơ-quan Đạo để được hưởng phúc hồng Thầy Mẹ rưới chan. Cũng có đứa vào Đạo để thọ Thiên phong vào hàng anh lớn đời ngày lâm chung, tuổi tên được vào sử Đạo.

Nhưng rồi các con ôi! Ai là bực xứng đáng thay mặt Chí-Tồn để nói lên được tiếng nói duy nhất của Đạo Cao-Đài? Ai là người xứng đáng nói lên tiếng nói để cảnh tỉnh các lãnh tụ chi phái Đạo để cùng vạch một đường hướng chung cho bước tiến Đạo Trời.

Bởi trong hàng huynh đệ các con, có những điều kiện không đồng nhất. Con thì có thành tích công quả với sử Đạo, nhưng thiếu tài cán hoạch định đường lối tiến cho nhơn sanh.

Cũng có con đức tài vẫn có nhưng thiếu thông minh hoạt bác, lỗi lạc, để diễn tả hết những tối thượng siêu đẳng của Đạo Trời. Cũng có con tài đã có hoạt bác đã hay, nhưng thiếu thiện tâm thiện chí hoàng dương Thiên Đạo. Cũng có con tài có, thông minh có, thiện chí có, nhưng thiếu về thành tích tiên bối khai minh Đại-Đạo. Cũng

có con thừa tài, dư đức, thiện chí có đủ, thành tích sử Đạo có sẵn, nhưng vì hai chữ nghèo nàn về vật chất, mà tiếng nói trung kiên chẳng được ai nghe, chẳng được lưu ý đến. Cũng có con chẳng có những điều kiện trên, chỉ có một mảnh tâm trung thương Thầy mến Đạo, chất phác hồn nhiên, như như mộc mạc, mà chính là những con đó đã đóng góp cả của lẫn công rất nhiều với cơ Đạo, đã hy sinh đặt mình dưới sự sai khiến hướng dẫn của đàn anh hướng đạo. Nhưng ai là người xứng đáng để lãnh nhiệm vụ hướng dẫn đó hỏi các con?

Các con tự hỏi mình đặt thân vào cửa Đạo để làm chi? Có phải để tự giác tự tu, tự nhận làm những việc thiện, việc nhân nghĩa để trả lằn bao nghiệp oan khiên tiền kiếp, nhẹ mình hầu sớm để hưởng đời Thượng Nguơn Thánh Đức, an cư lạc nghiệp, đất Thuận Trời Nghiêu, sau ngày viên mãn phủi sạch nợ trần, điểm linh quang được trở về hiệp nút cùng Thầy Mẹ hay chăng?

Đó là điều mà Chí-Tôn và các Đấng Thiêng-liêng đã dạy ngay từ buổi khai Đạo.

Khai Đạo để cứu đời, chớ không phải làm nhăng cho đời, mà cứu bằng cách nào vậy hỏi con?

Chính các con phải tự cứu mình trước rồi mới có phương tiện và điều kiện cứu kẻ khác. Tự cứu mình như thế nào đó các con?

Trước nút phải thành thật với lòng mình, tự đóng khung mình trong kỷ-luật Đạo, gội rửa hết những tánh ích kỷ xấu xa, ý nghĩ đen tối, tánh nết ganh hiềm ghét ngố, tập lằn đức bác ái, vị tha, tinh thần phục thiện, thực hiện được đường lối công bình, bác ái, từ bi. Ba điểm đó là sơ khởi người mới giữ Đạo phải tập

làm cho được.

Từ bi là mình phải bắt nãn, thương tâm trước những sự đau khổ của kẻ khác, cốt làm sao giác-ngộ và tạo mọi hoàn cảnh để giúp kẻ khổ sớm thoát ra vòng tội-lỗi đen tối.

Bác ái là xót thương tất cả, chẳng những nhưn loại, mà thương luôn đến loài thú cầm thảo mộc, bò bay máy cưa. Tha thứ những kẻ có lỗi với mình để cảm hóa họ lại gần với mình hầu hướng dẫn lẫn họ vào đường tu hành chánh Đạo. Từ-bi, Bác-ái, khi con làm được xong, cũng phải nhớ đến Công-bình.

Chính sự chay lạt của các con đã gắn liền với hai chữ **công-bình**, vì không thể ngon miệng với cao lương mỹ vị trên cái đau khổ chết chóc của loài khác. **Mình muốn Trời, Phật, Thánh, Thần hộ-độ, khoan dung, dịu dặt mình tai qua nạn khỏi, sớm ngộ Đạo, thì mình cũng hộ-độ, dịu dặt những kẻ khác và khoan dung công bình với kẻ khác.** Dầu kẻ đó là người nghịch, cũng phải tạo cho được lòng thương đối với họ. Chính trong chữ tự tu, tự cứu, các con phải làm được điều sơ đẳng đó rồi mới nói những việc khác.

Người tu tại gia là một đơn vị tín-đồ, nếu chưa làm được bực hướng đạo, cũng phải cho xứng đáng một người tín-đồ. **Khuyên người làm từ bi, bác ái, công bình mà chính mình không làm được thì sự khuyên đó không đem lại kết quả gì hết.**

Các con đừng mong vọng Thiêng-liêng thổ lộ Thiên cơ cùng thời cuộc. Mong vọng đó là kẻ hở, là chỗ yếu để cho mị tà lợi dụng sở thích đó, hướng dẫn các con xa Thầy, xa Đạo.

Hỡi các con! Muốn biết để làm chi? Giả thử Thiên-
liêng cho biết đời Thượng-Nguơn Thánh-Đức sẽ lập vào
năm, tháng, ngày giờ nào đó, rồi các con phải làm gì cho
thích hợp, **nếu khi các con thiếu công quả thiếu những
đức tính của người tu. Tai hại hơn nữa, khi các con
biết được Thiên cơ thời sự, bản tánh háo danh, hiếu
kỳ sẵn có, tiết lậu đầu đường xó chợ, đó là mầm tai họa
nãy nỡ trong người các con.**

Các con chỉ biết có một đường lối tu chơn tích đức,
công quả phổ giáo Đạo Trời, cảnh tỉnh sanh linh. Hễ mỗi
người thực hiện được tình thương, hễ thương thì không
còn giết hại lẫn nhau, đời thái bình thanh trị dầu không
cầu mong cũng đến.

Ngày mới khai minh Đại-Đạo, những tiên tri đã có
cơ tiền định đã được hé mở đời phần, **nhưng chúng sanh
không được lưu-ý, vì đương hưởng cảnh an cư, mấy
ai nghĩ đến cơ cuộc, sẽ diễn biến như ngày nay.** Nước
đến tròn, tâm hồn rối loạn, chạy đến cầu xin Thượng-Đế
cứu rỗi cho mình. Thượng-Đế thương tất cả chúng sanh,
nhưng nếu chúng sanh không tu, không tự cứu, Thượng-
Đế cũng chẳng biết làm sao.

THI

*Các con hãy lân tay đếm lại,
Đạo Trời khai đã mấy mươi thu,
Con nào quyết chí lo tu,
Con nào nương ẩn bóng dù tạo cơ.*

*Lời Thánh-dụ phú thơ còn đó,
Bao thi văn dạy dỗ khuyên răn,
Mong cho thế sự ăn năn,*

Tự tu, tự tỉnh, lần phản đường về.

*Cõi trần là sông mê bể khổ,
Tạm thời gian con ở nơi đây,
Biết bao những việc quấy rầy,
Lo ăn, lo mặc, dõ hay đủ điều.*

*Việc phải trái sớm chiều đây đó,
Việc nghĩa nhân khắp ngõ cùng làng,
Tình thương lẫn với thù hằn,
Khi hờn, khi giận cố dần cho qua.*

*Xuân Hạ đến Thu tà Đông chí,
Việc đói no cũng chỉ đấy thôi,
Tai Trời ách nước than ôi!
Thương con trong cảnh quả nhôi thế gian.*

*Quanh năm cảnh cơ hàn túng thiếu,
Nghèo với giàu đồng chịu ngang nhau,
Nghệp chung mấy kiếp biết sao,
Hẹn ngày để trả cho mau tại trần,*

*Vì thương con bao lần mở Đạo,
Vì thương con Đạo-giáo khai minh,
Miễn con giữ được chân tình,
Kỳ ba ân xá siêu sinh dễ-dàng.*

*Con hỡi con! Mau toan lo liệu,
Con hỡi con! Gây lại tình thương,
Kêu nhau chung bước một đường,
Đừng phân màu sắc khác thường trắng đen.*

Con phải cố kêu đèn chơn lý,

Cho người đời để ý nhìn theo,
Nữ nam chẳng luận giàu nghèo,
Tình thương bủa rộng nhằm vào hành y.

Đêm thanh vắng Mẹ ghi mấy đoạn,
Kêu con hiền phải rón nghe qua,
Chinh chinh bóng nhụt xế tà,
Hẹn ngày hội ngộ canh gà gáy tan.

THI

Tang thương cuộc thế biết mà chi,
Xáo trộn tâm trung mệt ích gì,
Những việc nghĩa nhân tua gần bó,
Đề tài chính xác ở khoa thi.
Khoa thi tuyển chọn bậc nhân hiền,
Những kẻ căn tu hữu huệ duyên,
Thánh Đức, Thượng-Nguồn Trời chuyển lập.
Thế trần chung hưởng cội Thần Tiên.

NGÂM

Dạy con cũng kể khá nhiều,
Đem về dành để sớm chiều lần xem,
Siêng năng học hỏi chị em,
Những điều chưa biết, biết thêm để làm,
Thế trần giả tạm đừng ham,
Quả công khuya sớm siêng làm cho tinh,
Ban ơn con trẻ tất tình,
Thế gian tu học, Thiên Đình Mẹ lui.

TOÁT-YẾU: Đại khái đức Mẹ dạy:

1. Đến nay Cơ Đạo đã trải qua 40 năm dư, Mẹ nhận xét công-quả của các con tín-đồ trên phương-diện qui-nguyên hiệp nhứt còn vấp phải bao nhiêu trở ngại, nhưng đầu sớm hay muộn gì cũng sẽ vượt qua mới **có thể phổ-truyền Chánh-giáo của Thầy ra năm châu bốn biển với một Giáo-lý duy-nhứt cho toàn Đạo**. Giữa các Chi Phái khác nhau đừng để ngoại nhân từ các nước Âu, Mỹ, Úc phải thắc-mắc lăm lăm về nền tổ-chức và Giáo-lý của Đạo.

2. Đức Mẹ kiểm điểm lại các hàng tín-đồ Đại-Đạo có nhiều tình trạng và tâm tư khác nhau nhưng tựu trung không ngoài **mục-đích là vào cửa Đạo là để tự giác và giác tha** để khi công viên quả mãn, lìa cõi đời, được trở về hiệp nhứt cùng Thầy Mẹ. Trước là lo tự tu, tự cứu lấy mình, sau lo cứu người. **Mà tự cứu lấy mình như thế nào?** Mẹ hỏi và Mẹ cũng trả lời dùm:

Xin đọc đoạn Mẹ dạy rất rõ: **“Trước hết phải thành thật với lòng mình... thực hiện được đường lối CÔNG-BÌNH, BÁC-ÁI, TỬ-BI. Ba điểm đó là sơ khởi người mới giữ Đạo phải tập làm cho được.** Và đức Mẹ giải thích dùm ba điểm đó rất cụ thể.

TỬ-BI là mình phải thương tâm trước những đau khổ của kẻ khác, cốt làm sao giác ngộ và tạo mọi hoàn cảnh để giúp kẻ khổ sớm thoát ra vòng tội lỗi đen tối.

BÁC-ÁI là xót thương tất cả, chẳng những nơn loại, mà thương đến cả loài thú cầm thảo mộc, bò bay máy cưa. Tha thứ những kẻ có lỗi với mình để cảm hóa họ lại gần với mình hầu hướng dẫn lần họ vào đường tu hành chánh Đạo.

CÔNG-BÌNH là chính sự chạy lạt cũng gắn liền với hai chữ Công-Bình, vì không thể ngon miệng trên cái đau khổ chết chóc của loài khác. Mình muốn Trời Phật, Thánh, Thần hộ-độ khoan-dung dịu-dắt cho mình tai qua nạn khỏi, thì mình cũng phải hộ-độ dịu-dắt khoan-dung và công bình với kẻ khác, đầu kẻ đó là người nghịch cũng phải thương họ.

Đó là ba điều sơ đẳng các con phải thực hiện trước khi bước sang việc khác.

3. Mẹ khuyên **đừng mong Thiêng-liêng thố lộ Thiên-cơ** vì đó là kẻ hở để cho tà mị lợi dụng sở thích mà hướng dẫn các con xa

Thấy xa Đạo. Vả sử như các con biết được Thiên-cơ, rồi vô-ý tiết lộ, đó là mầm tai họa sẽ đến với các con. Ngày mới khai Đạo, Thiêng-liêng cũng đã hé mở đôi phần, nhưng chúng sanh không mấy ai lưu ý để tự tỉnh lo tu hành, để đến ngày nay cơ cuộc xây đến, tâm hồn rối loạn, chạy đến cầu xin Thượng-Đế cứu rỗi cho mình. **Thượng-Đế thương tất cả chúng sanh, mở Đạo cho chúng sanh tu để tự cứu và cứu kẻ khác, nếu chúng sanh không tu, không tự cứu, Thượng-Đế cũng chẳng biết làm sao!**

II. ĐẠO PHÁP RẤT HUYỀN-BÍ

VĂN-QUỐC-TỰ (CHƠN-LÝ-ĐÀN), Tuất thời 20 tháng 11 Ất-Tý (12/12/65)

Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con.

THI

*Nhớ đến con thơ chốn cõi trần,
Nặng lòng Từ-Mẫu vội đời chân,
Thăm con lớn nhỏ trong đàn nội,
Căn dặn con gìn vẹn đức ân.*

Giờ này Mẹ đến trần gian, để cùng các con dạy qua những điều cần thiết:

Các con ôi! Đã từ lâu tu niệm, các con mong một ngày đắc quả thành công. Mẹ miễn lễ các con an tọa. Nhưng Mẹ thương các con sống trong vòng trần lụy, biết bao nhiêu sự cám dỗ của trò đời, đến khi vào cửa Đạo lại chịu nhiều thử thách cam go, nhiều điều quyến rũ của tà thần chước quỷ, nên lắm lúc các con tự thấy mình chán Đạo và chán sự tu hành. Con ôi! Cũng bởi không chịu mình định bản tâm để lắng dịu các điều dục vọng, hầu trông thấy ánh sáng của khiếu linh quang, hầu suy tưởng điều tà lễ chánh, cứ mãi vui say bầy bạn tách phái phân chi, để rồi chị gạt em, em lăm chị. Trong cảnh cốt nhục tương tàn, mà các con lại chẳng buồn than vãn vui cười cho đến khi gặp cảnh đương đầu thọ nạn. Chừng ấy, con mới nhìn lại, thì bạn bè xa vắng, mà đường lối lại có ngõ vào mà không có ngõ

ra, phải lẫn quẩn trong kiếp nạn chúng sanh, rồi rốt cuộc luân hồi nghiệp quả. Mẹ rất thương xót các con. Mẹ giải thích một điều này con ghi nhớ:

Đạo rất huyền bí cao siêu, nhưng Đạo cũng rất trống không dễ thấy. Sở dĩ truyền Đạo mà phải khẩu khẩu tâm truyền như lúc trước, là vì e con chưa dứt lòng phàm, công phu trật lồi sai lạc bốn căn, rồi phải rước họa vào thân, nên do đó mới có việc tương truyền Đạo-pháp.

Sự thật, kỳ ba ân-xá, thì tất cả con nào trai kỳ thập nhựt, đều được thọ bửu-pháp tu thân, dấu rằng cấp bậc vẫn phân làm trung, thượng, hạ nhưng các con rán cũng được dự phần. Hiện phải để cho một vài con tu luyện Đạo-pháp cho được tinh-thông, sẽ diu dắt các con trong thời kỳ này, để các con đồng đều thọ pháp, hầu gìn-giữ thân tâm giữa lúc sai-lang óng-dậy hổ báo chực rình. **Chỉ có một điều là mấy con nào dục vọng mong dùng bửu pháp để làm lợi khí cho mình, thì sẽ bị trừng phạt vô hình, Mẹ không cứu vãn được.**

Kìa con hiểu rằng: Lẽ Đạo sâu kín, nhưng đối với lòng con thành ý chánh tâm tu kỹ, thì vẫn sáng tỏ như thường. Ví như lời nói: "*Nhật Nguyệt tuy minh, nan chiếu phúc bốn chi hạ*". Mặc dầu ánh sáng mặt Nhật mặt Nguyệt tuy tỏ, không soi chậu úp. Nhưng đó là ánh sáng, chớ thật cái lý đương nhiên của chậu úp thì vẫn tỏ rõ như thường. Con có hiểu vì sao chẳng? Vì sao chậu úp lại được sáng tỏ, các con đồng thừa một vài biện pháp cho Mẹ nghe? Các con hiểu thế nào thì bạch thế ấy...

Cười... Các con đã từng cầm một vật gì úp xuống hay chẳng? Nếu có thì các con muốn hiểu lý sáng tỏ của chậu

úp ấy, tất nhiên các con phải hiểu người chủ sử trong khi úp cái chậu lại, đó là lý sáng tỏ của chậu úp mà ánh sáng của mặt Trời, mặt Trăng bao quát cả thể gian cũng không bì được. Đạo nơi chỗ ấy các con hiểu chăng?

Nếu các con hiểu lời Mẹ thì trên đời này không còn vật chi là tuyệt đối tất cả, mà chỉ có cái lý đương nhiên của Vũ-trụ Càn-khôn với lòng các con khi chủ động một việc gì phát tiết ra là tồn tại, là nhân quả, là nghiệp duyên đó thôi.

Hôm nay Mẹ dẫn giải để các con tìm học đừng thắc mắc, đừng chán nản và còn phải học rất nhiều trên đường hành đạo để đoạt được đến mục-đích chơn lý của Đại-Đạo mới tìm về đến Mẹ.

TOÁT-YẾU: Trong bài này Đức Mẹ lưu ý đến phần Đạo-pháp. Đạo-pháp rất huyền bí cao siêu, sơ dĩ truyền Đạo-pháp phải **khẩu khẩu tương truyền** (là truyền bằng lời nói thẳng giữa Vị truyền Pháp và người thọ Pháp, chớ không nói công khai hoặc viết trên giấy) là vì các con chưa dứt phàm tâm, công phu trật lối rước họa vào thân và xác nhận như Thánh Ngôn đức Chí-Tôn đã có dạy trước khi mới khai Đạo. (TNHT của Tòa Thánh) **con nào trai kỳ được 10 ngày thì được thọ bửu pháp tu thân vì kỳ ba ân-xá dễ-dàng hơn xưa**, theo cựu Luật điều kiện khó khăn hơn nhiều. Thọ Pháp để gìn giữ thân tâm giữa lúc sài-lang óng-dậy, hồ báo chục rình. Các con đừng nên dục vọng dùng bửu pháp để làm lợi khí cho mình, thì sẽ bị trừng phạt vô-hình. Mẹ không cứu vãn được. Thiêng liêng cũng có thường nhắc nhở chớ nên khinh thường Đạo-pháp, vì khi phạm trọng tội cũng bị tam đồ bất nan thoát tục, đừng nên dễ người thí nghiệm Pháp-môn.

12. ĐẠI NGUYỆN CỦA CÁC TIỀN BỒI KHAI ĐẠO

*THÁNH-THẤT TÂN-ĐỊNH, Tuất thời mừng 6 tháng Giêng Bính Ngọ
(26/01/66)*

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ linh hồn các con. Mừng các con.

Mùa Xuân đạo-đức đến với các con, Mẹ cũng đến với các con nơi cõi tạm hồng trần mời mịt này, để ngợi khen và ban ơn cho các con trong Tân Xuân hành đạo.

Hỡi các con!

THI

*Vạn vật mong chờ một Chúa Xuân,
Đem về muôn vẻ đẹp màu Xuân,
Hồng lô tuyết điểm hoa treo ngọc,
Thượng uyển hương nồng Hạc múa Xuân.
Khoác áo Tiên y che nắng Hạ,
Rưới bầu linh dược mát lòng Xuân,
Thương con hành đạo lâm trần thế,
Cho trẻ vui mừng trọn ý Xuân.*

Mẹ ban ơn, miễn lễ các con an tọa.

Con ôi! Mỗi độ Xuân về, lòng Mẹ như băng khuâng lo ngại Xuân về, Xuân lại đi, con rước lấy của Xuân thêm một tuổi đời chống chọi và sắp vượt qua khoảng thời gian

trên đường Thiên luân trong cõi tạm, Mẹ ngại rằng các con có biết thời gian ấy là quý báu không? Để chú trọng đến thời gian qua không bao giờ trở lại, nếu các con không kịp ghi vào lịch-sử đời hoặc tạo một điểm son nào, thì cũng chỉ là triển miên sanh trường, thâm tàng theo định luật của mọi loài trong vạn vật.

Con ôi! Mặc dầu mùa Xuân đến với vạn vật trong cảnh khói lửa đao binh, đến với vạn vật trong một kỳ mà vạn vật cũng phải tựa vào đó, trút đi một năm dài gian lao kinh cụ. Ôi! Mới biết Xuân rằng quý!

Mẹ nhận thấy mùa Xuân này, các con làm một đoàn đi trong vạn chúng, đốt ngọn đèn giữa cảnh rừng rậm bao la, mang theo sứ-mạng để nói lên vang tận không gian rằng:

*Đạo thị cứu nhơn, nhơn thoát khổ,
Nhơn năng hoăng Đạo, Đạo trùng hưng,
Đạo thành người lại vui mừng,
Non sông vạn vật thường Xuân cũng đồng.*

Đêm nay là đàn thứ chín và cũng là đàn tất lễ khai Xuân, các con hội về nơi Diêu-Trì Bửu-Điện này, tuy nhỏ hẹp, nhưng đã chứng được niềm tinh-thần hòa-ái hiện trên vẻ mặt hân hoan trong xác thân mệt nhọc, Mẹ vô cùng cảm động.

Các con yêu quý! Rồi đây các con sẽ tạm nghỉ được trong một khoảng thời gian rất ngắn, lại tiếp tục nhiệm vụ. Con ôi! Trần thế âm-u của đời bao vây nhân loại chừng nào, thì cơ cứu cánh bảo tồn lại càng thúc đẩy các con phải nhận chịu mọi điều gian lao cam khổ, để làm tròn sứ mạng trên bãi Giác sông Mê, hay cầm ngọc minh châu trong đêm tối.

Hỡi con! Chúng sanh đồng vạn khổ. Nếu con không đặt mình vào Đạo, không chịu nổi gian lao với Đạo, thì con cũng phải cộng nghiệp với chúng sanh. Vật-chất, vinh sang, công sanh, phú quý, chỉ là cái màu tô điểm thêm cho cái vỏ xác thịt bên ngoài, chớ không có quyền phép đoạt được, mà lại tiến hóa hay thoái hóa đều do linh hồn gánh chịu hết. Các con được về với Mẹ hay không là do đó.

Hỡi các con! Tuy các con còn ở trong mọi cảnh trời buộc của đời, nghiệp oan vương vấn, mà các con cũng cố gắng vượt lên, để bồi công lập đức, như thế mới có thể chư Phật Tiên Thánh Thân dắt dìu, hộ-trợ các con trong kỳ Thượng-Nguơn Tái-Tạo.

Mẹ phân đây để các con lớn nhỏ nghe:

Các con có biết vì sao những bậc tiền bối lưỡng đài giáng cơ chỉ xưng toàn nhũ danh hay thọ phong Chức-sắc khi ở nơi trần hay không?

Con ôi! Đó là những người hữu căn, hữu vị, chẳng phải kém quả thiếu công. Nhưng bởi sứ mạng chưa tròn nên trước Linh Tiêu phát đại nguyện rằng: Nếu Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ không qui được Tam-Giáo, không hiệp được Ngũ Chi, các Tòa Thánh, Hội Thánh, Thánh Thất, Thánh Tịnh của các sứ mạng đã xây dựng nơi cõi trần, thì nguyện không vào hàng Tiên vị, sẽ chuyển luân nơi cõi tạm cho đến khi nhiệm vụ hoàn tất, sứ mạng vẹn toàn, mới chứng quả Tiên Bang và an lòng nơi Cực-Lạc.

Hỡi các con! Các con có cảm nghĩ đến việc này như thế nào không?

Mẹ rất đau lòng khi nghe lời nguyện ấy, nên chi Mẹ giáng đàn Xuân này để khuyên các con hãy cố gắng

hành đạo tu thân. Nếu các con ở vào cương vị nào, địa phương nào, hãy rán lo nơi ấy cho Đạo được mở mang, Giáo-lý quảng truyền, cho nhơn sanh quanh vùng được thấm nhuần học Đạo, để nối tiếp kế vai gánh vác bớt một phần nhiệm vụ cho người quá vãng và bồi công lập đức, đoạn nghiệp trau thân của kiếp sanh tồn hiện tại của con.

Mẹ mừng là Đại-Đạo sắp được trùng hưng chánh pháp. Thượng-Đế đã ban cho những đứa nhiệt tâm hành đạo và sẽ còn những đứa có căn lành đang chờ chức hầu tiếp tay với các con trong cơ hội hoằng dương giáo-lý này. Các con vững lòng tiến bước.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ lưu ý chúng ta về **Đại-nguyện của các Tiên-bối quá vãng**, chỉ xứng toàn là nhũ danh và chức-sắc Thiên-phong khi còn ở trần thế, mà không xứng Tiên vị. Vì sứ mạng của các vị ấy chưa hoàn thành, nên đã phát đại nguyện trước Linh Tiêu: **Nếu Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ không qui được Tam-Giáo, không hiệp được Ngũ-chi, các Tòa-Ianh, Hội-Thánh, Thánh-Thất, Thánh-Tịnh của các sứ mạng đã xây dựng nơi cõi trần, thì nguyện không vào hàng Tiên vị, sẽ chuyển kiếp luân nơi cõi tạm cho đến khi nào nhiệm vụ hoàn tất, sứ-mạng vẹn tròn, mới chứng quả Tiên Bang và an lòng nơi Cực-Lạc.**

Đức Mẹ rất đau lòng và khuyên các con hãy cố gắng hành đạo tu thân để giúp các vị Tiên-bối sớm được phục hồi Tiên-vị.

13. HÃY TƯƠNG THÂN, TƯƠNG TRỢ VÀ KHUYÊN NỮ PHÁI...

*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH-ĐẠI, Vĩnh-Hội Sài Gòn, Tuất thời Rằm
tháng 3 Bính-Ngo (05/04/1966)*

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Tri Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con:

THI

*Mở đức Càn-khôn giúp trẻ hiền,
Trong khi đời Đạo thấy chính nghiêng,
Lâm trần cho trẻ đồng vui dạ,
Đem mảnh thân con tựa Mẹ hiền.*

Mẹ rất cảm động trong giờ phút nghiêm trọng, các con lại đến đây để hầu lịnh, Đành rằng các Đấng Phật Tiên muốn thử thách lòng của các con giữa lúc này đối với việc làm rất nên trọng đại, nhưng Mẹ cũng không nỡ yên nơi Diêu Điện, nên đến trần gian để dò lời khuyên nhủ các con nên bình tĩnh tu hành và hết sức đặt chí thành trong nhiệm vụ, để ngày kia, khi mà mảnh thân tứ đại con hoàn lại nơi cõi trần, thì lịch sử còn nêu. Mẹ sẽ đưa tay diu con đến chỗ trường tồn chánh giác, Mẹ miễn lễ các con an tọa nghe Mẹ dạy mấy lời:

Con ôi! Tuồng Mạt Kiếp đã diễn trên sân khấu của trần gian, thì trống Lôi-Âm, chuông Bạch-Ngọc cũng đã

vang rền trong cõi tục, kêu gọi các con hãy chủ tâm định hướng để nhìn theo ngọn đuốc Chơn-ly Đại-Đạo mà bảo tồn bản tính chơn tánh.

Hiện nay cũng như ngày mai và sẽ còn bao nhiêu ngày sắp đến tiếp diễn, đến khi nào dục vọng tan như giá gặp Thái Dương chừng ấy mới minh định được số kiếp của nguyên nhân trên cõi thượng. Các con cùng chung trong cảnh mờ mịt bụi hồng, thì hãy đem huệ đăng mà soi đường dẫn lối, đừng vọng cầu ánh sáng bên ngoài, e rằng gặp cơn tai nạn đó các con.

Nay nổi đời nổi Đạo làm cho nhơn loại điều đứng tàn khốc, thì các con đã trở lại nhìn Đấng Chí-Tôn, nhìn thấy bốn nguyên mà kể vai gánh vác trách nhiệm nặng nề giữa lúc khuynh nguy, thì tất cả tình thương Vô-Cực Mẹ đã đem đến cho các con tận hưởng để sáng suốt tinh thần, hầu vượt qua những hải hùng biển cổ. Các con nên an lòng vững trí mà tìm đến mục đích đã nhận định, tự nhiên các con sẽ thấy huyền linh Vô-Cực luôn luôn đến với các con.

Đàn nay là đàn kiểm duyệt của Đông-Phương Chưởng Quản, nhưng Mẹ vì lý do trên mà đến đây với các con trong một ít phút để các con vui vẻ trong khi chí tâm hành đạo. Dầu sao các con cũng phải cố gắng mà dìu dắt lẫn nhau trong bước đầu tiên của trách nhiệm, để được tăng trưởng phần đạo đức, hầu mở sự cứu cánh cho kịp lúc. Nếu đem việc ngày mai để nói cho các con biết thì chẳng có lợi gì, mà các con thêm phần bận rộn, nên phải để cho các con vững đức tin mà hành sự.

Con ơi! Đời Đạo sẽ phân tranh vì dục vọng, thì con phải tránh hẳn dục vọng để gánh lại Đạo đời. Như công

việc các con hành sự hôm nay, tuy là chưa thấy hiện hữu ra sao, nhưng tinh thần đã có. Mẹ khuyên tất cả phải tương thân, tương trợ, đừng vì tự ái dục tâm mà để mất lòng tin nhau rồi mang điều tội lỗi, chớ Thiên-cơ đã định, thì các con là những đứa có duyên phước đầu tiên và cũng còn rất nhiều đứa đang chực chờ để cùng thọ hưởng duyên phước này. Mẹ chỉ ngại ở riêng con, nếu một đứa sa đọa là Mẹ phải đau lòng, chớ Mẹ không ngại cơ Đạo hay việc đời. Đầu cũng là tiền định tất cả, và Mẹ khuyên các con phái nữ nên nhớ rằng: Bởi các con trọng tội mang lấy nghiệp quần thoa, nặng nề sinh dục, khiếu linh mờ ám, phải chịu nhiều cay cực gian lao. Nay các con thức tỉnh tu hành tâm Đạo, thì Mẹ khuyên mỗi đứa đều rán kiên tâm hành đạo, vững dạ tu trì. Cần nhứt phải tự trọng, ái tha và tìm chơn lý, đừng vui đầu chúc đó.

Con ôi! Phụ nữ đời gọi rằng phái yếu, thì tất cả mọi sự đều yếu, nhứt là nhẹ dạ non lòng, nghe đây nghe đó, rồi không định được bốn phận tu hành, để lỗi đạo với gia đình, lỗi niềm cốt nhục, thì sự tu đâu đủ bù sót lại lỗi kia, Mẹ khuyên các con, duyên nghiệp đã đưa vào cảnh nào phải cam lòng trong cảnh ấy, và học gương Diệu-Thiện, Lưu-Hương, để cảm hóa gia đình cùng chung trong đường đạo đức. Đứng đi minh bạch, hành sự đoan chánh, tu học phải lối trúng đường. Đó là các con biết tìm về với Mẹ. Con ôi:

THI

*Nhớ đến nữ lưu Mẹ khổ lòng,
Nặng nề duyên nghiệp chốn trần hồng,
Rán tu đã có huyền linh Mẹ,
Định tánh đừng mơ nẻo Bắc Đông.*

Từ đây các con sẽ được mỗi đứa mỗi nhiệm vụ, tập rèn hành sự, tu học chân chính, cho gương nữ nhi sáng tỏ, mới soi được đường sau. Các con đừng tưởng như những việc nô đùa hay cầu vui mà bê trễ nghe. Vì lời xưa có nói: Tánh Đạo biệt vô nam nữ tướng, thì ngoài cái võ quần thoa của con, thì linh hồn đồng đẳng, chỉ tại các con không chủ định, không sáng suốt và hay ý lại, biếng nhác sứt sè, nên con phải chịu thua sút bên nam giới mà thôi. Lời Mẹ đây, các con ghi nhớ, hầu hành sự cho đúng theo trách vụ trong cơn sàng sẩy, kéo rồi con hối hận tu không kết quả, Từ Mẫu chẳng thương con. Đây là cơ hội cho con góp tàn lực của đời bạc phước con để lập công quả kỳ chót mà thôi.

Mừng tất cả các con yêu quý của Mẹ.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ cho biết hiện nay cũng như ngày mai và sẽ còn bao nhiêu ngày sắp đến tiếp diễn, đến khi nào đục-vọng tan như giá gặp ánh Thái-dương, đức Mẹ khuyên nhủ con cái nên bình tĩnh tu hành và hết sức chí thành trong nhiệm vụ, để sau khi lìa cõi trần, thì lịch sử còn nêu và hứa sẽ đưa tay diu dắt đến chỗ trường tồn chánh giác. Mẹ khuyên tất cả phải tương thân, tương trợ, đừng vì tự ái đục tâm mà để mất lòng tin lẫn nhau rồi mang tội lỗi. Riêng **Mẹ rất thương và khuyên phái nữ**, vì trọng tội nên mang lấy nghiệp quần thoa, chịu nặng nề về sinh dục và nhiều cay cực gian lao, nên hãy rán kiên tâm hành đạo, vững dạ tu trì, đừng nhẹ dạ non lòng vui đầu chúc đó. Đừng nên mặc cảm mình là phái yếu mà vì lời xưa có nói: Tánh Đạo biệt vô nam nữ tướng, **linh hồn đều đồng đẳng như nhau**, đừng để thua sút nam giới, đây là cơ hội chót để lập công quả kỳ chót, kéo rồi con hối hận tu không kết quả, là Từ-Mẫu không thương.

14. KHÔNG NÊN ĐỘC THIỆN CẦU AN

*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH-ĐÀI, Sài Gòn, Tuất thời Rằm tháng Tư
Bính-Ngọ (03/06/1966)*

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con.

THI

*Gác giá xe loan đến cõi trần,
Để lời dạy dỗ hồi nguyên nhân,
Đời bao nhiêu khổ, nên hành đạo,
Có Mẹ Diêu-Trì sớm đỡ nâng.*

Hôm nay Mẹ đến trần gian với các con trong kỳ Tam-Cá-Nguyệt là vì Mẹ nhìn thấy biết bao nhiêu cảnh khổ diễn ra, những chơn linh đã vì thế sự đảo điên thành lạc hậu, nên Mẹ rất đau lòng. Nhân các con đến trước đàn đông đủ, Mẹ giảng để cùng con một vài lời khuyên dạy. Mẹ miễm lễ, các con an tọa và tịnh tâm ý-thức lời Mẹ phân đây:

Con ơi! Đạo lý tối đại, có lẽ các con rất ngạc nhiên trong thời kỳ hỗn loạn mà các con hành đạo lại phải nhập thế. Lễ thì các con được yên thân tu trì, sớm kinh chiều kệ, độc thiện cầu an, quản chi vinh nhục bại thành, thì đâu mếm công danh phú quý, mới gọi rằng tu.

Nhưng các con xét kỹ lại mà xem: Nếu con thử đóng

ngay một vai trò ấy trong cảnh này, rồi con sẽ thấy những gì đến với các con.

Con ôi! Kia Phật giáo trùng hưng từ mấy ngàn năm khai Đạo, đến nay cũng không khỏi được kiếp nạn chúng sanh, mà mục đích, tôn chỉ của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ là trùng hưng Tam-Giáo Đạo. Hiện cảnh như thế hỏi các con có đau lòng chẳng?

Cùng nhân loại, cùng con cái của Mẹ, cùng thủ túc đệ huynh, thì mỗi khi động một chút vết thương ở một ngón tay hay một ngón chân, cũng làm cho đau đớn toàn thân và tâm linh xúc động. Vì thế nên vấn đề nhập thế hành đạo của các con phải thực hiện trong lúc này.

Nhưng trước khi con đảm nhiệm và hiến thân hành đạo, con hãy vì sự thiết tha thống khổ mà chia sẻ góp công, thì cũng phải trước tu tập cho được hoàn toàn một vi nhân đạo hạnh, thì con đường hành đạo nhập thế mới mong đoạt được đến kết quả.

Con ôi! Đời là cõi tạm, vật chất như bọt nước đầu gành. Con đến để rồi đi, vật chất chột tan, chột tụ. Con đừng mang những gì oan khiên nghiệp chướng trở lại cảnh Thiên-Đường mà phải bị luật điều trừng phạt.

Từ đây, Mẹ dạy các con, tất cả Cơ-Quan phải cố gắng thành tâm thiện niệm và chú trọng đến lời nguyện của mình trong mọi hoàn cảnh. Các con đừng nên thắc mắc về hệ thống, nguyên tắc, qui luật, rồi phải trễ nải thì giờ. Đó là những lợi khí của Tà-thần thừa lúc con sơ hở mà xâm chiếm, làm cho tan tành huynh đệ, thất bại công phu. Chừng ấy Mẹ chẳng biết làm sao.

Còn các con ở các Tòa-Thánh, Hội-Thánh nên gìn

giữ hoằng khai Đạo-Pháp nơi địa phương mình cho lan rộng, cho mở mang thêm, đúng theo Chánh-pháp Đại-Đạo và các con sẽ là đại diện cho Cơ-Quan để tiếp xúc liên lạc trong các cơ cấu hành đạo được lưu thông, rồi các con sẽ gặp nhau trên phương diện giáo-lý, chớ không xa đâu à! Đó là căn bản của sự qui nguyên thống nhất Đại-Đạo.

Mẹ nhắc lại lời CHỈ-TÔN đã nói: Thầy và chư Tiên Phật không bao giờ đến và chứng minh cho những sự chia rẽ của các con, thì nếu các con cứ ở non Tần trông núi Sở, thấy ánh sáng bên ngoài vội tắt sinh lực của mình, thiệt là khờ khạo lắm ru!

Hỡi các con! Một ngày kia, Đạo-Giáo hoằng dương khắp hoàn cầu Vũ trụ, chẳng lẽ từ đây đến các nước, các con lại phải kiêm nhiệm một chức vụ trong đôi ba nơi hay sao?

Mẹ giải rõ cho con hiểu để hầu tìm ra đường chánh Đạo mà hành đạo.

Con ôi! Tà chánh khó biện phân, là bởi con đi sai đường lạc lối, nên mới bị rủ ren. Nếu con cứ giữ vững tinh thần trong cương vị chánh pháp Đại-Đạo, thì dầu kẻ Bắc-Hải người Nam-San cũng có thể gặp nhau trong chỗ hợp đồng nhất bốn.

Từ nay trở đi, các con nhớ lời Mẹ dạy hôm nay mà làm câu tâm kinh hàng bữa, để đi đến chỗ qui nguyên thống nhất, kịp thời ứng phó với mọi hoàn cảnh điều linh sắp đến.

Các con đừng tưởng đâu đâu chẳng có Thiên-liêng, Thiên-Liêng đều đến với tất cả nhơn sanh, tất cả Tòa-Thánh, Hội-Thánh, Thánh-Thất, Thánh-Tịnh cá nhân; chỉ các con không chịu tiếp đón Thiên-liêng bằng chí thành

tâm Đạo, mà đem bức rào ngoại vọng để ngăn đón, rồi con thất bại lại than van.

Dầu Thiêng-liêng có hết sức hộ trì cũng không tránh được uất khí phiền não của các con đưa đến. Các con sa đọa, Mẹ khó ngồi an. Vũ-trụ hoàn-cầu luân chuyển, tam nguơn phục thì, tất nhiên các con càng chủ định hơn nữa mới được.

Mẹ dạy đã nhiều, thì giờ sắp hết, các con còn phải đem Thánh-giáo học tập.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ dạy Mục-đích, Tôn-chỉ của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ là cứu khổ vạn sanh trong buổi Hạ-Nguơn chuyển thế tuần huần và nhứt là trùng hưng Tam-Giáo Đạo, thì các con **không thể độc thiện cầu an, mà phải hành đạo nhập thế và phải thực hiện trong lúc này.** Nhưng hãy lưu ý đoạn đức Mẹ dạy: “Nhưng trước khi con đảm nhiệm và hiến thân hành đạo... thì cũng **phải trước tu tập cho được hoàn toàn một vi nhân đạo hạnh... mới mong đạt được kết quả**”.

Cũng nên lưu ý đức Mẹ nhắc lại lời dạy của đức Chí-Tôn là: “Thầy và chư Tiên Phật không bao giờ chứng và đến cho những sự chia rẽ của các con, đừng ở non Tân mà trông núi Sở, chạy đây chạy đó vì đâu đâu cũng có Thiêng-liêng và đều đến với tất cả nhơn sanh, tất cả Tòa-Thánh, Hội-Thánh, Thánh-Thất, Thánh-Tịnh cá nhân, **chỉ các con không chịu tiếp đón Thiêng liêng bằng chí thành tâm Đạo, mà đem bức rào ngoại vọng để ngăn đón, rồi con thất bại lại than van.**”

**15. HÃY THƯỜNG ĐỌC THÁNH-NGÔN
THÁNH-GIÁO**

THÁNH-THẤT TÂN-ĐỊNH, Hội thời Rằm tháng 8 Bình-Ngo (29/09/66)

Diêu-Trì Kim-Mẫu Vô-Cực Đại-Từ-Tôn, Mẹ mừng
các con.

THI

*Chín trùng Mẹ đến với con thơ,
Chứng ở lòng con biết kính thờ,
Ấn huệ sẵn dành bao Hạ quý,
Phước hồng chan rưới mấy Thu sơ.
Nhơn tâm miễn đặng noi đường chánh,
Thế Đạo may ra thoát cảnh mờ,
Mỗi độ Thu về ghi bút ngọc,
Giữ gìn tu học ấy Thiên-cơ.*

Mỗi độ Thu về, các con đều mong mỗi đến trước
linh cơ để nhìn Đấng Từ-Mẫu vô-hình, dâng lên tấm lòng
thành kính thiết tha giữa hội diên nguy thế sự.

Con ôi! Tình VÔ-CỰC vô biên vẫn ban đều muôn
vật. Hôm nay trước các con, Mẹ đem hồng ân chan rưới
cho các con được bình tâm, khuấy hết nỗi niềm riêng
của mỗi đứa. Mẹ miễn lễ, các con đồng an tọa đàn tiền
nghe Mẹ dạy:

Hỡi các con! Mẹ đã dạy rất nhiều từ khi dùng linh điển đến với các con. Mùa Thu này, Mẹ khen ngợi tinh thần đạo đức của các con có phần tiến hóa, dầu trải bao nhiêu khảo đảo của nơn tâm và thế sự. Trung Thu này, Mẹ không đem công việc mới đến cho các con, chỉ dạy thêm các con việc đang làm mà chưa được đó thôi.

Con ôi! CHÍ-TÔN hằng ngự nơi lòng mỗi trẻ, Mẹ hằng nuôi nấng linh hồn các con. Còn trong việc tu hành học Đạo đã có giới luật quyền pháp là khuôn mẫu mực thước để ung đúc các con, và các con lần dò trong đường chánh quả. Thánh-ngôn, Thánh-giáo là những tiếng gọi Thiêng-liêng khi các con bị thất tình lục dục bao vây. Những điều hay dở thị phi là những tấm gương sáng chói cho các con thấy rõ sự thực hư thành bại, thì các con phải quây quần với nhau, để giữ gìn những điều quan trọng lại mà tu học, đừng ngại chuyện xa xôi để tư tưởng được phát minh thành Đạo. Tu học và hành đạo là những Thánh Hiền Tiên Phật đó con à.

THI

*Mượn côi hồng trần luyện tánh linh,
Đừng nên xem nhẹ kiếp nhân sinh,
Trăm năm dễ mấy ai trăm tuổi,
Lừa lọc sao cho đáng phận mình.*

CỬU KHÚC LIÊN HỒN

*Hồng trần kể mấy mùa Thu,
Nơn sanh một kiếp công phu bao ngày,
Con đến trần ai,
Chịu đọa đày,*

Trả vay,
Say.
Say không thoát ra ngoài tục lụy,
Say quên về cảnh trí thiên nhiên,
Con ôi! Mộc bốn thủy nguyên,
Vạn linh do khí Tiên-Thiên kết thành.
Vào nẻo tử sanh,
Quên dữ lành,
Đấu tranh,
Đành.
Đành đeo đẳng bại thành vinh nhục,
Đành lẩn chen họa phúc nghiệp duyên;
Con ôi! Vạn sự do Thiên,
Phải nên thủ phận tùy duyên tu trì.
Đời đã loạn ly,
Đạo có gì,
Cứu nguy,
Khi.
Khi nhờn loại ai bi thảm khốc,
Khi hồng trần bông bột chiến tranh,
Con mong Đại Đạo lập thành,
Đạo thành do ở đức lành các con.
Tâm chí sắc son,
Giới luật tròn,
Hỡi con,
Còn.
Còn trì chủ là còn kiên nhẫn,
Còn hiệp hòa còn phận khoan dung,
Khép mình vào nẻo chánh trung,

Cho nên Đạo hạnh tác phong nữ hiền.
Chị nhủ em khuyên,
Đừng tư riêng,
Dịu hiền,
Yên.
Yên trong cảnh cơ duyên đã định,
Yên trong đường chánh tín tu tâm,
Thánh Đường hôm sớm viếng thăm,
Cùng nhau giáo-lý cao thâm học hành.
Tứ đức sẵn dành,
Rán tập tành,
Rạng danh,
Thành.
Thành công ở đức lành con nhé!
Khéo khôn cùng chia sẻ chị em,
Đêm đêm kinh kệ đọc xem,
Ngày ngày bốn phần lập thêm công trình.
Một kiếp phù sinh,
Nặng gia đình,
Vẹn gìn,
Tình.
Tình huyết nhục do mình gây tạo,
Tình Thiêng liêng hoài bảo dất diu,
Cho cam công trẻ chắt chiu,
Từ khi tấm bé mong nhiều tương lai.
Thục nữ hiền tài,
Ở ngày mai,
Bảo hoài,
Ai.

*Ai nổi lại tươnng lai thanh sử,
Ai gọi nhuần ân tứ vô vi,
Ai mong yết Mẹ Diêu-Tri,
Ai tranh bằng ngọc trong kỳ Hạ ngưng.
Thiên-địa tuần hoàn,
Đạo hoằng dương,
Bốn phương,
Nương.
Nương coi tạm lập trường Chánh Đạo,
Nương cơ huyền dạy bảo con tu,
Hong trần... (đọc tiếp lại đoạn đầu bài)*

Con ôi! Mưa Thu còn ẩm đậm, gió Thu còn thổi lượm. Các con phải tĩnh tâm tu học, đừng buông lung ngoại vọng, đừng nghĩ chuyện bao đồng. Những công quả của các con trong một năm, công tác của các con cần phải tiến lên, còn những chuyện xa xôi thì nên dứt bỏ tất cả, thành công rực rỡ sẽ đem đến niềm tin hành chánh Đạo của các con.

TOÁT-YẾU: Mỗi độ Thu về các con đều đến châu Mẹ và Mẹ vẫn đem hồng ân chan rưới đồng đều cho muôn vật và ban ơn cho các con được bình tâm khuấy hết nỗi niềm của mỗi con. Lưu ý lời dạy khuyên: Con ôi! Chí-Tôn hằng ngự nơi lòng mỗi trẻ và Mẹ hằng nuôi nấng linh hồn các con. Còn trong việc tu hành thì đã có **giới luật quyền pháp là khuôn mẫu mực thước để ung đúc các con, Thánh-ngôn, Thánh giáo là những tiếng gọi Thiên liêng khi các con bị thất tình lục dục bao vây.** Những thị phi hay những sự hay dở thị phi thành bại là những gương sáng chói để con thấy rõ thực hư, **điều quang trọng là phải tĩnh tâm tu học và hành đạo, đừng nghĩ chuyện bao đồng, buông lung ngoại vọng, dứt bỏ những chuyện xa xôi, mà chỉ cần hoàn thành công tác các con đang làm**

cho hoàn thành tiến bộ hơn.

16. VÌ TÌNH THƯƠNG VÔ-CỰC, MẸ PHẢI ĐẾN THẾ-GIAN THỨC TỈNH CÁC CON

THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH-ĐÀI, Tuất thời Rằm tháng Mười Bính-Ngo (26/11/66)

Điều-Trì Kim-Mẫu Vô-Cực Từ-Tôn, Mẹ mừng các con.

THI

*Nhớ đến con thơ dưới côi trần,
Trong khi đời Đạo chịu gian truân,
Lập công quyết giữ lòng son sắc,
Án huệ dành riêng đã sẵn phần.*

Giờ này, Mẹ giáng đàn đến cùng các con trong lúc thời thế loạn ly, đem sự an-ủi vỗ-về trên bước đường hành đạo để các con vững niềm tin hầu thoát qua những cơn bão tố phong ba, giữa côi trần ai đang tiến diễn. Mẹ miễn lễ, các con đồng an tọa.

Hỡi các con! Côi Thiên Đường là nơi bất sanh, bất diệt, không phiền lụy nghiệp oan, không trả vay, vay trả. Nhưng các con đã trót rời cảnh Thiên Đường để thác sanh vào nơi thế tạm, mang một sứ mạng tạo lập nên côi dinh hoàn, đâu phải là Thượng-Đế đưa các con vào nơi đọa lạc, mà chính đó là đức háo sanh tạo thành trung giới vạn vật để vũ-trụ thêm một phần của sự mẫu nhiệm vô

biên. Nào hay đâu, khi con vào cõi hồng trần, chẳng vững vàng giữ bốn nguyên chơn tánh, để bụi trần che lấp điểm Linh-quang, rời xa linh tánh tức là Đạo.

Con ôi! Trong khi ấy nguyên thi hóa sanh là Mẹ, Mẹ phải đem huyền năng thâm diệu, hầu cầu khẩn với Chí-Tôn để đến thế gian vạch rõ đường đi nước bước nhắc nhở tiền kiếp, hậu lai, và cũng để các con thức tỉnh mà nhìn thấy nguyên nhân của mình hầu quày gót trở về nơi Khố Đại-Linh-Quang và sẽ chuyển luân trong đức háo sanh chí trọng.

Trong khi đem Đạo đến thế gian, Chí-Tôn đã phải phân thân nhiều kiếp hầu hoàng khai chánh Đạo để con được đem Chánh-pháp mà tìm lại cái Đạo của con đã mang đến hồng trần tự ngàn xưa.

Đến thời kỳ này là buổi cuối cùng Hạ-Nguơn Mặt kiếp, theo vận số tuần huần. Con ôi! Mẹ rất thương hại cho các con trong lúc thiếu thời, cường tráng, sáng suốt thông minh lại phải “*Thông minh phản bị thông minh ngộ*”. Cho đến lúc con chợt tỉnh giấc nồng vì một tiếng chuông cảnh giác hay một tiếng sấm sét trong thời hỗn độn, các con đến với Mẹ hay hành đạo trong sức hầu mòn, tuổi hầu tàn, mà lại đã mang biết bao nhiêu là trái oan duyên nghiệp, tội lỗi chất chồng, nên chi khả năng phải tùy theo cảnh mà xuất dụng, trí huệ tùy theo cảnh mà ứng hiện, sức lực tùy theo cảnh mà tiến thoái, luôn luôn nguyện cầu tha thiết những điều con muốn, con ham, con thích, tựa hồ như thuở tráng niên.

Ôi! Thiêng liêng cũng hết sức hộ trì, sự ân xá cũng ngập tràn ban bố, nhưng chỉ trong sự giới hạn của sự nhân quả đền bù, chớ không vượt khỏi luật công bình

của Tạo-Hóa.

Hỡi các con! Điều Mẹ giải dẫn hôm nay là để các con tự xét mình hay nhìn lại bản thân và tâm trí của mình để làm một tấm gương cho mai hậu của đoàn măng non mà chính các con đã gây tạo ra.

Đây Mẹ nói rõ hơn nữa, là hồng ân vô lộ lúc nào cũng chan rưới cơn nắng hạ thấu tận ví như ban Đạo-pháp, dạy công quả, giúp phần tiến triển hành sự, ủng trợ vô-vi, các con có nhận thấy chăng? Mặc dầu, những con nào biết thì đỡ khi thân phạm bị bộc phát bởi căn nghiệp tiền khiên, bởi súc-tích dòng ô trược, bằng con nào không biết suy nghĩ thì phải chịu trong chỗ đến bồi, chớ tình Vô-Cực Mẫu-Tử tương quan làm sao mà Mẹ quên được sự đau khổ của mỗi con. Bởi thế, Mẹ khuyên các con phải tự giác và độ dẫn đoàn sau cũng như các con đã từng lãnh trách nhiệm trong Tam-Kỳ Phổ-Độ.

Luật Trời đất âm-dương phối ngẫu, Thiên Đạo, Nhơn Đạo hai đàng đã song song. Tuy nhiên, nếu các con muốn trở nên Thánh Hiền Tiên Phật thì phải xử thế vào mức độ thanh cao, rèn tâm luyện tánh cho đúng nghĩa-nhân đạo-lý, thì cơ luân chuyển trường tồn âu cũng trong đức háo sanh, mà con không đến nỗi phải vào nơi phong đô ngục thất. Con ôi!

THI

*Sớm biết lo thân độ lấy thân,
Oan khiên nghiệp chướng cõi lần lần,
Gieo mầm đạo đức cho mai hậu,
Hột giống nguyên nhân được trồn phần.*

Về phần tâm lý như sự, con ôi! Tránh làm sao khỏi,

vì các con mở cửa trước lúc bình-minh, thì trước thềm đã có thị phi ở ngõ sau. Cõi thế gian nầy là vậy. Phương chi, thời kỳ hỗn loạn điên nguy mà các con muốn mỗi mỗi đều hoàn hảo toàn chân cũng khó mà được đó các con. Nếu các con hiểu lời Mẹ nói hôm nay.

BÀI

*Vô Ma khảo bất thành Đại Đạo,
Ngọc có giới giá bảo mới nên,
Đường trường biết sức ngựa bên,
Hỡi con mài sắt nên kim đâu là.*

*Tu con sửa cái Ta trước nhứt,
Tu con vun cội đức sau nầy,
Cõi trần tỉnh tỉnh say say,
Đạo là phương pháp chữa ngay bệnh trần.*

*Nếu con mãi lo thân lo thế,
Mẹ e rằng sanh tẻ sanh hư,
Chẳng quen tìm đến cửa từ,
Phải về nẻo đạo bây giờ mong ai.*

*Lời tha thiết hôm nay con nhớ,
Giữa thâm canh dạy dỗ mọi điều;
Cái tình mẫu-tử cao siêu,
Con nên con hưởng con liêu Mẹ đau.*

*Nay Cơ-Quan để cao trách nhiệm,
Mai con hiển đặng hiển thân danh;
Đoàn viên nơi cõi Thiên-Đình,
Hưởng an Cực-Lạc thế tình rời xa.*

Dầu con có bấy ba lo liệu,

*Dầu con toan nắm níu lợi danh;
Trăm năm dễ mấy thân sanh,
Áo quan một cổ bao quanh một đời.*

*Con để lại bao lời nhắc nhở,
Cùng tâm thường một thuở nhưn sanh,
Có chi bằng ngọc để danh,
Thánh Hiền Tiên Phật lập thành muôn thu.*

*Các con gắng công phu công quả,
Nhờ Thiêng-liêng ân xá phước ban,
Để con biết nẻo rõ ràng,
Biết lo chọn lọc thau vàng từ nay.*

*Đêm hầu tàn tình dài dằng dặng,
Giờ khắc qua lòng chẳng thỏa lòng,
Ước chi con thoát trần hồng,
Trở về Diêu Điện Non Bồng vui say.*

*Thôi căn kiếp đọa đày âu phải,
Thôi nghiệp duyên trang trái cho rồi,
Kiếp này cố gắng con ôi!
Vượt cho qua khỏi luân hồi thế gian.*

*Mẹ thương con trước đàn dạy dỗ,
Con nhớ lời tìm chỗ hiểu xa,
Giả con Mẹ lại Diêu Tòa,
Hẹn ngày hội ngộ đài hoa dất diu.
Mẹ ban ơn chung các con.*

TOÁT-YẾU: Thượng-Đế cho con người xuống thế gian với sứ mạng tạo lập nên cõi dinh hoàn, đầu phải Thượng-Đế đưa con

người vào nơi đọa lạc, để vũ-trụ thêm một phần của sự mầu nhiệm vô biên. Nào dè con người vào cõi hồng trần chẳng vững vàng giữ bốn nguyên chơn tánh để bụi trần che lấp điểm Linh-quang, rời xa linh tánh tức là Đạo. Nay đã đến thời buổi cuối cùng Hạ Nguơn Mạt Kiếp, vì thương con đức Mẹ mới đến thế gian vạch rõ đường đi nước bước, nhắc nhở tiền kiếp để con thức tỉnh mà nhìn đến nguyên nhơn của mình, hầu quày gót trở về với khối Đại Linh Quang là Thượng-Đế. Đức Mẹ lúc nào cũng chan rưới hồng ân vô lộ ví như dạy lập công quả và ban Đạo-pháp cho các con, trong tình Vô-Cực Mẫu-Tử tương quan. Đức Mẹ lưu-ý: **“Nếu các con muốn trở nên Thánh Hiền Tiên Phật, thì phải xử thế vào mức độ thanh cao rèn tâm luyện tánh cho đúng nghĩa nhân đạo lý.** Mẹ cũng khuyên về phần tâm lý nhơn sự, tránh làm sao những điều thị phi ngang trái, vì cõi thế gian này là như vậy.

Vô Ma khảo bất thành Đại-Đạo,

Ngọc có giới giá bảo mới nên...

và tu phải lo xử cái Ta trước nhứt, cái Ta phàm ích kỷ độc tôn và phải lo vun bồi đạo đức, cố gắng kiếp này cho vượt qua khỏi kiếp luân hồi ở thế gian.

17. CHỈ CÓ CHƠN-LÝ LÀ TUYỆT ĐỐI

THIÊN-LÝ ĐÀN HÒA-HƯNG, Tuổi thời 20 tháng Giêng Đinh-Mùi
(28/2/67)

THI

*Hồng trần là cõi tạm rồi đi,
Hỡi các con ơi! Có sá gì;
Sớm biết linh căn hồi cứu bốn,
Ngàn thu an hưởng cõi Diêu-Trì.*

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ linh hồn các con. Mừng các con nam nữ.

Mẹ đến trần gian giờ này để dạy dỗ, khuyên nhủ các con trên đường tu công lập quả. Mẹ miềm lễ, các con đồng an tọa đàn tiền nghe Mẹ phân qua:

Tam-Kỳ Phổ-Độ Đại-Đạo hoàng dương Chánh-pháp để phục hưng thời Mạt-pháp hầu lập Thánh-đức Thượng-Nguơn. Đang giữa thời biến thiên bốn độn, các con là những nguyên nhân từ Thượng-giới gieo rải đến hồng trần, khi nấy mầm đơm tước để kết quả một nguyên nhân nơi cõi thế gian, thay quyền Tạo-Hóa. Nhưng con ôi! Vì thế gian là cõi hồng trần, mà các con mang lấy phạm thân nhục thể đã vượt qua bao nhiêu kiếp luân hồi chuyển hóa, sau bức màn vô minh, rồi các con lại tiến hóa trên vụn nẻo hồng trần vật chất. Nên chi, nguơn hội mười hai, cõi thế gian này đã biến thành ra đục hải, hỏa sơn, mà con cái

của Mẹ lại phải chịu trong cảnh lặn hụp bôn đảo. Ôi! Có được bao nhiêu đứa còn gìn giữ bốn nguyên chơn tánh để thoát qua ngày Long-Hoa Đại-Hội hầu gặp gỡ Quán Tiên.

Mẹ vẫn biết hiện thời các con là những đứa con biết thức tỉnh, biết tâm tu, biết quay về chánh Đạo. Dầu sao các con cũng còn bảo vệ được tánh hồn nhiên của Thượng-Đế phát ban, để sống chung trong tình nhưn loại.

Phận sự các con ngày nay. Thượng Đế đã đem đến ban cho các con và Thiêng liêng đã tiếp xúc giúp đỡ trên mọi việc tu thân hành đạo của các con. Đây không phải là riêng cho các con mà thôi và cũng sẽ cho toàn cả thế gian, bất cứ dân tộc nào, nhân sinh nào, hễ biết giác ngộ hay tìm hiểu giao-lý Đại-Đạo tức là đem lại cuộc ổn định thế gian và về đến mục đích tối cao chơn lý của Thượng-Đế Chí-Tôn.

Sở dĩ ngày nay các con đặt mình trong nhiệm vụ mà bao nhiêu điều nghi vấn sẽ đến với các con, là vì đức háo sanh Tạo Hóa vô-cực vô biên đã vận dụng quyền phép nhiệm mầu, mong sao cải tạo được nhưn tâm hầu tránh xa đục vọng để cho phong thuận vô hòa, Càn-khôn an định.

Con ôi! Hột thóc là bao lớn mà có thể mọc trở thành muôn triệu để dưỡng nuôi sự sống của muôn loài. Việc làm của các con ngày hôm nay cũng thế. Các con đừng ở Tản mà nghĩ đến núi Sở rồi uể-oải nản lòng, cũng đừng vì những chi tiết nhỏ nhặt thường tình trên thế gian của giới hạ lưu hằng dung dưỡng, mà phá hoại đại chí đại cuộc ở tương lai. Các con không nên từ chối bất cứ trách nhiệm lớn nhỏ nào thấy có ích cho bản thân, gia đình, xã hội, nhưn loại. Được như thế, Mẹ tin rằng các con sẽ đông đủ dưới bàn tay Từ-Mẫu đang đưa đến thế gian diu

dẫn, nâng đỡ, hộ trì các con từ điểm một. Con ôi!

THI

*Đời khổ sao con chẳng khổ chung,
Muốn qua cảnh khổ hiệp nhau cùng,
Chớ phân lối rẽ trong danh dự,
Rời bỏ ngôi xưa cảnh lạnh lòng.*

Các con có biết chăng? Mẹ vì tình Vô-Cực nên đến giờ này để dạy các con: Đời không chỉ là tuyệt đối, chỉ có chơn lý là tuyệt đối mà thôi. Trên đường Chánh-Đạo, chánh Đạo vẫn là Đại-Đạo, dầu có muôn ngàn lối rẽ, các con cũng phải cố gắng về nơi Đại-Đạo, đừng để bao nhiêu vật dục kéo lôi trì níu. Con đi đi mãi chẳng trở về, để đến cuối cùng trong bước trầm luân đọa lạc.

Nơi đây Mẹ nhìn tất cả nam nữ con của Mẹ đều có căn cơ đạo đức. Mẹ rất vui. Chỉ còn mong sao các con vừa sáng suốt lại càng phải sáng suốt, vừa tiến bộ lại cần phải tinh tiến thêm lên để kịp thời ứng phó với mọi hoàn cảnh hiện hữu và sắp đến.

Giờ nay các con được nghe lời Mẹ dạy. Các con có nghĩ rằng cũng trong giờ phút này bao nhiêu linh hồn đang chìm đắm trong chiến họa thiên tai, đang chịu luật đào thải, đang lặn lộn trong mọi cảnh hỗn độn của thế gian, mong tìm một lời an ủi, một tiếng dịu hiền, một sự nâng đỡ, dầu đáng tin cậy hay không đáng cũng vẫn mong. Các con được hạnh phúc, cái hạnh phúc đã giúp các con rất nhiều trong cuộc sống còn của các con, thì các con cần nên ý thức để vươn mình lên cho sáng suốt, thoát bức vô minh, hưởng bầu không khí thiên nhiên để lập định căn nguyên chân tánh cho đến ngày về cùng Đấng

Thượng-Đế Chí-Tôn.

Hỡi các con! Lời nói trên điển bút linh cơ thể hiện lòng Từ Mẫu bao la Vũ-trụ đối với tất cả vạn vật trong thế gian và cũng đối với từ con trong đàn tiên, để các con hiểu thêm về Đạo.

Các con nghe lời dạy, các con có thể tưởng tượng một bà Mẹ hiền đang đứng trước các con để che chở vờ-về các con trong khi áp lực của thường tình hoặc nhỏ hay lớn, hoặc ít hay nhiều, để mát mẻ dịu dàng và xóa hết những điều ấy hay trừ hẳn đi, tự khắc con sẽ được hưởng một tình thương không bờ bến và các con không còn thấy thế gian là miếng đất phiền não nữa, mà con phải nhận nhiệm vụ nhưn sanh trong nhưn sanh, một Tiểu Linh Quang trong Đại Linh-Quang. Chừng đó các con sẽ thấy các Đấng Chơn-sư hằng đến với các con và các con không còn xa Thượng-Đế Chí-Tôn hay tình thương Vô-Cực nữa.

Mẹ khuyên các con nên nhớ: Muốn vun cội Bồ-Đề phải nhân trong miếng đất phiền não mà vun. Nếu vì miếng đất phiền não không vun được cội Bồ-Đề, tất nhiên con phải chịu trong luật luân hồi chuyển kiếp. Thì ra tâm sự của mỗi đứa hôm nay Mẹ đã chỉ dạy rõ-ràng, mỗi con cần phải xem mà hiểu để khỏi lằm lạc nơi cõi vô thường, hầu thoát vòng trần tục, lên cảnh Thiên-Đường, các con sẽ thấy sự huyền-bí của Vũ-trụ ngày nay trở lại hồi mới khai Thiên tịch Địa, chẳng phải là khó khăn đâu.

THI

*Mẹ khuyên tất cả các con hiền,
Học Đạo phải tâm đến bốn nguyên,
Chớ để lòng phạm còn nổi dậy,*

Lạc đường mất lối uống cơ duyên.

BÀI

*Cơ duyên trước đã định rồi,
Biết lo tu niệm được ngôi Tòa Sen;*

*Kìa thế cuộc như đèn trước gió,
Nọ chúng sanh cá rọ chim lồng,
Bao nhiêu cảnh khổ trần hồng,
Đã từng diễn biến trong vòng thế nhân,*

*Môi con đều riêng phần dành sẵn,
Điểm linh quang xưa đãng phát ban;
Từ trên Thượng-Đế Ngọc Hoàng,
Rải gieo lập thể tạo đoan vạn loài.*

*Cõi Nam Bang ngày nay hữu phước,
Giống Tiên Rồng mấy chục năm qua,
Đạo Trời mở rộng gần xa,
Nấc thang tiến hóa con ta hành trình,*

*Dầu vạn loại cũng tình Tạo-Hóa,
Dầu muôn dòng biển cả lưu thông,
Từ tiểu vị lập đại đồng,
Từ không hóa có, có không nhiệm mầu.*

*Nay các con đến châu bên Mẹ,
Mẹ ân ban mỗi trẻ hồng ân,
Tâm tư gác bỏ bụi trần,
Tắm gương minh cảnh láng láng soi vào.*

*Để thấy con Thiên Tào thuở nọ,
Cõi hư không một ngõ ra vào,*

Vì chúng sứ mạng phó trao,
Đến trần lập vị chớ nào trầm luân.

Mỗi sứ mạng mỗi phần mỗi có,
Mỗi con đều một ngõ liễu lo,
Biển trần một Bát Nhã đò,
Vạn linh muôn nẻo lần dò bến xưa.

Dầu sớm tối chiều trưa chớ quản,
Dầu thân con nhẹ nặng gian lao,
Hễ sanh trong lúc ba đào,
Phải cam gánh lấy phong trào đổi thay.

Mẹ nhắc nhở nam tài nữ liệt,
Hỡi con ôi! Muôn việc đều do,
Hóa Công sắp sẵn một lò,
Muôn hình vạn trạng quanh co thẳng dùn.

Con giữ đặng chánh trung duy nhứt,
Sẽ tịnh lòng thấy được Mẫu Nghi,
Luôn luôn dưỡng dục hộ trì,
Cho toàn con cái được về vị xưa.

Trước những cảnh sống thừa âm đạm,
Nơi lòng con thiện cảm phát sanh,
Nghiêng vai gánh Đạo nhọc nhàn,
Dưới tay Từ Mẫu an lành rười chan.

Con nam phái giữ hàng nam tử,
Phận mày râu xử sự nghiêm minh,
Đừng cho những thói thường tình,
Lăm le quyến rũ rập rình khen chê.

*Phần nữ phái trăm bề khổ cực,
Kiếp quần thoa sớm chực trửa châu,
Con ôi! Học lấy đạo mâu,
Thoát qua cái kiếp dãi dầu phong vân.*

*Dầu nam nữ đồng phần trách nhiệm,
Gặp thời cơ rán chiếm đầu công,
Dặn con con nhớ để lòng,
Chờ ngày kết quả trùng phùng đoàn viên.*

Mẹ rất vui được gỡ gảm các con những lời hôm nay để mỗi đứa đều soi xét nơi lòng mình hầu trở về với cõi nhứt nguyên Chủ thể.

Mẹ ban ơn lành cho tất cả các con nam nữ đàn tiên. Các con hãy nhận hồng ân của Mẹ hôm nay để ngày mai trở về cùng Chí-Tôn Thượng-Đế.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ dạy: Tam-Kỳ Phổ-Độ Đại-Đạo hoàng dương Chánh-pháp để phục hưng thời Mạt Pháp hầu lập đời Thánh-đức Thượng-Nguơn. Các con là nguyên nhơn từ thượng giới được gieo rải đến cõi hồng trần hầu thay quyền Tạo-Hóa, nhưng vì mang lấy phàm thân nhục thể đã vượt qua bao nhiêu kiếp luân hồi, vạn nẻo đường trần để tiến hóa, nhưng không được bao nhiêu đứa con giữ bổn nguyên chơn tánh để thoát qua ngày Long-Hoa Đại-Hội hầu gặp gỡ Quần Tiên.

Phận sự của các con ngày nay, Thượng-Đế đã đem đến ban cho các con và Thiên Liêng đã tiếp xúc giúp đỡ trên mọi việc tu thân hành đạo. Đây không phải riêng cho các con mà cho toàn thể gian, bất cứ dân tộc nào, hể biết giác ngộ tìm hiểu giáo-lý Đại Đạo và về đến mục đích tối cao của Chí-Tôn Thượng-Đế. Nên lưu ý đoạn: Mẹ khuyên các con **đừng ở non Tân mà nghĩ đến núi Sô, đừng vì những chi tiết nhỏ nhặt của giới hạ lưu thường tình, mà phá hoại đại chí đại cuộc ở tương lai.** Các con không nên từ chối bất

cứ trách nhiệm nhỏ lớn nào thấy ích lợi cho bản thân, gia đình, xã hội, nơn loài. Mẹ chỉ mong các con vừa sáng suốt lại càng phải sáng suốt, vừa tiến bộ lại cần phải tinh tiến thêm lên để kịp thời ứng phó với mọi hoàn cảnh hiện hữu và sắp đến.

Mẹ khuyên các con nên nhớ: **Muốn vun cội Bồ-Đề phải nhân trong miếng đất phiền não mà vun. Nếu vì miếng đất phiền não con không vun được cội Bồ-Đề, tất nhiên con phải chịu trong luật luân hồi nơn quả.**

**18. KHÔNG NÊN XÂY CẤT NGÔI ĐIỀU-TRÌ BỬU-
ĐIỆN NGOÀI TÒA-THÁNH VÌ...**

THÁNH-THẤT BÌNH-HÒA, Ngọ thời Rằm tháng 8 Đinh-Mùi (18/09/67)

THI

*Vô vi mà có mới là ngoan,
Cực-Lạc lòng đây Mẹ ước rằng,
Từ thiện mỗi con đã sẵn có,
Tôn vinh hành đạo cứu đời an.*

Mùa Thu này, Mẹ đến trần gian để chứng lòng thành kính các con hiến lễ cho Mẹ. Mẹ cũng vui là nhìn thấy các con cũng như những đóa Sen đang vượt lên trong cảnh bùn đen nước đục và những khóm Trúc cội Tòng đang vươn mình trước gió Thu thổi lá vàng rơi. Mẹ sẽ chan rưới ân hồng cho những đóa hoa Sen được gọi nhuần sắc hương ngào ngạt và Tòng Trúc được hùng vĩ xinh tươi.

THI

*Trải mấy mươi thu dụng lý huyền,
Đạo mẫu rộng mở cõi Nam-Thiên,
Phá mê khi trẻ đang mơ mộng,
Đánh thức người đời lúc đảo điên.
Vượng khí thái hòa yên sóng gió,
Ban tình Vô-Cực đoạn trần duyên,
Thu Đông rồi cũng sang Xuân Hạ,*

Thoát kiếp phàm phu lại cảnh Tiên.

Các con đã chung tâm hiệp sức, kẻ có của, đứa có công, đã xây cất nên hình thể trụ tướng, để tượng trưng lòng kính thành ngưỡng mộ đối với Mẹ. Đó là về mặt tinh thần của các con. Còn về phần công quả hành đạo đối với ngôi Điều-Trì Bửu-Điện cần phải có một tác dụng gì đáng kể để cứu thế độ dân. Nếu không phải nhằm vào tác dụng ấy thì không thể hiện đúng lòng đại-từ, đại-bi của Đức Mẹ Điều-Trì nơi cung Vô-Cực.

Các con thử nghĩ lại: Một bà Mẹ phàm trần nhục thể có khi nào bằng lòng nhìn thấy sự hy sinh đói rét đốt nát, tội lỗi để tạo phần vật chất xây dựng lâu đài cho mình an hưởng đâu con?

Có ý thức được như vậy rồi các con mới hiểu được lời Mẹ dạy kể tiếp theo đây. Mẹ miễn lễ các con đồng an tọa.

Hỡi các con! Thiên Địa tuần hoàn, châu nhi phục thi. Trước mọi sự vật biến chuyển như ngày nay đều nằm trong luật ấy. Hễ vận hành giáp mối rồi cũng trở lại chỗ khởi thi. Các con hãy bình tâm tiếp nhận mọi sự biến chuyển hiện tại và tương lai.

Do luật đó cho nên Đức Chí-Tôn đã sắc chiếu ân phê cho các Đấng Thiêng liêng dùng huyền linh điển ban cho Thánh-ngôn, Thánh-giáo để dạy dỗ các con nhìn rõ chơn lý Đại-Đạo, đâu là Chánh? Đâu là Tà, đâu là Vàng, Thau, Chì Thiếc? Để các con khỏi ngộ nhận giữa lý trí và chơn tâm.

Các con ôi! Mọi sự ở thế gian phát khởi đều do nhơn dục. Hễ có nhơn dục lại đồng chung với bản ngã. Hễ có bản ngã thì ắt có tư tâm, ích kỷ, tự ái, tự tôn, làm cho lý trí

phải bị mờ lu, không phân biệt được cái nào là chơn, là giả.

Đời nay, Nhơn loại thường bị lý trí chế ngự lương tri, nên mới nảy sanh bao nhiêu thảm cảnh mà các con đang chứng kiến và ảnh hưởng đến mọi sự hành thiện.

Vì lý trí chế ngự lương tri nên rất đối Đạo Trời là lối giải thoát cho nhân loại mà vì lý trí chế ngự mọi phương cách hành sự cùng lãnh đạo, nên mới nảy sanh ra cảnh loạn ly tang tóc, từ ngoài đến trong Tôn-giáo. Tự nơi đó mà các nhà lãnh giáo không còn giữ đúng tâm niệm lương tri và sứ mạng cao cả của mình.

Đáng lý Tôn-giáo là nguồn an ủi tâm hồn của người đau khổ, đem yên tĩnh chế ngự loạn động, đem tình thương bác-ái chế ngự sự thù oán vô lương, đem sự sinh tồn chế ngự điều giết chóc. Nhưng trái lại, Tôn-Giáo kỳ thị Tôn-Giáo, gây bao sự thù hiềm giết chóc đau khổ, tang tóc cho sanh linh. Bởi đó, các con chưa được hưởng sự bảo tồn che chở và tình thương của Đạo-lý và Tôn-giáo.

Các con ôi! Chân lý là gì? Nghĩa nhân là gì? Đạo là đâu? Mà đời là đâu?

THI

*Đời là thể xác, Đạo linh hồn,
Thế xác tượng hình bậc Thế-Tôn,
Đạo ấy là hồn linh bất diệt,
Đạo đời xa cách khó sinh tồn.*

Các con! Cuộc tuần hườn không ngừng lại để cố định một thời gian, mà nguơn phản cổ không phải là nguơn tận diệt. Những thảm cảnh ngày nay là luật nhân quả của sự vay trả của mỗi cá nhân đã thành cộng nghiệp khi tái tạo dinh hoàn.

THI BÀI

Mẹ nhìn chiếc lá Thu rơi,
Xót thương con trẻ trong thời Hạ-Nguồn,

Sống cuộc đời bao cơn thống khổ,
Khổ của đời đến độ gian nguy,
Động lòng Kim-Mẫu Điều-Trì,
Lâm trần giữa lúc Thu về với con.

Còn Xuân Hạ là còn Thu tới,
Tới hồng trần để gởi niềm riêng,
Hồng trần đang lúc đảo điên,
Tang thương cảnh vật, ngựa nghiêng đạo đời.

Mưa Thu rưới cho vui lửa hạ,
Trăng Thu soi mát cả lòng người,
Hương Thu nhụy thấm hoa tươi,
Lòng thu, Thu vẫn vì đời thiết tha.

Đời là chỗ phù ba vật chất,
Con vào đời đắc thất vinh hư,
Kim thân nung giữa lò cừ,
Vàng mười giữ vẹn chơn-như mới còn.

Con hiểu Đạo là con giải thoát,
Hiểu Đạo rồi con đoạt thiên nhiên,
Dầu con sanh cõi Hậu-thiên,
Tánh hằng Thượng-Đế ban riêng mỗi người.

Cơ Tạo-hóa thuận thời sanh hóa,
Lý vô-vi nghịch giả vô sanh,
Cũng trong cái Đạo lập thành,

Pháp luân thường chuyển, vận hành Càn-khôn.

*Nào những bậc Thế-Tôn vô thượng,
Nào những hàng danh tướng vi nhân,
Cũng đều sanh ở trong trần,
Song tu tánh mạng giữ phần chấp trung.*

Mùa Thu đến với các con để điều hòa vạn vật. Các con hãy vui lên, nhận lãnh lời Mẹ dạy để làm phương châm trên quảng đường đi đến cuối Đông.

Các con ôi! Đời không có loạn ly, con không mơ ước hòa bình, nếu không có đau khổ thì người không khát vọng điều an lạc.

Nếu các con muốn được hòa bình, an lạc, thì con hãy nhìn nhận chơn lý, hãy tạo lại lòng nhân để làm phương châm cải thiện cho cá nhân mình. Các con ôi! Chơn lý là đâu? Lòng nhân là gì? Mỗi đứa đều có hết cả.

THI

*Lý là lý tánh của Trời ban,
Cho trẻ làm người ở thế gian,
Tánh chẳng lập qui, tâm chẳng thiện,
Người không nhân nghĩa thế không an.
Lòng nhân bền bỉ như dòng bạc,
Ý nguy tiêu ma tựa lá vàng,
Chơn lý lòng nhân đem thực hiện,
Bên con sẵn nẻo đến Thiên Đàng.*

Hỡi các con! Học Đạo, hành Đạo. Các con hãy ý thức điều này: Mẹ là sự sống và trong sự chết. Ở đâu có sống có chết là có Mẹ. Mẹ không khởi điểm và không tận

cùng. Không hẳn ở đâu có Thánh-Thể của Thầy là phải có Cung Vàng của Mẹ. Chính Tòa-Thánh, vì là tượng trưng biểu thị nên phải đủ đầy nghi thể thể thôi. Các con đừng tưởng ở đâu đều cũng phải như vậy.

Con ôi! Mẹ vẫn biết các con càng khổ lụy lại càng nhớ đến Mẹ. Có thể ví Mẹ như Từ-Mẫu hằng ngày gần gũi bên con, chặt chiu, nâng đỡ, an ủi, dỗ dành lòng con, Mẹ đã bù lại bằng ân huệ vô biên khi các con nên người và hiểu Đạo.

Nhưng hơi con! Nơi đâu có Thánh Thể của Thầy là đã có Mẹ bao vòng trong và ngoài ngôi Thánh-Thể ấy, vì Mẹ là Vô-Cực Vô-Vi nên từ đây về sau, các con đừng có ý tạo ngôi Điều-Trì Bửu-Điện song hành với ngôi Thánh Thể là sai lý Đạo nghe con. Những nơi nào đã có rồi, hãy thay vì lòng tưởng niệm, các con được phép tượng trưng và hãy dùng đó làm nơi cứu khổ cho nhơn loại chúng sanh.

Con ôi! Vô-Cực Từ-Tôn không ngự trên đài cao hoang vắng tình thương, mặc dầu nó đầy đủ vẻ vàng son rực rỡ. Ở đâu có ấu nhi đau khổ là có Mẹ, ở đâu có liễu bồ bất hạnh là có Mẹ. Nếu các con làm được những việc đó là Mẹ đã ngự trong tâm hằng cứu rỗi đó con.

Mẹ không nắm quyền sanh phạt các con. Ngược lại, Mẹ nắm phần cứu rỗi. Cho nên, thương là Mẹ, yêu là Mẹ, tha thứ, sinh dưỡng, bảo tồn, tất cả đều là Mẹ. Các con có nghĩ đến lòng Từ-Mẫu chăng?

THI BÀI

*Lòng Từ-Mẫu vô cùng vô tận,
Đức Từ-Tôn khó nhận khôn lường,
Không lãnh vực, không biên cương,
Bao trùm Vũ-trụ tình thương vạn loài.*

*Ôi! Thế sự ngày nay không thể,
Lòng chúng sanh càng kể càng đau,
Tình thương biết nghĩ làm sao,
Hổ thù vực hận không đào mà sâu.*

*Cùng một nhà thương nhau đùm bọc,
Cùng một đoàn chí dốc đỡ nâng,
Bình nhau ví một giống dân,
Giúp nhau vì một tình thân đạo đồng.*

*Ngoài gia đình thì lòng không nghĩ,
Ngoài tập đoàn không ý giúp vào,
Không tình dân tộc không ưa,
Không đồng Tôn-giáo không vừa tình thương.*

*Lý do đó tạo đường nghiệp quả,
Thế nhân rời mất cả từ tâm,
Dành danh khóa lợi giam cầm,
Làm sao nhân loại muôn năm thái bình?*

*Hỡi con ôi! Đây tình Từ-Mẫu,
Có con nào hiểu thấu lòng Già,
Gieo mầm bác-ái vị-tha,
Tu thân học Đạo cho hòa vạn dân.*

Từ đây về sau, các con nữ phái hãy bảo với nhau làm sống dậy tình thân đạo đức, đem lý trí phục vụ lương tri, để vun trồng hạnh phúc chung cho con và nhen loại. Các con không nên dừng bước trên đường hành đạo, trong khi mọi người đang đau khổ, mà cũng chớ nên đi hẳn trên đường vật chất, đem ủy-mị làm cho nhục chí râu mày. Các con hãy xây dựng lại Nữ-Chung-Hòa để đào sâu giếng nước

giữa bãi sa mạc, để biến thành đám ruộng phì nhiêu và hấy gieo lên hạt giống lành cho mai hậu.

Các con có kinh khủng khi nhìn thấy các giếng vì trùng độc đã lan tràn trong thế hệ này chăng? Nếu các con không sớm đem sức năng đạo đức của mỗi đứa để thực hành phổ tế, tìm phương pháp chữa trị kẻ bệnh và tách rời đứa mạnh ra khỏi những khung cảnh bệnh hoạn, thì ngày kia con sẽ thấy những cánh hải hùng trong cơ hủy diệt.

Con ôi! Hãy dốc vươn lên khi triển đi xuống...

Không một Thánh-Ngôn nào Tiên Phật bảo rằng tiên tri, nhưng đứa nào biết hãy giữ lấy...

Bao nhiêu lời dạy dỗ đủ rồi, Mẹ ban ơn lành toàn thể các con vui vẻ một mùa Thu đầy ý nghĩa, đầy đạo lý, đầy lòng nhân.

Từ giả các con, Mẹ hỏi Diêu-Điện.

TOÁT-YẾU: Đặc biệt đàn này Đức Mẹ lưu ý việc xây cất ngôi Diêu-Trì Bửu-Điện để thờ Đức Mẹ tại các Thánh-Thất, Thánh-Tịnh, từ nay về sau. Đức Mẹ dạy rằng: “Không hẳn ở đâu, có Thánh Thể của Thầy là phải có Cung Vàng của Mẹ. Chính Tòa-Thánh, vì là tượng trưng biểu thị nên phải đủ đầy nghi lễ đó thôi. Các con đừng tưởng ở đâu đều cũng phải như vậy. Nơi đâu có Thánh Thể của Thầy là đã có Mẹ bao vòng trong và ngoài ngôi Thánh Thể ấy, vì **Mẹ là Vô-Cực Vô-Vi**. Nên từ đây về sau, các con đừng có ý tạo ngôi Diêu-Trì Bửu-Điện song hành với ngôi Thánh Thể là sai lý Đạo nghe con!

Đức Mẹ lại dạy thêm: Con ôi Vô-Cực Từ-Tôn không ngự trên đài cao hoang vắng tình thương, mặc dầu nó đầy đủ vẻ vàng son rực rỡ. **Ở đâu có ấu nhi đau khổ là có Mẹ, ở đâu có liễu bỏ bất hạnh là có Mẹ. Nếu các con làm được những việc đó là Mẹ đã ngự trong tâm hằng cứu rỗi đó con!**

19. HÃY NÂNG ĐỖ VÀ TƯƠNG TRỢ CÁC HỘI TỬ-THIỆN

*DIÊU-TRÌ BỬU-ĐIỆN THÁNH-THẤT BÌNH HÒA, Gia-Định Ngo
thời, 28 tháng 8, Đinh-Mùi (1/10/67)*

THI

*Vạn hữu thù đồ nhứt giả không,
Thiên cơ vạn chuyển hiệp huyền công;
Tam Ngươn tái tạo an thiên hạ,
Thất ức qui nguyên lập đại đồng.
Mạc bả nhân tiền lưu sự nghiệp,
Tu trì hậu thế đoạn linh thông,
Nhơn nhơn tự hữu Tiên-Thiên Khí,
Hườn đắc Tiên Thiên lập Cửu-Trùng.*

Diêu-Trì Kim-Mẫu Vô-Cực Từ-Tôn, Mẹ linh hồn các con nam nữ, Mẹ mừng các con lớn nhỏ trong ngoài.

Thỉnh sắc Chí-Tôn, Mẹ đến trần gian giờ này để dạy bảo các con, nhứt là nữ phái yếu đuối của Mẹ, có đường lối và phương thức hành đạo lập đức tu thân hầu sớm đem lại công quả tốt đẹp về dâng cho Mẹ. Mẹ miễn lễ, các con đồng an tọa.

Các con ôi! Đứng trước Mẹ, các con là những phần tử giác ngộ hơn. Các con được sớm biết linh căn nên đã lo bề tu thân hành đạo để cứu rỗi linh hồn. Ngoài các con

ra, Mẹ nghĩ lại mà thương cho biết bao đoàn con khác còn đang đắm chìm trong bóng tối, trong tội lỗi đọa đày, không biết chừng nào thoát ra khỏi vòng trầm luân khổ hải.

Các con đầu nhóm này, đầu nhóm khác trong Đạo Cao-Đài cũng như trong các Tôn-giáo khác đều đã phát tâm hành thiện, giúp người đời xấu số bạc phước cô đơn, thì cũng là con của Mẹ.

Sở dĩ các con chưa kịp gặp nhau là vì đã trải qua nhiều thời kỳ mở Đạo, mỗi phương thức hành đạo khác nhau, mỗi tổ chức Tôn-giáo khác nhau, mỗi con mỗi nhóm bị đóng khung vào mỗi tổ chức. Do đó, đã có sự ngăn cách, nên việc làm chưa được thống hợp.

Do sự đơn độc từ tổ-chức một, lực lượng tinh thần trong công quả từ thiện chưa hàn gắn nổi vết thương đau của nơn loại. Các con đừng nghĩ rằng hiện nay trên thế gian này cũng như trong nước nhà đã có nhiều hội thiện rồi tự mãn, cho là việc làm của các con bị thừa. Không thừa đâu các con ôi!

Các con hãy mở mắt nhìn chung quanh các con biết bao cảnh thống khổ thê lương. Ngó xa hơn nữa, ngoài ranh giới Thủ-đô đến những vùng xa xôi hẻo lánh, bao nhiêu thảm trạng do chiến cuộc gây nên.

Từ lâu, mọi việc hành đạo đều đã có các con chung tay góp sức vào cùng nam phái. Có nhiều lúc các con cảm thấy mình là phần phụ, nên việc làm lắm lúc cũng tượng trưng cho lấy có.

Các con ôi! Các con đã trót sanh mang mảnh hình hài nữ giới, các con vì bị hiện thời về thể chất, nhưng phần linh quang các con cũng quang trọng không kém nam giới.

Do đó, hôm nay Mẹ đến đây chỉ bảo các con khai thác và phát triển mọi khả năng đức tài của nữ giới, để thi thố công quả cùng nam giới. Mẹ mong rằng những lời nỉ non tha thiết hôm nay sẽ đánh thức từ tâm của các con, hầu sốt sắng chung tay thực hành chương trình hành thiện sắp đến. Các ái nữ của Mẹ ôi!

THI BÀI

*Mẹ nhìn khắp các tầng nữ giới,
Thế hệ này con hơi nghĩ sao,
Trót sanh trong kiếp má đào,
Vụng tu nên chịu ra vào trầm luân.*

*Sống trong cảnh vô phần bạc phước,
Thân đọa đầy cửa tước nhà quan,
Lăn thân một kiếp cơ hàn,
Lo ăn lo mặc khó toan vầy vùng.*

*Sống trong cảnh tay bùn chân lấm,
Cũng chưa yên phận hẩm duyên hơi,
Non sông chiến loạn đến hơi,
Chia ly chồng vợ, đơn côi trẻ khờ.*

*Trên thế lộ bơ vơ ấm lạnh,
Giữa vùng Trời bạt cánh chim non,
Miễn cho thân được sống còn,
Buôn trịnh bán tiết thân con ra gì.*

*Sống trong cảnh hàn vi cơ khổ,
Phải lăn thân xó chợ đầu đường,
Dãi dầu một kiếp nắng sương,
Liều bỏ với cảnh đoạn trường song song.*

Sống trong cảnh hằng mong cụ-túc,
Mãi vui thân bấp núc bạc tiền,
Nào tình, nào nợ, nào duyên,
Quanh quanh, quẩn quẩn triền miên tháng ngày.

Sống trong cảnh lâu dài quyền quý,
Gót dài trang ngựa hí xe chờ,
Bạc vàng chọn tóc kén tơ,
Trong hàng mệnh phụ ngoài chờ chiều dương.

Cũng như loại cùng trường nữ giới,
Cũng núi sông thời đại sống chung,
Đứa sao gác phụng lâu hồng,
Đứa sao lại chịu trong vòng thương đau.

Có phải chăng nhân nào quả đó?
Trước vụng tu nay khó bằng người,
Lúc buồn con lại trách Trời,
Khổ đau con lại trách đời bất công.

Thang tiến hóa ngẩng trông vọi vọi,
Nghịch luân hồi buộc trói mê nhân,
Vượt lên các bậc giai tầng,
Càng cao phước đức, càng gần lợi danh.

Đứa khôn ngoan tâm lành giữ vẹn,
Đứa dại khờ khó nén vọng tâm,
Có thặng, thì cũng có trầm,
Có nhân kiếp trước, nấy mầm tương lai.

THI

Tương lai con biết quý thương thân,
Nay hãy ngoan lên để góp phần,

*Cứu thế giúp đời con mặt kiếp,
Lập thành thế hệ buổi tân dân.*

TIẾP THI BÀI

*Ẩn trong bóng Cao Đài giác ngộ,
Hãy thương người trong chỗ mê tân,
Hợp quần xây đắp nền nhân,
Nữ-Chung-Hòa phái góp phần độ nhơn.*

*Sống cuộc đời con hơn kẻ khác,
Từ tinh thần thể xác bạc tiền,
Ngàn xưa con tạo phước duyên,
Kiếp này mới hưởng, nhớ truyền kiếp sau.*

*Giàu âm chất hơn giàu vật chất,
Biết thi ân mới thật là ân,
Nơi đây Mẹ đã dành phần,
Khuyến trượng cơ sở đỡ dân chị em.*

*Các ái nữ cố đem tài trí,
Tùy thấp cao thiện chí dung hòa,
Nữ công văn hóa tài hoa,
Mở mang hậu tấn Đạo nhà hoàng dương.*

*Mẹ dành một tình thương ban bố,
Con thực hành Mẹ độ Vô-vi,
Cho con rạng tiếng nữ nhi,
Sống làm liệt nữ, thác ghi sử vàng.*

Tất cả các con của Mẹ trên thế gian này, trong thời kỳ Hạ Nguơn này, đứa con nào biết ngoan ngoãn sáng suốt tìm giống tốt mà gieo vào tâm điền của đại chúng thì chẳng bỏ lỡ một cơ hội nào khi gặp kỳ hoa dị thảo trở

trên mãnh tâm điền mà không vun quên. Những đứa ấy là nguyên nhân sứ mạng của Thương-Đế cho đến trần gian để thực hành đức háo sanh của Thượng-Đế, dầu ở trong sở năng hay sở thích của mỗi đứa.

Từ xưa đến nay, các Tôn giáo, các Giáo-phái trong Tam-Giáo-Đạo chỉ khác hẳn ở hình thức do tập quán phong tục mỗi xứ, mỗi nơi. Thật ra, mục đích và tác dụng là tạo cho nhân loại sống đến chân thiện mỹ trong đời, và đời khỏi diễn ra cảnh ngục hình ác đạo thì các con nào có trách nhiệm nào, hãy giữ nguyên trách nhiệm ấy và hãy xem các Tôn-giáo bạn, các hội thiện bạn cũng đồng trách nhiệm, nên tương trợ, khuyến khích, nâng đỡ với nhau, dầu nặng nhẹ ít nhiều kết quả các con sẽ gặp lại nhau trên giáo lý đồng nhất của Đại-Đạo.

Các con cũng nên bảo với nhau rằng: Không một vật gì sanh trong thế gian mà không có kết quả của nó trước khi diệt. Dầu sớm hay muộn, dầu lý do nầy hay lý do khác, cái kết quả là để ghi lại những hành động đắc thất, bại thành của danh từ đó. Thế nên, Mẹ khuyên các con những gì đã theo thời gian mà vượt qua, hãy xem đó là sự khảo thí huấn luyện để các con sống trong tinh thần đạo đức, hầu dẫn dắt cho kẻ đi sau. Các con sẽ rút kinh nghiệm đó, tựa vào đó chuyển bại ra thành, và cứ như thế cho đến mãi khi nào thế gian nầy không còn một sự đau khổ, và sử Đạo phải ghi rõ từ cá nhân trong Nhơn loại.

Hỡi các con! Các con có hiểu Đạo thì tất cả đều có trách nhiệm, trách nhiệm trong quyền pháp Đạo-Luật mà không ngăn cách chia rẽ. Thế nên, các con đại diện Thánh Thất, Thánh Tịnh hãy nhớ lời Mẹ dạy hôm nay mà hành đạo cho đúng với chơn lý của Đại-Đạo.

Một lần nữa, Mẹ nhắc lại với các con: Không ai đặt tất cả ngọc trai trên thế giới này vào một xâu chuỗi bao giờ, cũng như không ai nạm tất cả Kim-cương trên thế giới này vào một chiếc nhẫn bao giờ. Thánh-Ngôn cũng thế.

THI BÀI

*Đuốc chơn lý trần hoàn soi sáng,
Ánh tường quang chiếu rạng năm châu,
Hoằng dương chánh pháp siêu mầu,
Trong tình nhưn loại, trong bầu thiên nhiên.*

Đây Mẹ ban ơn cho các con Thanh Thiếu Niên:

*Hỡi các con Thanh-Niên Thiếu-Nữ,
Một tương lai rạng rỡ huy hoàng,
Khép trong thước ngọc khuôn vàng,
Hong ân Mẹ sẽ sẵn sàng dành cho.*

*Lời Từ-Mẫu dẫn dò sau trước,
Để các con tạo phước tạo duyên,
Thu này con nhớ lời khuyên,
Tu thân hành đạo cho yên buổi này.*

Mẹ rất vui khi nhìn thấy các con nam nữ hiện diện đông đủ nơi này. Mẹ ban ơn lành chung các con nam nữ. Mẹ ban ơn chung cho các con Thanh Thiếu Niên.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ dạy: Các hội tử thiện trong Đạo Cao-Đài và trong các Tôn-giáo khác đều có chung một mục đích là giúp đời xấu số, bạc phước cô đơn, thì cũng đều là con của Đức Mẹ. Sở dĩ có sự ngăn cách vì bởi qua nhiều thời kỳ mở Đạo, các phương thức tổ chức tùy theo tập quán phong tục của mỗi xứ có khác nhau, nên chưa được thống hợp.

Vì đồng chung trách nhiệm, các con nên khuyến khích, nâng đỡ, tương trợ với nhau. **Mẹ khuyên hãy lấy những sự kháo thí để huấn luyện và chuyển bại ra thành** và cứ như thế cho mãi đến khi nào trên thế gian này không còn một sự đau khổ...

Sau cùng, Đức Mẹ ban ơn cho các Thanh Niên, Thiếu Nữ là tương lai rực rỡ ngày mai **hãy rán lo tu thân hành đạo cho yên buổi này.**

**20. HUẤN-TỬ TRƯỚC CẢNH LOẠN-LY
TANG-TÓC...**

*THÁNH-TỊNH NGỌC-MINH ĐÀI, Tuất thời Rằm tháng Tư Mậu-
Thân (11/5/68)*

Điều-Trì Kim-Mẫu Vô-Cực Từ-Tôn, Mẹ mừng các
con!

THI

*Con đến trần gian chịu khổ nài,
Mẹ nơi Diêu-Điện dễ nào an,
Mây sâu đờ gót làm trần thế,
Bút lệ nương cơ tả mấy hàng.*

Giờ này Mẹ đến với các con để chan rưới ân lành cho các con được bình tâm trước cảnh loạn ly tang tóc. Mẹ miễn lễ các con đồng an tọa.

Hỡi các con! Thế sự đảo điên, nhân loài thống khổ, kể bên con những trượng hưởng bi đát thương tâm! Đó có phải là thâm tình cốt nhục cùng điểm linh quang với các con chăng? Rồi các con nhìn lại Huỳnh Đệ, Tử, Muội và con đang sống trong tâm hồn thanh cao, mặc dầu giữa cảnh hỗn loạn nguy vong nhưng các con vẫn được bằng an đến với Mẹ và thực hành được nhiều công tác, công quả từ thiện đạo-đức. Đó chẳng cách nhau xa mà đã thấy hai cương vị khác nhau, hai tâm hồn khác nhau là do nơi

đâu hồi con?

Mẹ rất thương tâm cho toàn cả con cái của Mẹ đang chịu chuyển luân trong kiếp nạn chúng sanh mà từ ngàn xưa các con đã gây tạo. Cũng từ ngàn xưa, các Đấng Giáo-Chủ lâm trần Khai Đạo đã thức tỉnh các con nhưng các con vẫn chịu nhiều trọng nghiệp trên mảnh đất cỏn con này là vì các con không tìm đúng Chơn-ly Đạo và tìm con đường giải thoát chánh trung. Tôn-giáo chỉ là một nhà trọ để các con đụt mưa trốn nắng hay làm nơi nghỉ chân cho các con trong khi chùn bước thế lộ công danh. Ảnh hưởng vật-chất hữu-hình đè nặng tâm linh, con người chịu ảnh hưởng ấy mờ tối điểm linh-quang để lý trí bị sự chế ngự chú trọng khuynh hướng theo tư-dục lợi-quyền, nên Đạo Đời phải một phen hỗn loạn mà các con của Mẹ đều trong kiếp nạn kỳ ba.

Con ôi! Dâu Đông-Tây Âu-Á, dâu Nam Bắc Mỹ, Phi, tất cả vạn-vật trên thế gian đều được ở vào tình thương Vô-Cực của Mẹ. Chỉ có các con, các con phải nhớ lại điều hiểu Đạo duy-nhứt đối với Từ-Mẫu. Thế tục cũng như Thiêng-liêng, tình thương sẽ đến với tất cả các con, tất cả vạn vật đồng trong Tam Nguơn Vận-Hội. Tiếc vì đời người bị chi phối trong tư dục, chia ra nhiều ngã nhiều ngô, nhiều mẫu, nhiều khuôn, nhiều hình nhiều tướng, rồi con nào giữ phạm vi ấy. Nếu giữ để mà tu học thì cũng chẳng đến nổi nào, trái lại, giữ để mà tranh đấu, mà lấn chen, đại khôn cao thấp, thì trách sao phải chịu một đời hệ lụy trong cõi vô thường!!!

THI

*Con hồi! Trãn gian cõi tạm chung,
Đến đây rồi hãy trở về cùng;*

Sao con tránh Mẹ đi đường khác,
Đến nỗi tang thương chịu não nùng?

BÀI

Con ôi! Thế sự điêu linh,
Trông người rồi lại nghĩ mình ra sao?
Cũng là cốt nhục đồng bào,
Đút chùn tay lại không đau sao đành!
Bao nhiêu nỗi khổ chúng sanh,
Nhờ nơi đứa dại lập thành đứa khôn,
Đời không lâm trận mê hồn,
Các con khó được thế tôn Thánh Hiền;
Vì đời chịu nỗi đảo điên,
Mới cho con đến phổ truyền Đạo cơ.
Vì đời đen tối mịt mờ,
Cho con xuống thế trong giờ loạn ly.
Vì đời giữa lúc khuynh nguy,
Mới cho con đến trong kỳ Long-Hoa.
Nguyên nhân dẫm đuổi ai hà,
Mẹ cho con đến để mà gọi kêu.
Rồi đây trước cảnh tiêu điều,
Lòng con với Mẹ phải nhiều đau thương!!!
Thì giờ đang lúc khẩn trương,
Chính là vàng bạc là đường lập công.
Con ôi! Từ-Mẫu đợi trông,
Tin lành sứ-mạng khi Đông sắp tàn.
Dầu cho trải mấy gian nan,
Bên con Mẹ đã sẵn-sàng liệu lo.
Đường trần lắm nẻo quanh co,

Lắm điều trở ngại lắm trò điêu ngoa.
Nhiều nơi chước quỷ mưu tà,
Nhiều phương trì kéo biết ra, ngõ ngàng!
Cứu đời trước phải vững vàng,
Tinh thần đạo-đức can tràng hy-sinh.
Nhìn vào mục đích chí tinh,
Hương vào tôn-chỉ uy linh Đạo Trời.
Đạo là thực hiện con ôi!
Tình thương hơn loại giữa thời điên nguy.
Đạo là chánh tín tu trì,
Ở nơi con đó và vì tha nhân.
Rối đây hỗn loạn phong trần,
Thiên tai chiến họa dần-dần giảm tan.
Nếu con đem được Đạo Vàng,
Cho hơn sanh biết về đàng chánh chơn.
Người đời nào có gì hơn,
Cõi này cõi tạm đặt chơn qua ngày.
Bóng tà đã trở về Tây,
Không lo thiên hạ không đây tấm thân.
Một mai tai nạn đến gần,
Muộn màng trễ bước trách phần số ư!
Con ôi! Hữu phúc chớ từ,
Cũng đừng tận hưởng rồi dư họa liên.
Trong khi thế sự đảo huyền,
Mà con vẫn được ân Thiên hộ trì.
Mở lòng bác-ái, từ bi,
Cứu con mà cũng cứu nguy cho đời.
Rán lên hồi các con ôi!
Trong khi tận thế cơ Trời chuyển xoay.

Kìa con thánng lại qua ngày,
Quần quanh trong chốn sắc tài lợi danh.
Sớm chiều lo lắng đũa tranh,
Sương rơi mái tóc có thành chi chi.
Dầu cho phú túc mọi bề,
Dầu cho ấm tử vinh thê đủ điều.
Kìa cho lửa Hạ đốt thiêu,
Bao nhiêu sự nghiệp bao nhiêu lệ tràn!
Trước đây con đặng an nhàn,
Nghe lời Từ-Mẫu thở than sau cùng.
Sanh ra hình vóc nam trung,
Mày râu gánh lấy chí hùng đạo tâm.
Hỡi con cơ hội rán làm,
Hiệp nhau cứu trợ tình thâm hóa hoàng.
Đó là đạo đức sở năng,
Đừng tìm Núi thẳm Non bằng ích chi.
Con ơi! Máy Tạo huyền vi,
Trong tình Tạo-hóa trong kỳ Hạ-Nguơn.
Chỉ vào mục đích lý chơn,
Đa ngôn lộng ngữ thiệt hơn khó thành.
Các con tiến thẳng đường lành,
Hồng ân Mẹ đã sẵn dành mỗi con.
Nhân loài là máu một hòn,
Xẻ chia từng mảnh nhưng còn tinh thân.
Hôm nay lời Mẹ định phân,
Ngày mai con phải góp phần lo âu.
Hiệp nhau chống Bát-Nhã đồ,
Biển trần rước khách lần dò thoát nguy.
Hỡi con! Đây Mẹ Diêu-Tri!

*Các con Phổ-Độ Tam-Kỳ làm gương,
Con đem rải khắp tình thương,
Mọi người chung hưởng là đường thành công.
Dầu sanh ra kiếp má hồng,
Cũng là Thiên Địa trong vòng âm-dương.
Nặng nề muôn việc muôn phương,
Tương lai cũng đó, cột rường là đây.
Con ơi! Ngày lại qua ngày,
Rán lo kéo trễ thời kỳ Long-Hoa.
Đem thân tô điểm nước nhà,
Đỡ nâng nòi giống cùng hòa vạn dân.
Điều-Trì Kim-Mẫu đã phân,
Con lo trách nhiệm hồng ân sẵn dành.*

Mẹ van ơn các con nam nữ, Mẹ hồi Cung.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ rất đau lòng và thương xót con cái trước cảnh loạn ly tang tóc vì cộng nghiệp chiến tranh trên mảnh đất Việt Nam. Do trọng nghiệp chúng ta đã gây tạo từ nhiều kiếp trước, nay phải chịu trả dứt trong buổi Hạ-Nguơn Mạt-kiếp. Tất cả chúng sanh trên thế gian nầy đều là con của Mẹ, đều được ở vào tình thương Vô-Cực của Mẹ, Mẹ dạy chúng ta là người hữu phước ở ngoài nạn tai chiến họa, hãy thương tưởng đến những con đang chịu lâm than khổ nạn mà cứu giúp:

*“Con ơi! Hữu phước chớ từ,
“Cũng đừng tận hưởng rồi dư họa liền.
và:...*
*“Vi đời chịu nổi đảo điên,
“Mới cho con đến phổ-truyền Đạo cơ...
và:...*

*“Hỡi con, cơ hội rón làm,
“Hiệp nhau cứu trợ tình thâm hóa-hoàng.
và....
“Sông mê lái Bát-Nhã dò,
“Vượt qua bến giác công trò mới nên.*

21. HUẤN-TỬ XUÂN NĂM KỶ-DẬU

*MINH-LÝ THÁNH-HỘI, Tuất thời Mừng 3 tháng Giêng năm Kỷ-Dậu
(19/2/69)*

Vô-Cực Từ-Tôn Diêu-Trì Kim-Mẫu, Mẹ mừng các con. Mẹ đến trần gian giờ này để thăm viếng các con và dạy dỗ những điều cần thiết cho Đạo trình năm Kỷ-Dậu, Mẹ miễn lễ, các con đồng an tọa.

Hỡi các con! Lời xưa có nói:

*Tứ quý như gian Xuân tại thủ,
Bá niên thể thượng Đạo duy tân.*

Mùa Xuân là một mùa đem lại cho vạn vật những nét thanh tân, những hương vị ngọt ngào, những khí hậu thái hòa để trường dưỡng vạn vật tiến lên từng giai đoạn.

Các con là vật tối linh trong vạn vật. Các con là những tinh tú của trần gian. Các con phải biết thưởng Xuân sắc thiên-nhiên Tạo-Hóa để ngăn đón mọi vọng thức rạc-rào, tâm tư bối-rối, chế ngự tất cả ngoại cảnh thường tình để thời gian không gian được chan hòa cùng thiên nhiên Tạo Vật. Có như thế các con mới định đoạt được cái ngày mai trên những câu tiên tri đã từng đánh vào tâm tư hy-vọng của dân tộc các con:

“Thân, Dậu niên lai kiến thái-bình”

Mẹ muốn nói với các con một lời rất dễ hiểu để các

con nhìn thấy ngày mai một cách rõ-ràng hơn, hầu tiến bước lên nấc thang Cửu Phẩm chứng quả Tam-Thừa về cùng Đại Linh-Quang nơi Bạch-Ngọc.

THI

*Xuân chẳng riêng gì với một ai,
Cũng không Nam Bắc lại Đông Tây,
Xuân chung thiên hạ trong Trời Đất,
Riêng ở lòng con chốn cõi này.*

*Cõi này luân chuyển kiếp vi nhân,
Hạ mãn Thu Đông lại đến Xuân,
Con biết thường Xuân trong lẽ Đạo,
Đó là ngôi vị Thánh Tiên Thần.*

Đàn hôm nay Mẹ có những việc cần dạy các con để các con ghi nhớ lời Mẹ mà tu hành học Đạo trong tương lai.

Hiện tình trước mắt nhận xét của mỗi con đều thấy những gì nơi cõi thế gian này đã liên hệ đến đời sống các con. Mọi vật chất trên cõi tạm đã kết cấu bằng danh lợi tình tiền, đeo đuổi bày biện, quyến rũ các con vào biển khổ. Đành như vậy! Song le, đối với hàng hóa nhân vừa tiến hóa, đối với những chơn linh còn ám muội đáng sợ các vật ấy đưa đẩy con người sa vào tam đồ đọa lạc. Những bậc giác ngộ chơn tu, những hàng nguyên nhân hạ thế, những người trượng phu, quân tử, các vật ấy chỉ là nhứt thời chi dụng, không cầm bằng vĩnh cửu trường tồn hay bị chế ngự, nô lệ, để trọn đời phải hối tiếc.

Hiện trước đây, các con là những hàng giác ngộ mà Mẹ vừa kể trên, nhưng các con ôi!

THI BÀI

Cơ tận thế lập đời Thánh-Đức,
Buổi Hạ-Nguồn chấm dứt tiền khiên,
Khắp trong nhân loại đảo huyền,
Để gì con Mẹ bình yên tu hành,

Gây oan trái dữ lành vay trả,
Chác nợ nần lòng dạ cứu mang,
Khiến nên nước đổ nhà tan,
Lê dân thống khổ cơ hàn lao lung.

Thương những kẻ anh hùng chí sĩ,
Xót cho người chung thủy sắc son,
Những mong trung hiếu vẹn tròn,
Ơn nhà đền đáp nước non dựng gầy.

Thương những kẻ đọa đày cơ cực,
Xót cho người lao lực lao tâm,
Mảnh thân mongặng riêng cầm,
An vui trong kiếp công dân thủ thường.

Sống trong nếp ruộng vườn rẫy bãi,
Lập một đời nắng chãi mưa chan,
Tứ dân tứ thú an nhàn,
Mong gì cửa tước nhà quan mới là.

Thương những kẻ thiết tha vì Đạo,
Xót cho người hoài bảo Thiên lương,
Nhìn xem trong cảnh hí trường,
Mưu mô dối trá gạt lường điều ngoa.

Mang nặng nợ trần là bao phủ,

*Gánh gồng nhiều phong vũ bất thường,
Con ơi! Hàng vạn cung trường,
Hộc hồng tung cánh bốn phương đất Trời.*

*Xuân qua lại đời đời giai đoạn,
Rời gấm suy ta thán phù sinh,
Sống đây phải sống cho mình,
Nhưng con biết sống vẹn gìn tâm Xuân.*

Hỡi các con! Thế cuộc chưa yên, hơn tâm còn loạn lạc, các con phải ý thức-thức để sống theo lòng Trời. Mỗi con đều là một sứ-mạng của Thượng-Đế không riêng hàng Giáo-Phẩm Thiên-Phong. Các con đừng quan ngại hay để cho thế thái hơn tình làm Đạo cơ chia rẽ.

Con ôi! Hãy nhìn theo vạn vật trên thế gian –loài thảo mộc, những cây non cỏ dại, đâu là sớm mọc chiều tàn, nhưng cũng vẫn đua đòi tiến bộ theo luật thiên nhiên để đơm hoa kết quả, chớ nào phải riêng cho Tồng bá xanh tươi, cỏ thụ ruồi rả mới có đầy đủ sự sanh trưởng đâu con!

Riêng về nhân loại ở thế gian này, các con chưa đứa nào biết được đứa nào, mà cũng chưa biết được chính mình các con, sau kiếp hiện tại lại thế này hay thế khác.

Tam-Nguơn sắp đặt, Tạo-luật vẫn xây, sự tiến bộ của loài người cũng như Thiên luân của Vũ-trụ, nhưng một đảng tiến đến cõi siêu nhiên là sống theo lòng Trời đất, một đảng tiến đến nơi đọa lạc là sống theo vọng thức Bàn-gôn. Bao nhiêu sự tiến bộ của loài người cần phải nhìn nhận bầu Trời bao la bát-ngát đang che đậy. Đất rộng mệnh-mang đang chứa đựng, **đâu có tranh đua bay nhảy hơn thiệt rồi cũng tự hủy diệt lấy nhau trong trần tục, chớ nào ai chiếm đoạt được bên kia ven Trời.**

Đạo là sự cứu cánh tất cả nhơn loại trở về nẻo Thiên-Đàng thuần chánh. Sở dĩ các con nhìn ra ngoài đời hay trong Đạo, thấy **phân chia ngăn cách Chi Phái này, Tổ-chức nọ rồi các con buồn chán, không phải đó là điều mà các con không học được cái Đạo đâu con.**

Cơ tâm phân hóa, kỳ Đại Ân-xá đức Thượng-Đế giáng trần cứu rỗi quần sanh, nên tất cả chư Phật Tiên Thần Thánh lâm trần tìm phương giáo Đạo. Các con hãy xem đó là những cái tăng trưởng của một chơn linh. Cũng ví như Mẹ đã nói nơi trên là sự tăng trưởng của vạn vật. **Trời đất không vì giống cỏ dại mà không rưới chan nắng mưa sương tuyết, Trời đất không vì những kẻ tạo ác gây nhân mà không chan rưới hồng ân đưa thuyền Bát-Nhã đến biển trần để cứu vớt.** Trái lại, Đời tội lỗi Đạo mới khai, đời khuyh phúc Đạo mới chuyển.

Các con đừng vì những viễn ảnh mờ mịt kia mà quên mất sự sáng suốt thiên lương của các con. Các con nên hiểu rằng: Ánh sáng mặt Nhật luôn luôn soi sáng dầu các con nhìn vào chỉ có một vầng nhỏ. **Nhưng không bao giờ con nào đem tài ba trí dũng để tắt ánh sáng trước giờ Dậu và cũng không thể kéo ánh sáng lại sau giờ Dậu được.** Trái lại một đám lửa thiêng lan cháy cả một khu rừng năm ba dặm, nếu đám lửa ấy càng cháy càng đem lại sự nóng bỏng cho cho các con, cho loài vật, các con có thể sợ sệt, nhưng con nào muốn tắt là dập tắt được ngay trong khoảng thời gian ngắn nào đó. Lửa dầu to dầu nóng nhưng quyền hạn ấy có thể người làm được và bỏ được. Biết vậy thì các con chớ nên thắc mắc chán nản trước mọi sự chia cách của loài người, của Đạo giáo. Cần nhất là các con phải biết sống một đời sống trong

tình Tạo Hóa thiên nhiên, luôn luôn an lạc tâm trung, xem mọi sự dữ lành để định phân chọn lựa cho mình một giá trị ở đời sống mai hậu.

THI BÀI

*Bởi trách nhiệm vì nhân xử thế,
Vì công phu tu kỹ luyện thân;
Thiên cơ vận chuyển hầu gần,
Các con sắp soạn bước lần ra thi.*

*Trên bảng ngọc Tam-Kỳ dành để,
Trước điện vàng ân huệ rưới chan;
Xuân này Đại-Đạo hóa-hoàng,
Về phần nghiên cứu con toan lo lường.*

*Hiệp Cơ-Quan nhứt trường phổ-hóa,
Cùng vạn dân thiên hạ âu lo,
Sông mê lái Bát-Nhã đò,
Vượt qua bến giác công trò mới nên.*

Mẹ dạy Cơ-Quan Phổ-Thông Giáo-Lý, các con nam nữ.

THI BÀI (tiếp theo)

*Đừng trông thấy trên nền Trời sáng,
Bóng Nguyệt soi chói rạng đêm khuya;
Ngẩn ngơ trong giấc mộng hòe,
Nhìn đèn leo lét mà chia tấc lòng.*

*Cái tâm đặng mới hồng vĩnh cửu,
Vật vô tri thành tựu chi con;
Phận ai thì nấy lo tròn,*

Trông Nam ngó Bắc không còn chủ tâm.

*Mỗi mỗi đều ân thâm chan rười,
Người người trong cơ hội vẫy vùng,
Phận nào thì nấy lo xong,
Xong rồi một việc là công một phần.*

*Cơ-Quan vốn Thiên ân đại xá,
Mở con đường khắp cả giao thông,
Muốn cho sớm đặng tương đồng,
Khoan dung bác-ái dẫn lòng đừng quên.*

*Thiên cơ chuyển kể bên các trẻ,
Luật công bình san-sẻ mọi nơi,
Ở cho đúng phận con Trời,
Ngày mai chắc đặng vui tươi sum hòa.*

Vì các con nữ phái còn thiếu phận sự trong những ngày Xuân, vậy Mẹ nhắn bảo con ái-nữ phải lo tu thân hành đạo để kịp lúc hoàng dương giáo-lý trong năm Kỷ-Dậu.

THI BÀI (tiếp theo)

*Hỡi các con đàng xa cố gắng,
Kìa ven Trời lối dạng Thái-dương,
Rủ nhau kịp bước lên đường,
Đem tài học tập khoa trường ứng thi.*

*Ban ơn chung trong khi Xuân đến,
Gọi nhuan đi thoát bến mê đồ;
Chờ tin, Mẹ vẫn ra vô,
Đường Tiên coi tục hoạn đồ dạy con.*

Xuân Xuân sắc điểm son tô ngọc,

*Xuân Xuân hương ngào-ngạt khắp nơi,
Các con hưởng cảnh Xuân Trời,
Vững bền muôn thuở con người Chơn-Nhơn.*

Mẹ ban ơn tất cả các con nam nữ đàn tiền, Mẹ hồi Cung.

TOÁT-YẾU: Đức Mẹ dạy: Các con phải biết thưởng **Xuân sắc thiên nhiên Tạo-Hóa**, để ngăn đón mọi vọng thức rạc-rào, tâm tư bối rối, chế ngự tất cả ngoại cảnh thường tình **để cho thời gian, không gian được chan hòa cùng thiên-nhiên Tạo-Vật**, mới hy vọng thấy được:

“Thân, Dậy niền lai kiến thái bình”

mà tâm tư chúng ta thường hoài bảo.

Mẹ dạy thêm: Kỳ đại ân-xá đức Thượng-Đế cùng tất cả chư Tiên Phật Thánh Thần đồng giáng trần để cứu rỗi quần sanh, mỗi chúng ta đều là mỗi chơn-linh cùng có một sứ-mạng của Thượng-Đế không riêng gì hàng Thiên-phong Giáo-phẩm, đừng nên quan ngại.

Con người dẫu cho văn-minh tiến-bộ đến đâu cũng không thể cướp quyền Tạo-Hóa, có bao giờ đem tài ba trí dũng để tắt được ánh sáng trước giờ Dậy (chiều) và kéo ánh sáng lại được sau giờ Dậy. Bao nhiêu sự tiến bộ của loài người không thể không nhìn nhận quyền Tạo-Hóa chở che bao la bát-ngát, dẫu cho có tranh đua bay nhảy hơn thua rồi cũng tự hủy diệt lấy nhau trong vòng trần tục.

Đạo là cứu cánh tất cả nhơn loài trở về nẻo Thiên-Đàng thuần chánh. **Các con đừng thấy sự phân chia ngăn cách Chi Phái này, tổ-chức nọ rồi các con buồn chán, không phải đó là điều mà làm cho các con không học được cái Đạo đâu con.**

THÁNH GIÁO
ĐỨC ĐIỀU-TRÌ KIM-MẪU
LÒNG TỪ MẪU
ẤT TỶ (1965) — KỶ DẬU (1969)
CƠ-QUAN PHỔ-THÔNG GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO
ẤN -TỔNG